

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEDA DİKER ASLINDA GİDEN ERKEK YOKTUR

DİŞİ OLMANIN
UNUTULAN
SIRLARI

*“Bereket kadının
rahminden doğar.”*

BİRİNCİ BASKI
25.000
ADET

DESTEK
yayınları

ASLINDA GİDEN ERKEK YOKTUR

SEDA DİKER

DESTEK YAYINEVİ: 191
ARAŞTIRMA-İNCELEME: 66

ASLINDA GİDEN ERKEK YOKTUR / SEDA DİKER

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk AKŞUN
Editör: Sevim KAHRAMAN
Son Okuma: Uğur BECERİKLİ
Teknik Hazırlık: Beste DOĞAN
Kapak: Fikirhane

1.Baskı: Aralık 2011

Yayıncı Sertifika No: 13226
ISBN : 978-605-4455-89-8

© Destek Yayınevi
İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul
Tel : (0212) 252 22 42
Fax : (0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com

İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri
Matbaa Sertifika No: 10614
Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8 Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 496 11 11

ASLINDA GİDEN ERKEK YOKTUR

SEDA DİKER

Karikatürlerini kitapta kullanmamıza izin verdiği için
RAMİZE ERER'e çok teşekkür ederiz.

Bu kitaptaki bütün hikâyeler gerçektir, sadece isimler ve mekanlar değiştirilmiştir.

GERÇEK BİR KADIN ÇUVAL DA GİYSE DİŞİDİR. DİŞİLİK, BİR KADINA KADINLIĞININ GÜCÜNÜ VERİR.

Gerçek kadın; kaybetme korkusunun tehlikeli sınırlarından çıkmış, duygusal olarak sürekli verme konumundan, gerçek ve eşit bir alışveriş durumuna gelebilmiştir. Duygularını, çekim yassasını, sevdiği erkekle enerji ve duygu bağını ustaca yönetir. Hayattan, yaşadığı andan kopmadan, zevk alır. Bu zevk, hayatındaki erkeklere bağımlı değildir. Bencil olmaktan korktuğu ya da başkaları tarafından onaylanmak ihtiyacıyla değil, sadece kadınlığının getirdiği doğal bir şefkat, şifalandırıcılık ve kabul içgüdüğü ile sever.

Ama asla kendini ezdirmez. Sınırları bellidir. O sınırlara saygı, sevgi, takdir ve kabul gösterebilenler hayatında olur. Ve o da yaratılmış herkese ve her şeye, istisnası olmadan kabul verir, sever, saygı gösterir ve takdir eder.

Böyle bir kadın etrafındaki erkeklerde mıknatıs etkisi yaratır. Onun hayatından giden hiçbir erkek yoktur. Bir süre sonra hepsi geri gelir. Önemli olan, kimlerin geri geldiği değil, kimlerle gerçek ve kalpten bir bağ kurabildiğidir.

Sevgilerimle

SEDA DİKER

*Bu kitabı, var olduğunu bildiğim
“Ruh İkizi”me adıyorum.*

Adem ile Havva, Hz. İsa ile Mary Magdalena, Hz. Muhammed ile Hatice Anamız gibi, gerçek ruh ikizlerinin izinden gidebilmek, yalnızca tek bir kişiye bağımlı değildir. Aşk acılarının yaşandığı günümüz koşullarında, bazıları hayatında sadece bir tane ruh ikizi olduğuna inanıyor. Hatta çok büyük bir aşkın ardından ayrılık gelip kapıyı çaldığında, bir daha ömrü boyunca aynı hissi yakalayamayacağını düşünerek ayrılık acısı çekenler var.

Oysa bu doğru değildir. Tek bir erkekle, bu kitapta bahsedilen ilişki piramidinin en alt tabakalarından başlayıp el ele tutuşarak, en tepedeki ikiz ruh birlikteliği hazzına ulaşılabilir. Bu mümkündür. Benim kendi hayat deneyimimde, el ele tutuşarak piramidin en alt seviyesinden üst tabakalara yürüdüğüm yol arkadaşım, sevgili eşim Ömer'dir. Bu deneyimi yaşayabilmek için, karşınızdaki kişiyi olduğu gibi kabul edebilmek ve onun olumlu özelliklerine odaklanmak, yolun başı sayılır. Bundan sonra, bilinçaltınızdaki korkularınızı temizlemeniz gerekir.

2011 Kasım ayında eğitim amaçlı gittiğim Arizona, Sedona'da ruh ikizi olduklarını tespit etmiş bir çiftle tanıştım. Erkek olan eşle konuşma fırsatı buldum. Ruh ikizi olmak nasıl bir duygu diye sorduğumda gözleri dolarak cevapladı.

“Bu öyle bir şey ki, artık başka bir kadına, hatta karşımdaki Dişi Tanrıçanın kendisi olsa, artık bakamam. Gözlerim sadece onu görüyor. Birbirimizi görmeden konuşabiliyoruz. O hayalinde benimle seviştiğinde, ben nerede olursam olayım uyarılıyorum. Hatta o tuvalete girdiğinde, benim de tuvalet ihtiyacım doğuyor. Birlikteyken öyle bir bütünleşiyoruz ki, etrafımızdaki hiçbir şey umurumuzda olmuyor. Ama bu güzelliği ve doyumunu yaşamak için sürekli birlikte ve yan yana olmaya ihtiyaç duymuyoruz. Bu tarz birliktelik, gerçek bir şölendir.”

2012'ye doğru Altın çağ yaklaşırken, pek çok kişi “Matrix” ten çıkıp bilinçaltı korkularını hafifleterek yüksek boyutlara çıkabilir. Bu, eğer varsa, ikiz ruhları bir araya getirecektir. Umarım erkekler, bu karşılaşmalarında, kendi duygularından korkarak kaçmaya çalışmazlar.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	11
BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ 1987.....	13
BENİM UZUN YOLCULUĞUM.....	15
AYŞE Mart 2011.....	21
AYŞE – BULUŞMA Mart 2011.....	25
YAŞAM ENERJİNİZ ERKEĞİNİZE GİTMİŞSE, ONU GERİ ALABİLİRSİNİZ!.....	31
DİŞİLİĞİNTARİHÇESİ.....	33
YİN (Dişi) - YANG (Eril) DÖNGÜSÜ.....	35
AYŞE ORTAÇAĞ Nisan 2011.....	39
ERKEKEGEMEN TOPLUM DÜZENİNE GEÇİŞ.....	45
ÇOK EŞLİLİK ADINDAN ERKEĞE GEÇİYOR.....	47
EŞ SEÇMEK BİR OYUN DEĞİLDİR!.....	49
BÜYÜK DİNLERİN GELİŞİ.....	52
CEYDA.....	57
KİME AŞIK OLURUZ?.....	58
3 BABA 3 KIZ 3 AYRI AŞK HİKAYESİ.....	60
CEYDA Mart 2011.....	65
KADINLAR.....	69
KAYBETME KORKUSU.....	70
BAĞIMLI KADIN.....	71
BENİMLE EVLENSİN!.....	72
GÜÇLÜKADIN.....	75
EGODANKURTULMAK.....	77
KORKU EŞİĞİ.....	80
AYŞE 1979.....	82
YARADILIŞ VE BOYUTLAR ÂDEM İLE HAVVA.....	84
SIFIR NOKTASI YA DA ‘ELİF’.....	87
BÜYÜK DÜŞÜŞ: MATRIX.....	89
AYŞE Ocak 2011.....	92

İLİŞKİ PİRAMİDİ.....	97
AYŞE: REGRESYON YARGIÇ BABA.....	100
BEN İSTERSEM EN CİMRİ ERKEK BANA CÖMERT DAVRANIR, EN ÇAPKIN ADAM BANA BAĞLANIR.....	108
ENERJİ BEDENİ.....	113
SINIR ÇİZMEK.....	115
ENERJİ VAMPİRLERİ.....	117
CEYDA Mayıs 2011 MALİKHANE.....	119
BEDENSELSEVİYE.....	124
SEVGİNİN ALTINDA EZİLENLER.....	125
BİR SOSYETE MASALI.....	130
PARA VE SAADET.....	137
AŞK VAMPİRLERİ.....	139
HER AYRILDIĞIM ERKEKTE BİR PARÇAM KALDI.....	142
BELGİN 1981.....	147
AYRILIK ACISI VE YÖNETİMİ.....	151
BELGİN BOŞANMAK ÇOK ZORMUŞ! Ocak 2010.....	153
AYRILIK ACISINI AZALTMAK.....	160
CEYDA AYRILIK.....	162
AYRILIK ACISININ EVRELERİ.....	166
TOPRAKLAMA.....	169
CEYDA TRANS 2011.....	171
TELEPATİK BAĞ.....	175
AYŞE ERİL – DIŞI BULUŞMASI.....	177
DIŞI KADINLAR - ERİL ERKEKLER.....	184
ANNELİĞİ BIRAK SEVGİLİ OL.....	186
AŞKIN KODLARI.....	192
ERKEK, İLİŞKİNİN EN GÜZEL YERİNDE GERİ ÇEKİLİRSE.....	196
KUDRETLİ ERKEK.....	198
GERÇEK BİR DIŞI, İLİŞKİNİN BAŞINI DA SONUNU DA BELİRLEYENDİR.....	199
DIŞI ERKEKLER.....	200
AYŞE GELİŞMELER.....	203
CEYDA GELİŞMELER.....	205
BELGİN TEŞEKKÜR.....	207
SANKİ ARDIMDA BİRİ BENİM İÇİN SÜRECİ KOLAYLAŞTIRIYORDU.....	210
TANTRA CİNSELLİĞİN 4 BOYUTU VE 4 SEVİYEDE ORGAZM.....	211
TANTRAL BİR SORU-CEVAP.....	217
ZİHİNSEL SEVİYE.....	222
TANTRİK BİR BİRLEŞME.....	224

ÖNSÖZ

Bu kitabın yazılış amacı, kadın erkek ilişkilerinde eksik olan, bugüne kadar keşfedilmemiş bir öğeyi tamamlamaktır.

Binlerce yıldır aşk hayatımız problemlerle doluydu. Çok azımız gerçek mutluluğu ve ömür boyu huzuru yakalayabildi. İlişkilerimizi, birbirimizi mutlu etmek değil, adeta üzme, sınamak, aldatmak üzerine kurduk. Farklı senaryolarla başlayan ama hep sonu benzer şekilde biten ilişkilerden yorulduk.

Üstelik, son zamanlarda kadınlar giderek erkekleşiyor, erkekler ise kadınlaşıyor. Bu akıl almaz, ama hepimizin kanıksadığı rol değişimi, zaten var olan problemlerimizi iyiden iyiye çözümsüz hale getirdi. Bu rol değişiminin sebebi zannedildiği gibi kadınların kariyer hayatına başlayarak para kazanması değil, binlerce yıl önce anaerkil toplum düzeninden ataerkil yaşam biçimine geçiş sırasında kadınların ve erkeklerin bilinçaltlarına yerleştirilmiş olan “kök korkular” ve “çekirdek inanç” kalıplarıdır.

Bilinçaltımız kirlendikçe, kadınla erkeğin bütünleşebilmek için bilmesi gereken bazı kadim bilgiler de unutuldu. Zaman içinde kadınların “dişilik”, erkeklerin “erillik” yetenekleri kayboldu. Artık pek çoğumuz, dişi kadın dendiğinde, aklımıza makayaj yapan, kıritan, topuklu ayakkabı giyen, cilve bilen kadını getiriyoruz. Oysa dişilik, almak, dönüştürmek ve sevdiğin erkekle bütünleşmek sanatıdır.

Doğal halimize dönmek ve gerçek aşka kavuşabilmek için, hatalı çekirdek inanç ve korku kalıplarımızı temizlememiz gerekir.

Bu kitapta tarif edilen teknikler, terapi niteliği taşımaz, dolayısıyla terapi yerine geçmez. Psikoloji ve psikiyatri bilimine girmez. Ancak Ruhsal Psikoloji olarak adlandırılabilir, bilinçaltı bilimi ve hipnozun duayenlerinden Milton Erikson, Carl Jung, Sigmund Freud ve Wilhelm Reich ekollerinden bilgiler bulacaksınız.

Kitapta yer alan duygu dönüştürme teknikleri, ancak ruhsal ve duygusal olarak sağlıklı kişilerce uygulanmalıdır.

İlişkilerinizi aşka ve sevgiye dönüştürebilmek, doğru eşi seçmek, sevdiğiniz kişiyle duygusal, ruhsal, zihinsel ve bedensel bağı kurup güçlendirebilmeniz için bu bilgiler size ışık tutacaktır.

Sevgilerimle

Seda Diker

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ 1987

Gece gündüz Dire Strait'in 'Sultan's of Swing' şarkısını dinlediğim yıllardı. Seda'ya da yeni tutulmuşum. Bizim okulun üst kampüsünden aşağı inen yolda müthiş bir Boğaz manzarası vardır. Yürürken kaldırım boyu gözlere ziyafet verir. Seda'm, annesinin elleriyle diktiği lacivert mantosu, kemik rengi yün kaşkoluyla, yine lacivert kumaş pantolonuyla yanımda yürüyor. Mantosunun iki yakasını eliyle tutmuş soğuktan korunmaya çalışıyor. Başı dimdik, hafif şımarık. Şartlar ne olursa olsun, kendine güveniyle beni müthiş etkilemişti. Ne zaman canım sıkılsa, hatta ona öfkelensem bile, hâlâ bu görüntüyü hatırlarım. Rahatlarım, içim sıcacık olur.

Onunla çıkmaya başlayalı henüz 4 ay olmuştu. Nisan ayı sonlarıydı. Bir sabah yanıma geldi ve ona dinlesin diye verdiğim Dire Straits kasetlerimi geri getirdi. O zamanlar henüz CD'ler bu kadar yaygın değildi. Elindeki torbayı bana uzatarak şöyle dedi:

“Yaz geliyor. Yaz boyunca hayat değişebilir, bu ilişki de sürmeyebilir. Sana kasetlerini geri vereyim.”

Tam da Sting'in 'If you love someone, set them free' durumu. Şaşkındım. Ağzımdan şu sözcükler çıktı:

“Sen bu ilişkiyi geçici gibi görüyor olabilirsin. Ben çok ciddi-yim. Eğer evlenecek ve bir ömür boyu sürecek ilişki düşünmü-yorsan, kasetleri alayım. Bu iş de burada biter.”

Allah'tan, Seda buna karşın kasetleri geri vermedi. 22 yaşında bir genç olarak evlenme teklifi yapmış oldum.

Sonra heyecanlı ama hareketli bir dönem geçirdik. Evlendik. Kariyer hayatlarımız başladı. Birbiri ardına terfi ediyor, başarılar elde ediyor, tatlı bir hayat yaşıyorduk. Bir dönem her şey yolunda giderken, çocuk sahibi olamadığımızı anladığımızda birdenbire hayat tepetaklak tersine dönuverdi. Bir yandan çocuk istiyor, tüp bebek denemeleri yapıyor ama başarıya ulaşamıyorduk. Canımız çok sıkındı.

Evliliğimiz 8 yılı geçtiğinde bir gün yine şöyle dedi: “Sen istersen benden ayrılabilir başka biriyle mutlu ve çocuk sahibi olarak yaşamını sürdürebilirsin.” Gözleri ve duruşunda, tıpkı Manzara’daki kararlı kadını gördüm. Ben de hiç düşünmeden cevap verdim:

“Ben herhangi bir çocuğu istemiyorum, senden bir çocuk istiyorum.”

Yine ne yaptı etti, olanaksızı başardı. Benim hem inanmazlık hem de şaşkınlık içinde seyrettiğim bir bilinçaltı temizliği döneminin ardından hamile kaldı. Bana Burak’ımı verdi. Dünyanın en mutlu erkeği ve en mutlu babasıyım. Her zaman yanımda, her koşulda destekçim oldu.

O hep biliyordu, hep bilgiyi kullandı.

O’nu seviyorum...

ÖMER DİKER

BENİM UZUN YOLCULUĞUM

Her ortalama Türk kadını gibi, annem ve babam tarafından belli başlı değerlerle büyütüldüm. Hanım hanımcık olmalıydım, mesela. Kılığıma kıyafetime özen göstermeyi bilmeliydim. Dışarda oturmasını kalkmasını öğrenmeli, gerektiğinde tüm konu komşu tarafından takdir edilmeliydim.

Akşam olduğunda eve geç kalıyorsam içimde bir huzursuzluk olmalıydı. Hatta mümkünse saat 8 oldu mu eve girmiş, anneme günümü anlatıyor olmalıydim. Erkeklerle fazla samimiyet kurmasam daha iyiydi. Öyle ya... Ne de olsa erkekti onlar. Sağları solları belli olmazdı. Her an akıllarından beni kullanmak ve bir paçavra gibi atmak geçebilirdi. Öyleyse onlarla oturup kalkıyorsa, bir genç kız olduğumu unutmamalı, tez elden onlara da unutturmalıydim. Daha önemlisi beni sadece bir dost olarak görmelemini sağlamalıydim.

Mutlaka okumalıydim. Annem “Aman kızım” diyordu “Üniversiteyi kazanana kadar aşık olma sakın. Nasıl olsa, mezun olunca kısmetlerin çıkar, evlenirsin!”

Bu değerlerle büyütülürken yıl 1980’lerdeydi. Annem doğal olarak kendi evlilik yılı olan 1960’lardaki bildiklerini bana uyarlamaya çalışıyordu. Ve belki de 80’lere gelindiğinde çağın ne kadar değiştiğinin, genç nesil erkek ve kadınların ne kadar farklı yapıda ve düşünce sisteminde olabileceğini düşünmemiştii. Genç ve güzel bir kız olarak okudum ve başarılı bir iş hayatım oldu.

Kariyer edinmek, kendi ayaklarım üzerinde durmak için çaba

harcadım... Çünkü 80'li yıllara gelindiğinde bir başka yük de sırtımıza yüklenmişti. Evlensek bile, kocamızın eline bakmamak, kendi ayaklarımızın üzerinde durmalıydık. Çünkü erkek aldatabilirdi, parasını, beni kontrol etmek ya da yönetmek için kullanabilirdi, bir gün boşanabilirdim. Öyleyse bir erkeğin yapabildiği her şeyi yapmalıydım. Ona kesinlikle muhtaç olmamalı, sadece sevgi ya da aşk evliliği yapmalıydım.

Üstelik ben çok şanslı bir genç kızdım. Benim kadar özgür olamayan, aşık olmadan evlendirilen, okutulmayan nice kızlar vardı. Çok mesuttum. Şanslıydım. Kendimi güzel ve kudretli hissediyordum. Bana yanlış yapacak bir erkek düşünemiyordum bile...

Oysa kimse bana, henüz tam bir kadın olmayı öğrenmeden erkekleştiğimi söylemedi. Bankacılık dünyasında hırsla ilerlemek için insan üstü bir çabayla, gece yarılara kadar çalışıyordum.

Gerçekten uslu bir kız olarak, tam da üniversite çağımda aşık oldum. O benim ilk düzgün ve ciddi erkek arkadaşımdı. Babam öğrenir öğrenmez sormuştu: "Kızım, bizim ailede öyle uzun flörtler falan olmaz. Niyeti ciddi mi?"

Bu "ciddi" kelimesinin bir tılsımı olsa gerekti. Halbuki tam o sıralarda, babamın mali durumu krize girmiş, maddi olarak çökmüştük. Bırakın evliliği, hayatımda herhangi bir erkek arkadaşın uzun süreli varlığı bile benim için gereksiz görünüyordu. Bir erkek evlat gibi aileme destek çıkmalı ve kendi geleceğimi herhangi bir erkeğin ellerine teslim etmemeliydim.

Ömer ile yılbaşında tanışmıştık. Öyle mutluydum ki, yalnızca gözlerime bakması, sarılıp kulağıma güzel sözcükler söylemesi bile ayaklarımı yerden kesiyordu. İyi bir okulda okuyorduk. Muhakkak ki geleceği ve kariyeri de parlak olacaktı. Ama en saadet dolu anlarımızda bile gücümü elimden bırakmamaya özen gösteriyor, hatta sert çıkışlar yapabiliyordum. Ne de güzel idare ediyordu beni...

Bir Nisan sabahı, Ömer'in bana hediye ettiği müzik kasetlerini bir torbaya koyarak okulun yolunu tuttum. Malum yaz geliyordu

ve biz artık her gün birlikte olamayacaktık. Eğer beni bırakırsa canım çok yanacaktı. Benim kariyer ve para kazanmak gibi amaçlarım vardı. Her zamanki gibi kantinde buluştuk. Masada otururken, sohbetin en güzel yerinde, elimdeki kaset torbasını Ömer'in burnuna doğru uzatarak konuştum.

“Ömer’ciğim, bende sana ait pek çok kaset birikmiş. Yaz yaklaşıyor. Bizim geleceğimiz belli değil. Olur ya, belki görüşemeyiz, sana bunları geri vereyim.”

Masada aniden soğuk bir rüzgar estirmiştim. Söylediklerim karşısında ben bile üzülmüştüm aslında. Kim bilir, belki de yüreğimin derinliklerinde, onu kaybetmemek adına kendimi acındırmak, ya da yazın beni arayacağı konusunda bir güvence istemiştim. Ancak bunu kendime bile itiraf edemiyordum. Orada sessizce birbirimize baktığımız birkaç saniye, çok uzun sürdü.. Yoksa kendi manevi gücümü mü test ediyordum?

Ömer ani bir kararlılıkla cevapladı.

“Bak Seda, ben seninle arkadaşlığımıza ciddi bakıyorum. Ayrıca seninle evlenmek niyetindeyim. Eğer benimle evlenmeyi düşünmüyorsan, hemen şimdi bu masadan kalkıp gitmelisin. Seni durduramam. Ancak kalırsan, annenlerle tanışmaya geleceğim.”

İçimi hem bir korku, hem de büyük bir haz kaplamıştı. Ömer’in, benim koyduğum engel ve duvarları böyle kolayca aşip teklif yapıvermesi, ona duyduğum saygıyı artırmıştı. Tam 1 hafta boyunca beni ikna etmek için çabaladı.

“Gel seninle bir oyun oynayalım Seda. Biz evliymişiz mesela. Bu hafta her buluşmamızda, evli olsaydık neler yapacağımızı birbirimize anlatalım. Bakalım hoşuna gidecek mi?”

Aman Allah’ım, Ömer’in hayalleri öyle cazipti ki, her cuma beni arayacakmış, çalıştığım için evde yemek olmayacakmış, yemeğe çıkaracakmış, her hafta bana bir kırmızı gül hediye edecekmiş... Hoş, evlendikten sonra bunların yarısı unutuldu, hatta zaman içinde diğer yarısı da yok oldu.

Bu evlilik böylesine mutlu ve aşk dolu başlamasına rağmen, benim zaman içinde kadınlığımı kaybetmemi, eşimin de duy-

gusal olarak yetersiz kalmasını engelleyemedi. Her klasik evlilik gibi, biz de kavgalar ve problemlerle boğuşmaya başladık. Yine de hâlâ derin bir kış uykusunda olduğumun farkında değildim.

Sonunda çocuk sahibi olamadığımı öğrendim. Pek çok tüp bebek denemelerinin başarısızlıkla sonuçlandığında, büyük bir duygusal çöküşün eşiğine geldim. Ömer benden en az 25 cm uzun ve yakışıklıydı. Sokakta yürürken bile pek çok kadının ona dönüp gözlerini yakalamaya çalıştığını fark ediyordum. Bense ona babalığı tattıramıyordum. Tam bir kadın gibi hissedemiyordum. Artık heyecanımız çok azalmıştı. Ama bunun normal olup olmadığını bile bilmiyordum. Sorgulamaya korkuyordum.

O sıralarda bankacılık kariyerimden vazgeçip istifa etmiştim. Her gün doktor kapılarında hayal kırıklığı yaşayarak, tüp bebek denemeleri sırasında aldığım kilolarla boğuşuyordum. Yüreğim sıkışıyordu. Aklımdan şu cümle geçiyordu.

“Ahh, “dalyan” gibi adam, ona çocuk veremezsem, bir başkasına gider. Beni unuttur.”

Korku yüreğimi öylesine sarmıştı ki, bunu bilinçaltımdan telepatik olarak yayınladığının farkında bile değildim. Her akşam kapı çaldığında gözlerimdeki yaşlarla açıp Ömer’i karşılıyordum.

“Nasılsın hayatım?”

Ben hüzünlü bir sesle cevaplıyordum.

“İyiyim ama sen istersen başkasıyla evlenebilirsin. Seni baba yapamıyorum!”

Bu oyun öylesine uzamıştı ki, artık kocam bile duymaktan yorulmuştu. Bir gün Uludağ seyahatine çıktık. Eşimle birlikte kayak dersi almak üzere yanyana beklemeye koyulduk. Karlar tıpkı bir pamuk gibi bizi sarmıştı, ama onca beyazlık, yüreğimdeki karanlığı silemiyordu. Zaten şişman bedenimde, astronot kıyafeti gibi puf puf kabarmış kayak takımlarım beni olduğumdan daha şişman gösteriyordu. Başımdaki kukuleta, henüz yeterince uzamamış saçlarımı örtmüş, kısa olan boyumun daha da kısa görünmesini sağlıyordu. Yanımda Ömer, bütün heybeti ve yakışıklılığıyla “dalyan” gibi duruyordu.

Nihayet kayak hocası geldi ve ikimize birden bakarak Ömer'e döndü. Ve konuştu. "Siz misiniz öğrencilerim?"

"Evet."

"Birlikte misiniz? Çift misiniz?"

"Evet."

"Abi sen 'dalyan' gibi adamsın, nereden buldun bunu?" diyerek eliyle beni işaret etti.

Yer yarılırdı da yerin dibine girseydim keşke. O zamanlar, kafamdan geçirdiğim kelimeyi nasıl olduğu gibi hocanın bana söyleyebildiğine anlam verememiştim. Hatta ona kızmıştım. Oysa benim telepatik olarak evrene yolladığım mesajı almış, bana aynalamıştı, hepsi bu... Ve biz aynı eğitmenle bir tam gün geçirdik.

Ayrıca neden kayakta çok iyi olamadığımı ise merak etmiyorum.

O gün, benim dişilik ve kadınlığının dip noktasıydı. Ya batacak ya da çıkacaktım. Kendime söz verdim.

"Kolları sıvamaya başlayalım. Çünkü ben artık gerçek bir kadın olmak istiyorum."

Ve benim uzunca süren yolculuğum başlamış oldu.

AYŞE

Mart 2011

Cep telefonu belki de 10. kez bipliyordu. Ayşe'yle annesi, salonda oturmuş karşılıklı kahve içiyorlardı. Aldığı her mesajda kaşlarını çatan ve dikkatinin dağılmasından hoşlanmadığını belli eden annesine aldırmamaya çalışıyordu. Onun tuvalete girmek üzere kalkmasını fırsat bilerek hızla eğilip çantasının fermuarını açtı. Telefonunu aceleyle alıp mesajlarını karıştırdı. Kalbi umutla ve coşkuyla çarpıyordu. Hasan'dan mesaj alacağını ummuştı. Ne yazık ki tüm mesajlar Ahmet'ten geliyordu.

Sıkıntıyla içini çekerek oturduğu yerden karşısındaki duvara asılı tabloya baktı. Çocukluğundan beri ezberlediği bir resimdi. Dega'nın bale yapan kadınları solgun bir bej ve pembe renklerle resmedilmişti. Bu resim ona oldum olası yalnızlığı çağrıştırmıştı. Daha ilkokula giderken bile erkeklerin neden o resimde olmadığını, dans eden bu güzel kadınların neden yapayalnız bırakıldıklarını merak edip durmuştu

Hasan ile MSN'de kavga ettiklerinden beri göğsüne bir ağırlık gelip oturmuştu. Onu aramak istiyor, ama gururuna yediremiyordu. Hiçbir erkek için şimdiye kadar bu kadar üzülmemişti. Hiçbirine taviz vermemişti. Her zaman aranan, özlenen, merak edilen taraf kendisi olmuştu. Oysa bu kez, canı çok yanıyordu. Şaşkındı. Olanlara bir anlam veremiyordu. Hasan gibi bir erkeğin hayatında pek çok kadın olmalıydı. Buluştuklarında çok mutlu ediyordu genç kadını, oysa ayrı kaldıkları sürelerde adeta bam-

başka bir aleme dalıyordu. Ayşe'nin varlığını umursamıyor gibi davranıyordu.. Hesap sormak istiyor, ancak bunun kendisini, genç adamın gözünde küçülteceğinden korkuyordu.

Annesinin kapıda belirmesiyle birlikte, telaşla telefonu çantaya attı. Hareketlerindeki huzursuzluğu anında fark eden yaşlı kadın endişeyle kaşlarını çatı.

“Mesaj mı gelmiş? Kimden?”

Kuru bir sesle yanıtladı.

“Ahmet'ten.”

Yaşlı kadının yüz hatları yumuşadı. Nihayet kızı, tasvip ettiği bir adamdan söz etmeye başlamıştı yeniden.

“Tamam, keyfine bak yavrum, cevap ver adama. Bunu da küstürme sakın. Zaten erkeklerden yana şansın hiç yaver gitmiyor.”

Ayşe gözlerini devirerek sitem etti.

“Aman anne, yeter artık, bana karışma!”

Yüreği daha da ağırlaşmıştı. Annesinin düşünceleri kendisini sandığından daha fazla etkiliyordu. Böyle söylediğinde Hasan'dan vazgeçeceğini mi sanıyordu acaba? Oysa adama daha beter kafasını takıyordu. Zaten zihninin bir kısmı gece gündüz, sürekli onu düşünerek geçiyordu. Belirsizlik, canını yakıyordu. Kısacık bir mesaj, kendisini düşündüğünü belli eden 1-2 cümle genç kadına yeterdi. Sürekli görüşelim diye bir talebi hiç olmamıştı ki zaten. Farklı bir şehirde yaşayan bir adamla ilişki yaşamak, pek çok arkadaşının hoşlanmayacağı bir şey olmasına rağmen, kendisini rahatsız hissetmiyordu. Ama kafasını, genç adamın neden aramayıp, neden mesaj atmadığına takmıştı bir kere.

Annesi devam etti;

“Karışmayıp da ne yapayım? Bak kızım, seni serbest bıraksam, gidip Hasan gibi sorumsuz birine kapılacaksın. Ahmet harika bir adam. Kariyeri, arabası, parası var. Ahlakı, her şeyi mükemmel. Sana da bayılıyor besbelli. Bir de sana bakıyorum, adamın tek bir mesajına cevap vermedin. Ne yapmaya çalışıyorsun? Artık evlenme çağın geldi. Sonra benim durumuma düşme. Bak baban

gibi çok da başarılı olmayan bir erkekle ömrümü çürüttüm ben. Senin mutlu olmanı istiyorum.”

Genç kadın cevaplayamadı. İçinden annesine isyan etmek geliyordu ama söyleyecek söz bulamıyordu. Gün geçtikçe daha da alıngan olmaya başlamıştı. Onu üzmem istemiyordu. Bir kez sormuştu:

“Anne bu kadar şikayetçiydin de öyleyse boşasaydın babamı.”

Ama aldığı yanıt omuzlarına daha büyük yük kondurmuştu.

“Saçmalama, bir daha duymayayım. Boşansaydım da seni basızsız mı bıraksaydım? Aman ya Rab, çocuk doğuruyorsun ama boşuna, gelip de sana yaptığın fedakârlıklar için madalya takmıyorlar işte!”

Annesini asla anlayamayacağı dertleriyle meşgul etmemeye çalışmalıydı. Kahvesinden son yudumu alarak izin istedi.

“Müsaadenle Anneciğim, Ahmet’i aramam lazım. Beni akşam yemeğine davet etmiş.”

Yaşlı kadın sevinerek kızını uğurlamak üzere ayağa kalktı. Birlikte kapıya doğru yürürlerken, Ayşe sarılmak üzere annesine doğru uzandı. Garip bir his, ona karşı uzak durmasını emrediyordu. Neden hiçbir zaman ona yakın olamadığını bilmiyordu.

Karlar erise de hava soğukluğunu koruyordu. Uzunca bir yürüyüşe ihtiyacı vardı... Mesajlarını yanıtlamadığı halde pek çok mesaj göndermişti Ahmet. Sanki yüz vermedikçe inadına daha çok üzerine düşüyordu genç adam. Zaten bütün erkekler aynıydı. Onlar için kalbi atmıyorsa, ne yaparsa yapsın peşini bırakmıyorlardı. Ama o hiçbirini istemiyordu ki. İlgileri hoşuna gidiyordu ama, aşık olduğunda işler değişiyordu. Rollerin değişmesiyle, Ayşe kovalayan durumuna geçiveriyordu. Uzun bir yürüyüşün ardından bir kafeye oturdu. Canı eve gitmek istemiyordu. Gök yüzü gri bulutlarla kaplıydı. Hava ağırlaşmıştı. Ağlamak istese de, gözyaşları bir türlü akmıyordu. Boğazında tuhaf bir acı vardı. Sanki birileri sıkıca boğazını sıkıyordu. Tıpkı... Yok canım daha neler diyerek başını iki yana salladı. Gözlerinin önüne, Gilda’nın hayat hikayesi gelmişti. Tıpkı orada ölürken boğazında ve göğ-

sünde hissettiği sıkışmayı hissediyordu. Bütün dünya ona küsmüş gibiydi. Belirsizlik yaşadığı her an aynı acıyı duyuyordu. Belki de Hasan'ın onu umursamaması, aşık olduğu hiçbir erkeğin onu umursamayacağını hatırlatıyordu.

Ya da belki de... Belki de Tanrı kendisini umursamıyordu.

Gözyaşları akmaya başladı. Bu kez engel olamıyordu. Garsonun sesini duyduğunda titreyen elinin tersiyle yanaklarını kuruladı. Etraftakilere aldırarak durumda değildi. Güzel bir pasta ısmarlayarak çantasını açtı. Cep telefonunu çıkarttı. Ahmet'i arayıp kafasını biraz olsun oyalamayı planlıyordu. Titreyen ellerle numaraya bastı.

"Alo."

Duyduğu ses kanını dondurdu. Yanlışlıkla Hasan'nın telefon numarasına basmış olmalıydı.. Nefesini tuttu. Yoksa bilerek mi çevirmişti?

"Nasılsın Hasan?"

"İyiym bebeğim sen nasılsın?"

Genç adamın sesi, sanki aralarında hiçbir tatsızlık olmamış gibiydi. Oysa Ayşe'nin içi kan ağlıyordu. Kendi kendine bin defa küsüp barışmış, sonunda kendini onu aramamaya mahkum etmişti. Oysa Hasan'ın umurunda değil gibiydi.

"Fena değil. Neler yapıyorsun?"

Genç adam aldırılmaz bir ses tonuyla günlük olayları anlatmaya koyuldu. Neredeydi bu adamın duyguları? Canı iyiden iyiye sıkıldı. Artık içinden yükselen isyanı bastıramıyordu.

"Hasan, neden beni aramıyorsun? Bana olan duyguların azalmış gibi. Eğer öyleyse açıkça söyle de bileyim. Böyle çok üzülüyorum."

"Bebeğim öyle bir şey yok. Ama sen bazı şeyleri fazla büyütüyorsun. Benim hayatımda pek çok kadın var ve olacak da. Benim hayatımda daha çok kadın arkadaşlarım vardır. Onları kıskanmamalısn."

"Ama gece yarıları bile internete giriyorsun. Bazen yakalıyo-

rum seni. İnsan hep mi kuzenleriyle konuşur? O saatte hangi kadın arkadaşın normal sohbet yapabilir? Sana hiç güvenmiyorum artık. Galiba bu iş bitecek.”

Hasan ses tonunu daha etkileyici kılan o genizden konuşma tarzıyla cevapladı. Bunu özellikle yapıyor olmalıydı.

“Hmmmmmmmmmmmm. Yok öyle bitirmek. Bu iş pazara değil mezara kadar sürecek. Hem ben yarın İstanbul’a geliyorum. Bana yemek hazırla. Biliyorsun ben et sevmem. Sebze çeşitleri ile donatır benim kadınıym sofrayı. Bilirim. Şöyle güzel bir gecelik ve çıldırtıcı iç çamaşırlarını giyer. Nasıl da tam bir kadındır o! Saat 7 gibi geleyim bebeğim, tamam mı?”

Ayşe ne yapacağını bilemez durumdaydı. Bir yanı ondan nefret ediyor, diğer yanı çılgınca arzuluyordu. Zihni hızla çalışıyordu. Belki de onu son kez görmek, evinde ağırlayıp baştan çıkartmak, sonra da bütün öfkesini kusup rahatlayarak terk etmeliydi. Cılız bir sesle yanıtladı.

“Tamam gel. Bekliyorum. Ama sana kızgınım.”

“Mmm, ne yapmak istiyorsun bana? Söyle!”

Genç kadının sessizliği karşısında daha da ısrarcı oluyordu.

“Söyle kadınıym! Söyle. Vurmak mı? Yumruk yap o ellerimi göğsüme vura vura bağır bana. Ağla. Ben beklerim. Göğsümü sana açarım. Ama sonra seviş benimle. Seni bırakmam ben öyle.”

AYŞE – BULUŞMA

Mart 2011

Gecenin sessizliğinde duvardaki saatin tik takları duyuluyordu. Saat neredeyse 9 olmuştu. Yuvarlak mutfak masasının üzerini minik mezelerle doldurmuştu. Rakı bardakları, çiçek desenli tabakların yanında adeta sığıntı gibi duruyordu. Ocak ve mutfak setinin üstü pırıl pırıl olmuştu. Örtüyü son kez düzeltirken, çıplak ayağını masanın altındaki kalın tüylü yeşil halının üzerine koydu. Üşüyordu.

Heyecanını bastırmaya uğraşsa da bir türlü başaramıyordu. Sanki genç adamı ilk kez görecektir gibi coşku doluydu... Onunla ne konuşacağını bile bilmiyordu. Çok acı çektirmişti. İlişkilerinin nereye gittiği bile belli değildi. Ne zaman telefon açsa, kısa ve duygusuz konuşup kapatıyordu. En son doğum günü için aradığında küstahça gülümseyerek “Ben doğum günümü kutlamam ki” demişti. Oysa genç kadın, birlikte geçirdikleri ne kutlamalar hatırlıyordu. Bu ilişki kan kaybetmişti. Nasıl toparlayacağını bilemiyordu. Birdenbire Hasan’la gemileri yakıp onu terk etmekten, sonra da pişman olmaktan korkuyordu. Yoksa içindeki korkuları belli etmekten mi çekiniyordu?

Kapı çaldığında hemen duvarın dibinde bekleyen topuklu ayakkabılarını giyerek üzerine çekidüzen verdi. Leopar desenli, yarı şeffaf çamaşırı ve jartiyerini hafifçe açıkta bırakan mini elbisesinin eteklerini düzeltti. Otomatiğe basarak beklemeye koyuldu. Kapının deliğinden dışarıyı kontrol ederken kalbi hızla atıyordu.

Hasan içeri girer girmez sanki hiçbir tatsızlık olmamışçasına gözlerini genç kadının gözlerine dikti. Bütün tutkusunu, Ayşe’yi etkilemek için özellikle kullanıyor gibiydi. Genç kadın hem kontrol edildiğini hissediyor hem de kendini bu girdabın içinden çıkartamıyordu. Öpüşmeye başladılar. Hasan genç kadını duvara yaslamıştı. Öpüşmenin en ateşli anında, genç adam dudaklarını geri çekerek yeniden gözlerini Ayşe’ninkilere dikti. İçini çekti.

“Mmmmmmm. Söyle. Hoş geldin erkeğim de. Adamım de. Özlediğini biliyorum. Özledim de!”

Genç kadının şehveti aniden öfkeye dönüşmeye başladı.

“Hayır demeyeceğim işte!”

Sesini dikkatlice yumuşatarak sordu. Gözleri keskindi.

“Özlemedin mi beni?”

“Hayır!”

Sonra durumun komikliğini fark ederek düzeltti.

“Tamam, biraz özledim. Ama sen de beni çok kırdın.”

Hasan gözlerini kısarak cebinden sigara paketini çıkarttı.

“Öyle olsun bakalım. Haydi gel mutfığa geçelim. Bakalım neler hazırladın bana.”

Yemek yerken, Hasan genç kadının üzerindeki elbisenin eteklerini ve altında uzanan düzgün bacaklarını okşamaya koyuldu. Ağzında tuttuğu sigaranın dumanı yüzüne vuruyor, tek gözünü kısmasına sebep oluyordu. Elinin parmakları usulca bacaklarının arasına uzanarak okşamaya başladı. Genç kadın ıslanmıştı.

“Yapma!”

Hasan durmadı.

“Bedenin öyle söylemiyor ama!”

Genç kadının ruhu eriyordu, ne yapacağını bilmiyordu. Bütün kuvvetini öfkesinden alıyormuş da, genç adamın parmakları teninde dolaştıkça, o eğreti güç yerini zaafılara bırakıyor gibiydi. Gözlerinde büyüyen sitemli bakışları her fark ettiğinde, Ayşe'nin dudaklarını kavriyor, genç kadını konuşturmamak için elinden geleni yapıyordu. İstedliğini alacaktı muhakkak. İşin tehlikeli yanı, Ayşe de her şeyi unutup sevdiği adamın kollarına atılabilir, isteklerini ona söylemekten vazgeçebilirdi. Zaten bu onun için neredeyse ölüm kadar tedirgin ediciydi. İçini çekti. Neden bu kadar kurt bir adama aşık olmuştu acaba?

Hasan'ın bedeni tam da Ayşe'nin istediği şekilde hareket ediyordu. Genç kadının teninde karşı konulmaz bir şehvet yükselirken, yüreğinde isyankar bir terk etme arzusu kabarıyordu. Ne yapacağını bilemez gibiydi. Genç adam onun karşı koymalarına aldırıyor, kadının nasıl kavrayacağını, yöneteceğini çok iyi biliyor ve acımasızca bütün bildiklerini uyguluyordu. Ayşe gibi güçlü ve yalnızlıktan korkmayan bir kadını dize getirmek kolay değildi elbet. Zaten genç kadını Hasan'a bağlayan en önemli özellik bu değil miydi? Kafasındaki soru işaretlerini, söyleyeceklerini bir anda unutuverdi.

Her şey yaşanıp bittikten sonra, yeniden mutfak masasına yö-neldiler. Ayşe, demlediği çayı ikram etti bu kez. Artık yüreğindeki ağırlığı saklayamıyordu. Birlikte yüz yüze oturdular. Ayşe

kendini zorlayarak Hasan'ın gözlerine baktı.

“Benden çok koptun Hasan'cığım, neden böyle oluyor?”

“Neyi kast ediyorsun?”

“Artık telefonlarıma cevap vermiyorsun. Çoğuna geri dönmüyorsun bile. Eskiden birinci önceliğin benimle buluşmaktı. Şimdi arkadaşların, işin, eğlencen benden önce geliyor. Fırsat bulursan bana geliyorsun. Biliyorum farklı şehirlerdeyiz. Beni arasan, sesini duyurman bana yeter. Ben öyle her dakikasını erkeğine adayacak bir kadın değilim ki.”

Genç kadının gözleri yaşarmıştı. Sesini duygusuz tutmaya çabalaması da boşunaydı. Titriyordu adeta.

Hasan gözlerini yeniden kadınına dikerek konuştu.

“Böyle zamanlarda sadece gözlerime bak. Onlar sana ne diyor?”

Ayşe hayal kırıklığına uğruyordu. Sadece buluştukları anlardaki bakışlar yeterli değildi işte.

“Bir şey demiyorlar. Eğer kapıdan çıkıp gittiğinde beni hatırlamıyorsan, bir küçük telefon ile sesini duyurmayı düşünmüyorsan, benim sesime ihtiyaç duymuyorsan, senin gözlerin yalan söylüyor demektir.”

Hasan bakışlarını donuklaştırarak başını yana çevirdi.

“Seni seviyorum. Ama bunu neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Sadece ben telefonla uzun aramalar yapan biri değilim.”

“Ama eskiden yapıyordun. Şimdi işler değişti. Hislerin yok oldu. Sadece seks düşünüyorsun. Benim başka ihtiyaçlarım da var. Toplantılar da bahane. Koskoca adamsın. Sana ben mi öğreteceğim sanki bunları? Tuvaletin de mi gelmez senin? İnsan 2 dakika arar, sesini duymak için açtım seni özledim öpüyorum der ve kapatır. İşte bu kadar! Neden bunu bile yapmak içinden gelmiyor?”

Sesi gitgide yükseliyordu. Artık huzursuzluk yukarı tırmanmıştı. Hasan sessizleşmişti. Köşeye sıkışmak hoşuna gitmiyordu belli ki. Böyle durumlarda tipik yaptığı şeyi yapmaya çalışıyordu. Elini uzatarak genç kadını okşamaya çalıştı. Ayşe öfkeyle ayağa

kalkarak salona doğru yürümeye koyuldu. Odanın loş ışıklandırması, bej rengi duvarları olduğundan daha koyu gösteriyordu. Duvarda asılı duran birkaç suluboya tablodaki yüzler ağlıyor gibiydi. Genç kadın üzerindeki seksi kıyafetlerin içinde ağlamaklı görüntüsüne aldırmadan kendini kanepeye attı. Yüzünü yastıklarla gömdü. Hasan da peşinden geliyordu.

“Hem sen başka kadınlarla da birlikte oluyorsun, biliyorum. Artık değiştin. Bunu hissediyorum. Çok acı çektiriyorsun bana.”

“Sen kafanda bazı yargılara varmışsın zaten. Bunlar doğru değil.”

“Haydi canım oradan, nasıl değil? Bir erkek her gece sabaha kadar kuzenleriyle konuşur mu? Sen beni aptal mı sanıyorsun?”

“Sen neye istiyorsan ona inanıyorsun şu anda.”

Ayşe kendini kaybetmek üzereydi. Kanepedeki yastığı alarak genç adama vurmaya başladı. Atık bağırıyordu. Ne dediğini umursamayacak kadar üzgündü. Düpedüz alay ediyordu Hasan. Elle tutulur bir cevap vermediğine göre, şüpheleri doğruyd.

“Bitti artık anlıyor musun? Bitti!”

İçi acıyordu. Sanki ciğerlerinden kocaman bir kaya sökülüyordu. Hasan hâlâ genç kadını yönlendirmeye uğraşıyordu.

“Vur. Hatta yastığı bırak. Yumruklarınla vur! Sen benim kaltağımsın. Vur! Ben razıyım. Benim canım acımaz!”

Genç kadın daha da öfkeleniyor, hırsını alamıyordu. Yumruklarını Hasan'ın göğsüne vurdukça, genç adam sesini çıkarmıyordu. Sonunda bileklerinden sıkıca kavrayarak onu kanepeye devirdi. Kendi de sert bir şekilde üzerine abandı. Bu kez çok sert ama bir o kadar tutkulu bir şekilde birlikte olmaya başladılar. Genç kadın yerinden kıpırdamıyordu. Dudaklarını çekip genç adama haykırmak istiyor, ama Hasan'ın tecrübeli kolları ve dudaklarının arasından kurtulamıyordu. Bedenleri birleştiği anda Hasan kısa bir an durdu. Ayşe'nin gözlerine baktı. “Sen sadece benim kaltağımsın. Ve bu çok güzel bir şey. Sakın değişme. Hırçınsın. Sadece ben baş edebilirim bu hırçınlıkla.”

Ayşe'nin bedeninde artık genç adama sahip olma hırsı vardı. Birlikte zevkin doruklarına doğru çıkarken, sanki onu cezalandırıyordu.

Hasan evden ayrılıp gecenin karanlığında gözden kaybolduğunda, genç kadın ne düşüneceğini bilemez hale gelmişti. Oyunun kuralını çok iyi biliyordu bu adam. Onunla başa çıkması mümkün değildi. Gitmişti işte. Üstelik genç kadının hiçbir söylediğini kabul etmeden, ustaca onu ikna ederek ve yatakta istediği her şeyi alarak çekip gitmişti. Çok taviz verdiğini düşünüyordu. Artık bu ilişki düzelemezdi. Bunu hissediyordu. Öyleyse, genç adamın bu ilişkiyi bitirmeye yanaşmaması neden genç kadını ferahlatmıştı?

Yüreğinde daha büyük bir ağırlıkla karanlıkta kaybolduğunu hissediyordu.

Ayşe'nin hikayesi size de tanıdık geldi mi? Kadın erkek ilişkileri zamanla çok büyük bir değişime uğradı. Erkeğin avcı olduğu, kadının dişiliğine değer verdiği, güven dolu ilişkiler nereye kaybolmuş olabilir?

Bilinçaltında kaybetme korkusunu taşıyan her kadın, kendini bir gün Ayşe'nin düştüğü durumda bulabilir. İstemediği halde sıırıslıklam aşık olduğu yanlış bir adamın ardından telefon ve ilgi bekleyebilir. Güçlü rolü oynayıp için için her gün ağlayabilir. Ya da gerçekten aşık olduğu erkekle mutluluğu yakalayamamaktan korkup, hayatına sadece kolay erkekleri alan biri haline gelebilir.

Kadınlarla erkekler rolleri değiştiler. Dişilik güçlerini unuttular. Aslında hayatımızdan giden hiçkimsenin olmadığını, istediğimiz ve korkmadığımız her an onları kolaylıkla geri getirebileceğimizi, derinlere gömdüğümüz bu yeteneğimizin kadim bilgilerini yeniden hatırlayabiliriz. Hatta istersek, bize olan manevi ve gönül borçlarını ödettirebiliriz.

YAŞAM ENERJİNİZ ERKEĞİNİZE GİTMİŞSE, ONU GERİ ALABİLİRSİNİZ!

Biliyor musunuz? Pek çok kadın ruhunun bir parçasını, yani kendi bilinçaltına ait yaşam enerjisinin bir parçasını ilişki kurduğu erkekte bırakıyor ayrılırken. O yüzden de, fiziksel olarak görüşmeyi bitirse bile hiçbirini aklından tam olarak silemiyor. Oturup kalkıyor, cep telefonuna mesaj atıp atmadığını, arayıp aramadığını, kendisinden sonra hangi kadınlarla birlikte olduğunu düşünüyor.

Çünkü aslında o erkekte bir parçası kaldı. Yarım kalan bir şey vardı... İşte o yarım kalan şey, pek çoğumuz için farklı bir anlam taşıyor. Bu parça, aslında erkeğin üzerimizde yarattığı duygular ve onların manyetik alanı yüzünden oluşuyor. Öfke, kıskançlık, değersizlik, saygı duyulmamak gibi olumsuz duygular, ya da aşk, sevmek, güven, mutluluk, doyum gibi duyguların birdenbire yarıda kesilmesi, manyetik alanı öyle bir etkiliyor ki, pozitif parçalarımız erkeğin yaşam alanına akıyor, negatif olanlar bizde toplanıyor. Yani bir nevi kutuplaşma oluşuyor.

Eğer erkeğin kadını duygusal olarak yarım bırakması, ya da oluşturduğu beklentileri karşılamaması, sözleriyle davranışlarının birbirini tutmaması yüzünden yaşam enerjiniz erkeğe gitmişse, onu geri alabilirsiniz.

Bunu bir aşk acısı ya da dram olarak görmeyi bırakabilir ve sadece enerji alanlarındaki akışa odaklanabilirsiniz, yaşam enerjinizi çalan erkekten onu geri alabilirsiniz. Bunun bir tekniği var.

Fakat uzun ve zor bir süreç olduğu için, ve erkek tarafına haksızlık yapılmadan uygulanması gerektiği için, muhakkak rehberlik eşliğinde bunu uygulamalısınız.

Talep ettiğiniz anda, enerjiyi kendi duygu kutbunuzu ters yöne ayarlayacağınız için, erkek size fiziksel hayatta duyup, göreceğiniz, bileceğiniz, deneyimleyeceğiniz şekilde maddi ya da manevi ödeme yapmak zorunda kalacaktır. Bu ödeme, onun kötü duruma düşmesi demek değildir. Sadece size ait olanı geri vermesini sağlayacaktır. Bu olduğunda, fark edeceğiniz en güzel şey, ertesi sabah uyandığınızda artık onu düşünmediğiniz, hatta aklınıza bile gelmediğidir.

Onu sürekli gördüğünüz bir ortamda bile olsanız, canınız acımaz. Huzura kavuşursunuz...

Yazının devamı için sayfa... 49

Peki, kadının güçlü ve dişi olduğu tarihlerden bugüne nasıl geldik?

DİŞİLİĞİN TARİHÇESİ

Bilinçaltının ilişkiler üzerindeki rolünü anlayabilmek için, dişiliğin tarihçesine bakmamız gerekir. Gerçek dişi kadınların var olduğu anaerkil toplumların öyküsü, M.Ö. 8000 yıllarına kadar uzanıyor. Arkeolojik bulguları takip ettiğimizde, ataerkil topluma geçiş süreciyle, kadınların bugünkü konumuna nasıl geldiğini de görebiliyoruz.

Görünen o ki, insanlık tarihinde savaşlar, hırs, aç gözlülük, komşunun kadınına ya da toprağına göz dikmek gibi davranışlar M.Ö. 6000 -5000 yıllarına kadar yokmuş. Ankara'daki İngiliz Arkeoloji Enstitüsünden James Mellaart'ın (British Institute of Archeology) 1961 - 1965 yılları arasında yaptığı kazılar sırasında ortaya çıkan Çatal Höyük ve dönemin kültürü, bize çok fazla ipucu veriyor. Bu küçük neolitik çağ köyünün gelişkin hikayesi, dişi enerjinin nasıl kullanıldığını resmediyor.

Araştırmalar ve bulgulara göre Çatal Höyük, M.Ö. 8000 ila 10000 yılları arasında Anadolu'muzun Konya Ovasına bakan hölgesinde kurulmuştu. Çok değişik bir yaşam tarzının hüküm sürdüğü devirde, köyün nüfusu, oldukça kalabalık sayılabiliirdi. Aynı yaşam tarzı, Mısır, Batı Anadolu'daki Efes, bugünkü Çanak-kale ve Truva, Balkanlar, İngiltere ve İrlanda'ya kadar yayılmıştı.

Çatal Höyük'teki el yapımı heykelciklerden en belirginini Tanrıça figürüdür. O devirde dişi enerjinin ve kadının ne kadar önemsendiğinin de bir göstergesidir. Devrin ilk toplumu oldukça ileri düzeyde yaşamaktaydı. Giydikleri kıyafetlerin kumaşları, evlerinin düzenlenmesi, ruhsal ritüelleri çok gelişmişti.

Gündelik yaşam tıpkı Maya takvimlerinde olduğu gibi, zama-

nın döngüleri üzerine kurulmuştu. Dünyanın güneş etrafındaki, ayın dünya etrafındaki döngüsü, dışı enerjiyi temsil ediyordu. Kadınlar kendilerini ay ve toprak ile özdeşleştirmişti. Kadınların regl dönemleri ayın dünya etrafındaki döngüsüyle paralel olduğu için, Ay evleri kurulurdu. Her hanedeki regl olan kadın, kocasını ve oğlunu bırakarak, ay evine yerleşirdi. Varsa kız çocuğunu da yanına alırdı. Regl dönemi boyunca, Ay Evindeki kadınlara servis ve rahatlatıcı masajlar yapılırdı. Dönemin en kıdemli ve bilge kadını, diğerlerine eğitim verirdi. Eğitim, erkekleri tanımak, hamilelik, kadınlık, dişilik, annelik sanatı üzerine idi.

O devrin güzel yanlarından biri de, enerjiyi kullanmak üzerine kadınların eğitim görmeleriydi. Kadın bedeni duyguları ile tasarlanmıştır. Erkeğin de duyguları vardır ama onları kendi kendilerine aktive etmeleri zordur. Oysa kadın hem kendi duygularının patronudur, hem de erkeğinkileri aktive edebilir. Zaten erkeğin aşık olmasının gerisindeki tılsım da budur. Erkek, çok güzel ya da çok havalı kadına kolayca aşık olmayacaktır. Onunla sevişmeyi ister fakat bu ona bağlanması için yeterli değildir. Ama kendisine heyecan, tutku, şehvet, merak, şefkat ve avcılık duygularını uyandırabilen kadına aşık olma ihtimali çok yüksektir.

Çekim yasası, bilinçaltındaki derin duygular ve çekirdek inançlarımızla aktive olur. Çekim yasasının patronu kadın bedeni ve duygusal sistemidir aslında. Erkek esas olarak kadınının pozitif yaşam enerjisinden faydalanarak aynı yasayı çalıştırabilir. Yaşam enerjisi ve çekim yasası konusunda kadına bağımlıdır.

İşte kadınlar, Ay evlerinde kendi duygusal güçlerini ve bunu doğru yönde, toplumun refahı için kullanmayı öğreniyorlardı. Kadının duygusal, ruhsal, zihinsel ve bedensel olarak mutlu olması, çekim yasası gereği, toprağın bereketini ve iklimi de olumlu yönde etkiliyordu. Duygusal doyum, bereketi getiriyordu.

Erkekler ise, güneşin döngüsüne göre kendilerine toplanma alanı kurarlardı. Yılın en uzun günü, en kısa günü, ve gündüzle gecenin eşit olduğu iki gün, güneşin doğuş ve batış noktalarını işaretleyerek, o noktalara sütunlar dikerlerdi. Bu noktalar, kendi içinde geniş bir daire oluştururdu. Zaman içinde güneş evleri, ileride Helenistik mimarının temellerini de atacaktı.

Kadınları ay evine gitmiş olan erkekler de güneş evine giderlerdi. Burada, devrin en bilge erkeği, diğerlerine eğitim verirdi. Kadınları duygusal, ruhsal, zihinsel ve bedensel olarak nasıl mutlu edeceklerini, nasıl onları koruyacaklarını, avcılık sanatını, çiftçiliğin püf noktalarını, baba olmanın inceliklerini öğretirdi. Enerjinin döngüsünü erkeğin de bilmesi önemliydi. Çünkü kadınlar da erkeğe fiziksel olarak bağımlıydılar.

Anaerkil toplumda hoşgörü öylesine yüksekti ki, kendini kadın elbiseleri içinde daha rahat hisseden erkekler, ay evlerine, erkek kıyafetleri içinde rahat olan kadınlar ise güneş evlerine sevgiyle kabul edilirdi.

YİN (Dişi) - YANG (Eril) DÖNGÜSÜ

Yin ve yang döngüsünün temeli burada atılıyordu. Erkek kadını mutlu eder, kadın olumlu duygularıyla çekim yasası harekete geçer, bereket ve bolluk enerjisini çekerti. Toprak ve iklim güzelleşir, ürünler bollardı. Erkek, toprağın bereketini, fiziksel gücü ve bilgisiyle eker, biçer, toplar, işler, onları yiyecek haline getirir, kadınına sunardı. Kadın ise, yiyeceği alır, mutfağına girer, pişirir, hazırlar, sevgiyle erkeğine ve çocuğına sunardı. Yine fiziksel olarak, erkek, kadını cinsel olarak mutlu eder, kadının da zevk almasını, doymasını sağlardı. Kadın bedeni, spermi alır, dönüştürerek hamile kalırdı. Bebeğı dünyaya getirdiğinde, erkek, hem çocuğınu hem de kadını korur, onlar adına yiyecek getirmeye devam ederdi. İşte o devrin Yin Yang döngüsü bu şekilde kurulmuştu. Dişi, gerçek bir dönüştürücüydü. Bu yüzden erkekten alarak başlamalı, aldığını duygularıyla, erkeğini onurlandırarak iade etmeli ve erkekten kesintisiz bir şekilde yeniden almaya devam etmeliydi.

Ay evlerinde bulunan en bilge kadına gidip sorulurdu. “Ey Bilge Kadın, dönemin en bilge erkeğıyle evlenmek ister misin?” Eğer cevap olumluysa, kutsal evlilik adını verdikleri bir ritüel yapıldı. Ve toplumda yetiştirilen tüm ekinler, ürünler, ortak bir

ambarda toplanırdı. Açlar da bu ambardan doyurulurdu. Herkesin mutluluğu gözetilirdi. Eğer 2 yıl üst üste kuraklık ya da açlık olursa, iklim ve bereketin, çekim yasasına ve dolayısıyla kadının mutluluğuna bağlı olduğuna inanıldığından, bilge kadına sorulurdu.

“Ey Bilge Kadın, evliliğinde mutlu musun? Değilsen, eş değiştirmek ister miydin?”

Eğer cevap evet ise, eş değiştirilirdi. Aslında, kadının duygularının derinliklerinde barındırdığı korkular, her regl döneminde ufak ufak dönüşür. Çünkü ağlayarak, bastırmış olduğu stres ve olumsuz duygularını yüzeye çıkartıp, doğal topraklama yapar. Uzun zaman içinde de olsa, bu istemediği duyguları kısmen dönüştürür. Bu yüzden kadın asla sabit ruh halinde kalmaz. Her zaman dışı enerjisini kullanarak bir dönüştürücü olarak işlev görür. Bunun en önemli örneği, spermi alıp bedeninde canlı bir bebeğe dönüştürmesidir. Allah bu özelliği erkeğe değil, kadına bu yüzden vermiştir. Dönüştürücü olan, şifalandırıcı olan dışı, yani kadındır. Kadın kendisini de dönüştürdüğünde, daha sabit olan erkek, ona duygusal olarak yetersiz gelmeye başlar. Ve bilge kadın, erkeğini değiştirecektir.

İşin ilginç yanı, günümüzdeki Tantra eğitimcileri de benzer bir görüşü öğretiyorlar. Tantra, cinsellik yolu ile Yaradan'a ulaşmanın öğretisidir. Hem Anaerkil toplumların, hem de günümüzdeki Tantra eğitimcilerinin verdiği bilgilere göre, kadınlar cinsel ilişkiye girdiklerinde, erkeğin spermi içine boşalırsa, erkeğin bilinçaltındaki korkuları kadına aktarılır. Özellikle de g noktası, bu negatif enerjiyi toplar. Bunu, eğer varsa kadının erkeğe öfkesi de izler. Bu yüzden, kadının g noktası yeniden aktive edilirken, başta bu birikmiş negatif enerji temizlenene kadar zevk almak yerine acı duyulabilir. Bu konuya ilerde daha fazla yer vereceğim.

Kadınının mutlu ve doygun hissetmesini sağlayan erkek, onun bedenindeki ve bilinçaltındaki duyguların pozitif olması sebebiyle, çekim yasasını aktive etmiş olur ve kendi ailesinde de bereket ve bolluk sağlanır. İnanişâ göre, kadının bu özelliği hem erkeğini etkiler, hem de toplumdaki kadınların tamamının mutluluğu ve

doygunluğu, iklimi ve toprağı etkilerdi. Eğer bir ülkenin kadınları topluca mutsuz olursa, o ülkede doğa mutlaka intikam alır.

Bu inanışı temsil eden Anadolu motiflerinin başında Tanrıça Kybele gelmektedir. Ana Tanrıça Kybele, doğayı, verimliliği, canlılığı, bereketi ve toprağı simgeler. Kuran'da ise Allah, "Kadınlarınız sizin tarlalarınızdır" diyerek aynı bilgiyi farklı biçimde erkeklere hatırlatmıştır.

O devirdeki konuşma diline göre, Ay Evlerindeki en bilge kadına 'AN-A' adı verilir. Aslında bugüne kadar gelen anne kelimesinin köklerini de görmüş oluyoruz. Doğurganlık, bereket, d n şt r c l k ve şifacılık özelliklerinin, kadınlara özel bir statü verdiği ve bunun onurlandırıldığı devirlerde, AN-A kelimesi, Mısır'a inildiğinde İNANNA, Kuzeyde İrlanda'ya çıkıldığında DI-ANA formunu almıştır.

Kadınlar regl kanlarını toprağa akıtırlardı. Ay Evinde bunun için özel bir odacık ayrılırdı. Regl kanı toprağı sertleştirip dolurunca, üzerine 15 cm.lik yeni bir kat toprak örtülürdü. Artık odanın tavanı, yükselen toprak seviyesi sebebiyle yetersiz kalmaya başladığında, sertleşmiş toprak k  k parçalara bölünür ve gübre olarak kullanılırdı.

Buna karşılık erkekler de Güneş Evlerinde toplandıklarında, öğrendikleri becerilerini, düzenlenen festivallerde sergilerlerdi. Vücutlarını, kas güçlerini, avlanma ve dövüş becerilerini zorlayacak yarışmalar düzenlerlerdi. En başarılı olanlar onurlandırılırlardı. Her türlü toplumsal aktivite, tüm bireylerin mutluluğu ve genel dengesi üzerine kurulurdu. Kadınların hormonal döngüleri, erkeklerin ise cesaret ve çalışkanlığı, fiziksel g  leri onurlandırılırdı. Kadınlar köy içindeki tarlalarda ve evlerde görev alırken, erkekler ormanlarda, nehir kenarlarında çalışırlardı. Kadınlar erkeğini ve ne zaman doğum yapacağına kendisi karar verirken, erkekler de avcılık ve dış dünyanın kurallarını belirlerdi. Genç insanlar dışardaki işleri hallederken, daha yaşlılar ev işlerinden sorumlu tutulurlardı.

AYŞE

ORTAÇAĞ

Nisan 2011

Gilda siyah, bakımsız saçlarını huzursuzca yana doğru itti. Alnına düşen perçemlerin, ateşin üzerine dikkatlice yerleştirdiği kazanın içindeki çorbayı görmesine engel olmalarını istemiyordu. Eliyle kavradığı kalın tahta kaşıkla kaynayan sıvıyı karıştırırken, içine attığı 7 çeşit otun bölünmüş parçaları, çorbanın yüzeyinde bir belirip bir kayboluyordu. Eğilip usulca kokladı. Her şey yolunda görünüyordu. Öyleyse göğsündeki ağırlık neyin nesiydi?

34 yaşındaydı. Simsiyah gür saçları günlerdir tarak yüzü görmemişti. İri gözleri biraz vahşi, biraz korku dolu ifadeyle etrafı kolaçan etti. Sanki dışarıdan, hiç de hoşuna gitmeyen gürültüler geliyordu. Köy halkından herhangi biriyle ne görüşmek ne de konuşmak istiyordu. Omzundaki solgun, bordo renkli, eskimiş yün şala daha sıkı sarınarak ocağın hemen yanı başındaki ufak pencerenin kirli camından dışarıya bakmaya çalıştı. Göz alabildiğine uzanan, yeşil, kısa otlarla kaplı bayırdaki güdük ağaçlar ve dallarının arasından uğuldayarak esen rüzgarın savurduğu kuru yapraklardan başka bir şey görünmüyordu. Havadaki keskin soğuk, rutubetle birleşmişti. Genç kadın iliklerine kadar titrediğini hissetti. Telaşlı adımlarla kapıya doğru yürüyerek sürgünün sıkıca kapalı olup olmadığını kontrol etti.

Sophie geldiğinde küçük oğlu Pierre için birkaç kap çorba hazır olmalıydı. Son zamanlarda genç kadının yüreğine mutluluk

veren tek şey, yardım edebildiği çocuklardı. Tabi eğer anneleri korkusuzca genç kadının kapısını çalabilirlerse... Gilda kendi kendine hafifçe gülümseyerek tahta masanın ardına yerleştirdiği, yine ağaçtan yapılmış uzunca sıraya doğru yürüdü. Koyu mavi eteğinin ucundan görünen zarif baldırları ve ince ayak bilekleri, siyah çorapların içinde birer süpürge sopası gibi duruyordu. Yıpranmış kısa botlarının tabanları iyiden iyiye incelmış, ayaklarını yeterince ısıtmıyordu. Yavaşça sıranın ucuna ilişti. Kolunu masanın üzerine koyarak hoşnutsuzca etrafı inceledi.

Küçük kulübe sadece tek bir oda ve onun bir köşesine yerleştirilmiş mutfak sayılabilecek ocak ile setten ibaretti. Tahta masa ve duvarın yanında duran sedirden başka eşya yok gibiydi. Genç kadının az önce dışarı baktığı pencere, kulübenin tek ışık kaynağıydı. Odadaki kasvet olanca ağırlığıyla üzerine çökmesine rağmen, Gilda'nın huzursuzluğu kapının dışındaki dünyaya aitti.

Sevmiyordu onları... Hele o tacizkâr bakışlarını genç kadının vücudundan ayırmayan erkeklerden nefret ediyordu. Birkaç tanesi yüzsüzce, kalın duvarlarla ördüğü gizli dünyasına sokulmaya çalışmıştı. Kirli, iğrenç kafalarının içinde tek düşünebildikleri, yapayalnız ve savunmasız bir kadından yararlanmaktı. Sophie'nin kocası bile şansını denemişti. Olanları hatırladıkça Gilda'nın midesi bulanıyordu. Titreyerek, eğer aralarında herhangi bir yakınlaşma olsaydı, köyde kendisine yakın davranan tek kadının gözlerine bakamayacağını düşündü. Hüzün, daimi dostu haline gelmişti. Üzerindeki ağırlık, sanki narin vücudunun ayrılmaz bir parçasıydı. İnsanlardan ne kadar uzaklaşsa da kurtulamıyordu.

Gözlerini, içindeki ehlileşmemiş parıltıyı saklarcasına öfkeyle kıstı. O isimsiz kalabalık, hiçbir zaman kendisini anlayamayacaktı. Ne içindeki şifacıyı, ne de Tanrı'nın ışığını nasıl taşıdığını... Gilda'ya baktıklarında, görebildikleri yegane özellik, genç kadının bedenindeki şeytani çekicilikti. Erkeklerin zaptedilemez fantezilerinde yer aldığını çok iyi biliyordu. Oysa genç kadının asıl istediği, sıradan bir sevişmeden çok daha öte, çok daha farklı bir birleşmeydi. Bunu nasıl açıklayacağını kendisi bile bilmiyor-

du, çünkü kolaylıkla adlandırabileceği bir duygu değildi. Sadece ruhunun derinliklerinde çöreklenmiş, sinsi bir yılan gibi, arada sırada bakışlarına vahşi bir tılsım ekliyor, sonra bir daha asla uyanmayacakmış gibi geri çekiliyordu.

Öyleyse nasıl oluyordu da bütün köy halkı kendisinden bu denli nefret edebiliyordu? Gilda kalbinin temiz, insanlara karşı son derece zararsız olduğunu düşünüyordu. Kimseyle alıp veremediği yoktu. Bir kadının sadece çekici olması, onu şeytani kılabilir miydi? Yüreğindeki ağırlık gitgide artıyordu.

Sıkıntıyla içini çekti. Güneş etkisini kaybediyor, bulutların ardından süzülen ışık huzmeleri, yerini puslu bir soğuğa bırakıyordu. Birkaç saat sonra hava tamamen kararacaktı. Kaşlarını çatarak endişeli adımlarla pencereye doğru ilerledi. Sophie hiç bu kadar geç kalmamıştı. Oysa daha dün gizlice kapısını çaldığında, oğlunun çok ağır hasta olduğunu söylemişti. Gelmeyi unutmaması imkansızdı. Yüzünü hafifçe buğulu cama değdirerek etrafı kolaçan etti. Nabız atışlarını hızlandıran o tuhaf gürültünün, kalabalık bir gurubun homurtuları olduğunu hayal meyal fark edebildi. Başını telaşla geri çekti. Camda burnu ve alnının izi kalmıştı. Ateşteki çorbanın içindeki tahta kaşığın sapını bir kez daha kavrayarak çevirmeye başladı.

Sığındığı kulübenin dışındaki homurtular gitgide yaklaşmaya başlamıştı. Gilda çaresizce etrafına bakınarak kapıdaki sürgünden başka kendisini koruyacak herhangi bir nesne aramaya başladı. Ayakları birbirine dolaşıyordu. Pencereye yaklaşarak etrafı gözlemeye çalıştı. Buğulu camı titreyen eliyle silerek başını seslerin geldiği yana doğru çevirdi. Gördüğü manzara karşısında soluğu kesilmişti.

Öfke ve nefret dolu bir ordu gibiydiler. Sophie ve 2 kadın, gelenlerin önünde durup ilerlemelerini engellemeye çalıştıkları için itilip kakılıyorlardı. Kimisi bağılıyor, cesur yürekli bu 3 kadın ise göz yaşlarını tutamıyordu. Uzakta ne dedikleri anlaşılmıyordu belki, ama niyetleri belliydi. Gilda korkuyla, uzun süredir beklediği anın geldiğini düşündü. Onlardan uzak durmasına, hatta erkekleri kışkırtmamak için pazar yerine bile gitmekten kaçınmasına karşın, olacakları engelleyememişti işte...

Kaçacak yeri kalmamıştı artık... Kulakları uğulduyor, seslerin ne anlama geldiğini algılayamıyordu. Donmuş kalmıştı. Kocas Sophie'nin yüzüne şiddetli bir tokat patlattığında, kadın yere yıkıldı. Kalabalık artık daha hızlı adımlarla kulübeye yaklaşıyordu. Sophie son bir gayretle ayağa kalkarak çiselemeye başlayan yağmurun yarattığı çamurlu zeminde tökezleten botlarına aldırma-
dan koşmaya başladı. Gilda çılgınca kapıdan uzaklaşarak tahta masaya doğru ilerledi. Nefes nefese kalmıştı. Masayı kapıya doğru sürterek itmeye koyuldu. Elleri umutsuzca titriyordu.

Sophie kapıyı yumruklamaya başladı. Bir yandan haykırırcasına sesleniyordu.

"Kaç Gilda, Kaç! Yalvarırım git buradan. Seni öldürecekler!"

Oysa genç kadın korkudan kıpırdayamaz durumdaydı.. Masayı dayadığı eskimiş, tahta kapı tekin görünmüyordu. Titreyen elini farkında olmadan ağzına götürdü. Parmaklarının dişleri arasında ezilmesine aldırımıyordu. Geriye doğru yürüyerek, masanın uzaklaşmasıyla terk edilmiş bir eşya gibi boynu bükük duran sıranın ucuna ilişti. Sophie'nin sesi artık duyulmuyordu.

Kapı, dışarıdan şiddetle itilmesinden adeta esniyordu. Duvarın ardında büyük bir gümbürtü kopuyordu. Kim bilir belki de kalabalığın omuzunda kocaman bir kalas vardı ve onunla sürgüyü kırabilmek için vuruyorlardı. Genç kadın ağızlardan çıkan haykırırları işitmez olmuştu. Artık hiçbir şeyi değiştiremezdi. Pes ediyordu.

Azgın kalabalık kapıyı kırarak odanın içinde sessizce oturan Gilda'ya doğru yaklaştı. Solgun yüzü kireçten yapılmış bir heykel gibi hareketsizdi. Bakışları çok uzaklarda bir noktaya takılmış, insanların nefretiyle yüzyüze gelmek istemez. Başındaki keskin acıdan, gelenlerin bazılarının saçlarını kavrayarak kendisini çektiirdiklerini hayal meyal fark etti. Ayağa kalkarak yürümeye başladı. Karşı koymadığı halde, sahibini bilmediği, hoyrat eller tarafından itilip kakılıyordu.

Yağmurla birlikte gittikçe artan soğuk kanını donduruyordu. Bayırdan aşağı koşarcasına indiler. Köy meydanına vardıklarında

Gilda, yöredeki pek çok kadının da, infazı seyretmek üzere acımasızca beklediğini fark etti. Yüreği yanıyordu. Hiçbirine kötü davranmamıştı, ama hepsi de sinsiydiler. Kocalarını ellerinden alacağından korktuklarına yemin edebilirdi. Yüzlerinde saklayamadıkları bir zafer bakışıyla erkeklerle iş birliği yapıyorlardı.

Adamlardan biri, Gilda'nın artık karman çorman olan saçlarına yapışarak tam ortaya yerleştirilmiş yüksekçe bir platforma doğru sürüklemeye başladı. Genç kadın yere düşmek üzereyken iki kolundan iki ayrı kişi daha sıkıca tutarak ayakta kalmasını sağladılar. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Boşu boşuna ölecekti. Bu insanlar köy halkı için ne kadar yararlı olabileceğini, kimseye asla zarar vermeyeceğini göremiyorlar mıydı? Nasıl bir kadere sahipti? İsyan etmek istiyor ama gerekli takati vücudunda bulamıyordu.

Platformdayken birisi elinde kalın bir yastık ya da beze benzer bir şeyle kendisine yaklaştı. Genç kadın kısık bir sesle yalvarmaya başladı.

“Yapmayın, yalvarırım size yapmayın! Çok yazık oluyor. Gerçekleri göremiyorsunuz. Yapmayın! Yapmayın!”

Dinlemediler. Kalabalıktan sesler duyuluyordu: “Şeytanı öldürün!” Birisi, sopayla ağzına öylesine büyük bir baskı uyguluyordu ki, nefes alması imkansız bir hale gelmişti. Soluğu kesildikçe kalabalık gitgide uzaklaşıyor, göğüs kafesindeki şiddetli ağrı hissi daha da kuvvetleniyordu. Sanki ciğerlerine 100 tonluk bir kaya yerleştirmişlerdi. Son düşüncesi, boğularak ölmenin, göğüs bölgesinde yarattığı ağrı hissinin ne tuhaf olduğuydu.

Birden ruhu başının üzerinden kayarcasına çıkarak yükseldi. Her şey bitmişti. Artık kimseyi görmüyordu. Sadece solgun ve cansız bedeninin üzerinde süzülürken, etraftaki kalabalığın toplam varlığını fark ediyordu. Yoğun bir öfke ve üzüntü hissediyordu.

Tanrı neredeydi? Kendisini neden korumamıştı? Hayatı boyunca iyi ve özellikle çocuklara yararlı bir insan olmuştu. Yüce Yaradan'ın ışığını taşımıştı. Kimseye zarar vermemiş, özellikle o

beş para etmez, kötü kalpli köy halkından uzak durmaya çalışmıştı. Oysa onlar, rengarenk bir dünyanın içinde yaşayan körler topluluğu gibiydiler. Tanrı'nın adı sadece ağızlarında duruyordu. Sevgi asla yüreklerine inmiyordu. Ondan korkuyorlardı ama yine de onun adına savunmasız insanları cezalandırmaktan geri kalmıyorlardı. Karanlıkta yaşıyorlardı.

Öyleyse Tanrı neden kendisini o azgın kalabalığın karşısında korumamıştı? İyi insanlar nasıl olur da kötüler tarafından göz göre göre öldürülebilirdi? Tanrı'nın adaleti neredeydi?

Terk edilmişti...İhanete uğramıştı...Erkekler tarafından haksızca suçlanmış ve cezalandırılmıştı.

Ve Tanrı onu korumamıştı...

Onu asıl terk eden Tanrı'ydı... Öyleyse hayata nasıl güvenle bakacaktı? Hele bir kadın olarak, erkeklere bir daha nasıl güvenebilecekti? Artık kendi zihni ve gücünden başka kimseye güvenmeyecekti.

Güçlü erkekler cezalandırırdı. Öyleyse onlardan uzak durmalıydı. Yeniden dünyaya gelirse duvarlarını daha sıkı örecekti, Tanrı'dan bile uzak duracaktı.

Ayşe, yanağındaki yaşları kurularak gözlerini açtığında, Gilda'nın hikâyesinin gerçek olup olmadığını düşünmeye koyuldu. O koltukta öylece oturmuş, aşk hayatına odaklanmıştı. Meditasyon ile birlikte hayal kurmaya başladığında, duygularının kendisini böyle bir hikaye üretmeye yönlendirmesini şaşkınlıkla karşılıyordu. Geçmiş bir zamanda, gerçekten linç edilmiş bir kadın olarak yaşamış olabilir miydi? Yoksa sadece hayal mi kurmuştu? Üstelik hikayeyi anlatırken duygularını rahat bırakmış, adeta kendi öyküsünü yaşamıştı. Söylediği her kelimeyi hatırlıyordu. Hatta söylemediklerini bile...

Kimselere güvenemediğini, özellikle de erkeklerden kendisine zarar gelebileceğini düşündüğünü ve bir türlü rahatlayamadığını

sanki kendisi bilmiyor muydu? Bu yüzden ilişkileri kötü değildi? Biraz daha bu konuda kafayorsa, muhakkak deliller gibi içini kemiren kontrol içgüdüsünün sebeplerini de bulabilirdi.

İlişkilerinde yaşadığı mutsuzluğun, güçlü bir erkeğe duyduğu özlemin, ama aşık olduğunda hayatta en çok korktuğu şeylerin başına gelmesinin ardındaki gerçeği arıyordu. Ve bu regresyon, (zamanda geriye dönüş olarak da adlandırılan yönlendirmeli meditasyon tekniği) genç kadının bilinçaltında var olan çekirdek inanç ve korkuları, farklı bir yolla ifade ediyordu. Gerçekten Ortaçağ'da yaşayıp yaşamadığının önemi yoktu. Ama bu hikayenin içindeki olumsuz duygu, dönüştürülerek yerini erkeklere ve Tanrı'ya güven duygusuna çevrilmeliydi.

ERKEK EGEMEN TOPLUM DÜZENİNE GEÇİŞ

Geleneksel görüşe göre, ataerkil toplum düzenine yavaş yavaş geçildiği varsayıldığı halde, bir başka görüşe göre, M.Ö. 6000 yıllarından başlayarak Kafkas Dağları ve Orta Asya'dan hızla akın eden farklı bir etnik grubun ataerkil düzeni getirdiği savunuluyor. Tarihçilere göre her 200 ila 300 yılda bir, akıncılar Anadolu, Kuzey Afrika, Mezopotamya Bölgesinden Hindistan'a dek uzanan alanı istila etmişler. Bu ırk, istila edilen alanın kısa boylu, esmer insanlarından çok farklıydı. Uzun boylu, iri yarı, sarışın ya da kırmızı, mavi ya da yeşil gözlüydü. Hayatlarını hayvancılık ve ticaret üzerine kurmuşlardı. Bulundukları toprağa fazla saygıları yoktu, çünkü çiftçi değildiler. Bu da onları, kaynaklarını kuruttukları topraklardan göç etmeye alıştırmıştı. Fizik gücüne daha çok ihtiyaç duydukları ve kök salmayı çok iyi bilmedikleri için belirli bir toplumsal düzene sahip değildiler. Kadınlar 2. hatta 3. sınıf insan muamelesi görüyordu. Bu ırk, kendini Aryan olarak adlandırmıştı.

İri yarı ve övünmeyi seven adamlardı. Sahip olduklarını toplumla paylaşmak ya da denge kurmak yerine, kişisel hırsları için çalışıyorlardı. Ne kadar çok mala sahiplerse, o kadar gurur du-

yuyorlardı. Mala sahip olmak için savaşmak ve kaba kuvvet kullanmaktan çekinmiyorlardı. Komşu hakkına riayet, kadına saygı, şefkat, sevgi gibi insani duygular taşıyorlardı. Hindistan'ı istila ettikten sonra, Hindistan'daki asilzade grubunu oluşturdukları, hatta kast sisteminin, Aryanların mirası olduğu iddia ediliyor.

Eski Sümer yazıtlarından alıntı olan 'Gılgamış Destanı', Aryan kültürünü ve hikayelerini temsil ediyor. Gılgamış'ın, düzeni kurulmuş bir toplumda, pazar yerine giderek istediği yiyeceği alması, gözünün beğendiği her kadını yatağa atması, tersine giden erkeklerle pervasızca dövüşmesi, diğer herkesten iri, güçlü ve kaba olması, Aryan kültürünü tasvir ediyor. Sonradan Gılgamış'ın bilinçaltındaki "Ölüm Korkusu" yüzünden bu şekilde davrandığı anlaşıyor. Bu da not edilmesi gereken ilginç bir detaydır. Ve hayatı boyunca ölümsüzlüğü aramıştır. Aryan toplumunun ata-erkil düzeninin kökünde, erkeklerin bilinçaltında yatan ÖLÜM KORKUSU vardır.

Ayranların istilası ile birlikte toplumsal yaşam kadınların aleyhine dönüşüm geçirmiştir. Yavaş yavaş, Ay Evlerinin başındaki Bilge Kadın yok edildi. Kadının, doymadığında eş değiştirme hakkı elinden alındı ve bu hak zaten çok eşli olan erkeklere tanındı. Kadın, erkeğine seks ve her türlü ev hizmetlerini vermekle yükümlüydü. İtiraz ettiğinde, erkeği tarafından dövülebiliyordu.

Toplumda kanun yeterli olmadığı için, bir erkek yolda gördüğü ve beğendiği herhangi bir kadını kaldırıp kendi kulübesine kapatabiliyordu. Ve o kadının başka bir erkeğe çocuk verip vermediğine bakmaksızın, kendi kulübesinde tutuyor, hatta başkası görüp çalmasın diye, pencereleri sıkı sıkı kapattırıyordu. Kız çocukları değerli değildi. Öldürülmezlerse, ergenliğe kadar annelerinin yanında barınabiliyorlardı. Oysa oğullar kıymetliyidiler. 7 yaşına geldiklerinde annelerinin koynundan alınarak, babalarıyla birlikte ava ya da savaşa götürülüyorlardı. Bu sayede, erkek neslinin, yumuşak kadın kültüründen etkilenmemeleri sağlanıyordu.

Zaman içinde, birbirinin toprağında gözü olan topluluklar savaştıkça, kaleler inşa edilmeye, ordu yetiştirilmeye ve toprak sahiplerinden orduyu besleyebilmek için vergi toplanmaya baş-

lanmıştı. Elbette bu kaleyi ve toplumu koruyacak ordunun ve düzenin başına bir de kral gelecekti. Yıllar geçtikçe, asil olan, yönetici olan ırkın hep sarışın ve açık tenliler arasından olması, tesadüf değildi. Aryan kültürü çoktan esmer halkı baskılamış ve değersizlik duygusunu onların yüreğine kazıymıştı. Elbette kadınların bilinçaltına da...

ÇOK EŞLİLİK ADINDAN ERKEĞE GEÇİYOR

Kurulan küçük beylikler, yerini krallıklara ve zaman içinde imparatorluklara bırakmaya devam etti. Bu arada krallıklarda büyük bir paralar ve zenginlikler oluşmaya başlamıştı. Artık kalabalıklaşarak kendi toprağında ürettikleriyle geçinemeyen beylikler ve şehirler vardı. Eriha, bu tarz kurulmuş şehirlerin ilki olarak bilinir. M.Ö. 2350 yıllarına gelindiğinde, eski anaerki toplum değerleri çoktan yok olmuş, imparatorluklar yeni değerlerini, birbirlerinin toprağını elde etmek üzerine oturtmuştu bile.

Bu değerler, “Benimki senden daha güçlü”, “Her şeyin fazlası iyidir” gibi günümüzde kulağa tanıdık gelen istekler haline dönuştüler. Güneş evleri, yerini geniş coliseumlara, arenalara bırakıldılar. Daha ihtişamlı hale geldiler. İçeride toplanan erkekler ise, insani değerlerini artık unutmuş, ölümüne kavgalara, yarışmalara, hayvanlarla ya da birbirleriyle vahşice dövüş gösterilerine başlamışlardı.

Tapınaklarda ise artık ay ve güneş döngüleri bir nevi putlaştırıldılar. Yin ve Yang döngüsünün gerçek anlamı unutuldu. Kut-sal olan dişi ile evli erkek zaman içinde güç savaşları sebebiyle öldürölmeye başladığından, gücün temsili geleneksel olarak kadından erkeğe geçirildi. Tapınaklardaki kadınların prestiji bu sebeple iyiden iyiye düştü. Eski bilgileri, enerjiyi, çekim yasasını kullanabilen kadınlara “Tapınak Fahişesi” gibi isimler verilerek toplumsal statüleri aşağılara çekildi. “Sevgi” ve “Yaradan”ın gücünü kullanamaz hale gelen bu kadınlar için belki de çekim yasasını aktive edebilmenin bir tek yolu kalmıştı: cinsel enerjiyi kullanmak.

Çünkü cinsel enerji, bilinçaltınızdaki olumsuz kalıpları bir solukta geçip, arzularınızı gerçekleştirebilmenizi sağlayan tek enerjidir. Doğru kullanılırsa, anti-aging etkisi yaratarak vücudun gençleşmesini, enerjiyi kullanabilmeyi, arzularınızı gerçekleştirebilmenizi ve son olarak da telepatik gücünüzü aktive etmenizi sağlar.

Ama bunları şu anda bilinen ve uygulanan cinsellik ile yapamazsınız. Erkeğin de kadının da boşalmadan orgazm olabilmeyi ve bu sayede yaşam enerjisini boşa harcamak yerine artırmayı öğrenmesi gerekir. Bu da Aryan kültürü ile birlikte gelen değişiklikler arasında yer alır. Zaman içinde, kadınların g noktaları ve rahim orgazmları onlara unutturuldu. Klitoral orgazm ise kadının pek çok sağlıklı, doyumsuz birliktelikler yaşamasını sağlıyor. Erkeklerin ise, erken yaşlanmasını destekliyor. Boşalmak, normalde sadece üremek amaçlı uygulanan bir yöntem iken, erkekler de kadınlar da boşalmaya yönlendiriliyor. Hatta kadının zevk alması bile engellenmeye çalışılıyor.

Erkek boşaldığında, bilinçaltı ona “Bu kadını dölledin, haydi şimdi başka bir gen bul ve onu dölle” mesajı verir. Oysa boşalmadan orgazm olabilirse, başka kadınlara değil, sadece kendi kadınına duygusal olarak bağlanır. Erkeğin çok eşliliğinin altında, bilinçaltında yatan sebeplerden bir tanesi de, işte budur. Doğru cinsellik, Aryan kültürü ile birlikte bize unutturulmuştur. Kadını çokeşlilikten alıp, erkeği çokeşli yapmak amacını gütmüştür.

EŞ SEÇMEK BİR OYUN DEĞİLDİR!

Hayatınızdaki insana karşı çok fazla sabırlı davrandığınız oldu mu hiç?

Hani bazı insanlar vardır, sizi anlamazlar. Onunla aynı yastığı paylaşmanıza, bir ömrü birlikte yaşamınıza rağmen sizi sarıp sarmalamaktan, sevmekten, desteklemekten uzaktır. Sevgi sözcüğü dilinde kalır, onun için yakınlaşmak sadece sevişmekten ibarettir. Sair zamanda ise uzak... En mutlu anınızda sizi yakalayıp eleştirmekten, yerin diplerine sokmaktan zevk alır.

İşte bu insanla birlikteyken “Ben aslında çok güçlü biriyim. Bu insanı hayatımda tolere edebilirim, taşıyabilirim, sevgiyi göstermese de yaşayabilirim” dediniz mi hiç?

Haklarınızdan ödün verdiniz mi? Varabileceğiniz maksimum mutluluklardan fedakarlık ettiniz mi? Acınızı, doymamışlığınızı dillendirmeden, kendinizi hüzne kaptırmadan, etrafınıza mutluluk oyunu oynamaya devam ettiniz mi?

“Onlar mutlu olsun da, ben nasıl olsa güçlüyüm, kendimi idare ederim...”

Kısacası başkalarını, kendinizden öne koydunuz mu?

Bunun tersini yapmak istediğinizde SUÇLULUK yakanıza yapıştı mı hiç?

Şimdi daha derinlere gidelim...

Bu durumu devam ettirdikçe, para akışınız yavaşladı mı?

İşleriniz bozuldu mu? Hele hele, iş sıkıntılarınızı yanı başınızda sizinle hayatı paylaşan insana söylemekten kaçındınız mı?

Muhakkak sizi anlamamıştır. Neşenizi enerjinizi hep aşağı çekmeye devam ettiği için sonunda bütün bolluk ve rızkınızı da diplere çekmeye devam edecek ve kendisi bunun farkına bile varmayacaktır.

Güzel bir kadındı. Başarılıydı. Herkes gibi o da mutlu bir yuvaya sahipti. Evliydi ve 2 de çocuğu vardı. Ama gelin görün ki, hiçbir şey dışardan görüldüğü gibi olmuyor. Kocasını onu anlayamıyordu. Kendisi kadar güçlü değildi o. İşleri bozulmuştu. Özgüveni yerlerdeydi ve bütün hırsını karısının başarısından, sosyal konumundan alıyordu. Ona sarılmak, dertlerini paylaşmak mümkün değildi. Kendisine acıaktan, hayata öfkelenmekten, ailesine sevgi vermeye fırsatı kalmıyordu ki...

Genç kadın ailenin direği olmak durumunda kalmıştı. Kocasını kağıt üzerinde ve yatakta vardı ama işte o kadar. Ve sırf evli olduğu için, bir kadın olarak duygusal, ruhsal, zihinsel olarak, hatta bedensel olarak bile doymaktan feragat etmişti.

Bunun ahlaki bir erdem olduğunu düşünürüz, öyle değil mi?

Oysa madalyonun bir de öbür yüzü var. Her türlü alanda daha aza razı olmak, idare etmek, kendimizi arka plana atmak, bilinçaltımızda derin bir yaranın ve SUÇLULUK duygusunun belirtisidir. Ve bu duyguyu temizlemezseniz, gün geçtikçe parasal olarak da derinlere gömülürsünüz. Aşağı çekilirsiniz.

Kilo alırsınız.

Ne tehlikeli bir oyun bu bir bilseniz...

Sadece fiziksel özellikler asla yeterli değildir.

Bütünleşemediğiniz, size mutluluk ve hafiflik değil de ağırlık ve suçluluk yükleyen kimseyle birlikte olmayın. Çocuklarınız için bile... Onlara kötü örnek olursunuz.. Örnek verdiğim kadın ve erkekle çalıştık ve şimdi işleri düzeldi.

Her zaman bilinçaltınızda sıkışmış olumsuz duygularınızı temizlemenin yolunu arayın.

Mutluluk ve bolluğun anahtarı burada..

Ve lütfen hayatınızdaki insanı doğru seçin.

Ramize Erer - Tehlikeli İlişkiler

BÜYÜK DİNLERİN GELİŞİ

Musa Peygamber, ilk kez 10 Emri aldığı anda, artık Aryan Irkı ve onların getirdiği ataerkil yaşam biçimi her yerde geçerli olmuştu. Onların gelişiyile birlikte, insanlar topluluklara ayrılmış, topluluklar farklı dil ve kültürlerle ayrılmış, hırs ve aç gözlülük mubah hale gelmişti. Çok daha büyük bir resimden bakıldığında, paylaşımcı, affedici, şefkatli, koruyucu, dönüştürücü dışı toplum gitmiş, yerini bireysel, savışçı, rekabetçi, hırslı, fiziksel güce ve paraya önem veren eril toplumlar almıştı. Düzensizlik kol geziyordu.

Dinler ilk gelmeye başladığındaki tablo böyleydi. Allah'ın elçileri de sağ beynini kullanan, medyum özelliği bulunan, 6. hissi ve duyguları kuvvetli kadınlar değil, erkekler arasından seçildi. Muhtemelen toplum da bir kadının sözlerini ciddiye alacak durumda değildi. Musa Peygambere inen 10 emir, aslında eski Pagan ve anaerkil toplumun paylaşımcı ve barışçıl düzenini getirmeye çalışıyordu. Ama bu kez erkeklerin yönetiminde bulunmalıydı huzur ve barış. Kimbilir, belki de ilk kez, erkekler Allah tarafından sınava tabi tutulacaklardı.

Oysa ki, Ortadoğu soylarının pek çoğu belki de Aryan kültürünün uzantısı olarak işlev görüyordu.

Yahudi dini ortaya çıktığında, kadınlar hâlâ toplumda kocalarını temsil edemiyorlardı. Din hizmetlerinde çok sınırlı görev alabiliyorlardı. Her öğretilerde olduğu gibi, doğruları çarpıtacak görüşler, kültürel uygulamalar, hırs ve insanoğlu ile Allah arasına girmek üzere otoriter Ruhban Sınıfı türemişti. Ruhban sınıfı tü-

retmek, hiyerarşik düzen sağlayarak bazı kişilerin diğerlerinden üstün ve yetkili olduğunu kabul ettirmek, sınıf farkı yaratmak, para toplamak, hırs ve açgözlülük, rekabet gibi eril özellikleri din işlerine bulaştırmak, Aryan kültürünün ve ataerkil toplumun uzantılarıydı. O devirde Hahamlar ortaya çıkmış, inançlı halktan para topluyorlardı. Hatta bu iş öylesine ilerlemişti ki, ticaret ve bankacılığın temeli olan tefecilik bile yapılıyordu.

Işığın alternatifi karanlık, Yahudi dinine eklendikten sonra, İsa Peygamber ortaya çıkmıştır. Elbette burada tam tarihlere göre değil, yaklaşık olarak eril ve dişi dengesi, ışık ve karanlığın hareketi baz alınmıştır. İsa Peygamberin getirdiği bilgi, yeniden kadınların ve dişi enerjinin, erkeğin tamamlayıcısı olduğu, insanın isterse çekim yasasını kullanabileceği, fakat bunun için kalbinde yaratılmış olan her şeye sevgi beslemek gerektiğini anlatır. Hatta Hz. İsa'nın 12 Havarisi erkek olmasına rağmen, etrafında en önemli 3 kadın ona yardım eder. Bunlar annesi Mary, eşi olduğu iddia edilen Magdalalı Mary ve kız kardeşi Mary'dir. Tüm kadınların isminin Mary olması tesadüf değildir. Artık o devirde Mrym harflerinin yan yana gelmesiyle üretilen isimler, Bilge Kadın anlamını taşıyordu. Hatta "mesh eden" (the annointer) anlamına da gelir, ve her 3 kadın da Hz. İsa'yı meshetmiş, yani Allah ile konuşmasını ve medyumluk özelliğini sağlayan 7. çakrasını aktive eden demektir.

İslamiyette de namaz kılmadan önce abdest alırken başımızın temiz su ya da toprakla meshedilmesi, dua etmeden önce başımızın üzerindeki çakrayı aktive etmek içindir. Bu çakra çok önemlidir. Temiz kalması için özen gösterilmelidir. Bu yüzden bazı dindar erkekler başlarına beyaz kep takarlar. Tepe çakralarını dışardan herhangi bir kötü niyete maruz bırakmamak için.

Hız. İsa, Hahamların para toplamasına karşı olduğu ve halkı büyük ölçüde buna ikna etmeyi başardığı için, çarmıha gerildiğinde, gerçek bir dişi olan ve kadınlığın tüm haklarını bilen, çekim yasasını layıkıyla kullanan Magdalalı Mary, din otoriteleri tarafından "Fahişe" ilan edildi. O devirde yaşamak için pek de parlak bir yer olmayan Fransa'ya sürgüne gönderildi. Peki neydi Magdalalı Mary'nin, erkekleri bu derece korkutan özellikleri?

Anaerkil toplumda yaşanan cinsellik, kadının çok eşli olabilme özelliği, (yani mevcut eşi onu duygusal, ruhsal olarak doyur-

makta yetersiz kaldığında başka bir eş seçebilme hakkı) duygularını doğru kullanarak çekim yasasını aktive edebilme özelliği, (kadının bu özelliği her zaman erkeği ve onun bereketini kadına bağımlı kıldığı için), Allah ile doğrudan bağ kurmak için herhangi bir din adamına bağımlı olmadığın bilmesi, erkeklerle kendini eşit ve cennete ulaşmak için erkeğin tamamlayıcısı olduğunu fark etmesi... Magdalalı Mary, Fransa'ya yerleşip orada Pagan kültürünün uzantısı olan bilge kadınlar yetiştirmeye devam ederken, Hristiyan Kiliseleri kurulmaya devam ediyordu. Aradan yıllar geçti. M.S. 325 yıllarına gelindiğinde, kadınların gelmiş geçmiş en büyük düşüşü gerçekleşmek üzereydi. O devirde Roma İmparatorluğu iç savaşlar ve baş kaldırımlar sebebiyle zor durumdaydı. Roma İmparatoru 1. Konstantin idi. Kilisenin başındaki rahipler biraraya gelerek Hahamlar gibi zengin olmanın yollarını arıyorlardı. Bunun için 1. Konstantin'e bir teklif götürdüler. Roma İmparatorluğunu misyonerlik yolu ile Hristiyan yapmayı önerdiler. Kiliseler kurulacaktı. Halk tek tek bilgilendirilecekti. Bu şekilde Roma İmparatorluğunun içindeki isyancıların öfke enerjisi farklı dine mensup olanlara kanallara kanalize edilebilirdi. Konstantin bu teklifi beğendi. Ama Roma İmparatorluğu sınırları içinde çekim yasasını kullanabilen, özgür kadınlar istemiyordu. Kadınlar, her bir yerde olduğu gibi, orada da 2. hatta 3. sınıf muamele görüyor, seks amaçlı olarak kullanılıyorlardı. Kadınların içgüdüsel olarak bildiği, ilişkilerde kalbin açık, sevginin ön planda olması gerektiği unutturulmuştu çoktan.

Bu sebeple, 12 tane din adamı bir araya gelerek İznik Konseyi'ni oluşturdular. Kadınlar, dişi enerjinin gücü ve çekim yasası ile ilgili tüm bilgileri ayıklayarak, Allah ile insan arasına giren, onların arasındaki güçlü sevgi bağını korkuya çeviren, dogmalar yaratan yepyeni bir kitap ürettirler. Bu, yazılı İncillerin en sert ve kurallısıydı. Hz. İsa ile Havarileri arasında ve Hz. İsa ve Mary'ler arasındaki tüm orjinal Aramaik yazılı belgeleri yer altına gömerek, kiliselerin mahzenlerine saklayarak, yakarak yok ettiler. Geriye kalan çok değerli uzun yaşamının sırları, cinselliğin gücü, çekim yasası gibi bilgilerin olduğu parçaları İskenderiye Kütüphanesinde sakladılar.

O devirde İskenderiye Kütüphanesi'nin başında kadınlar çalışıyorlardı. Saklanan bilgileri fark edip birbirlerine mektuplar aracılığıyla aktardıkları fark edilince, İskenderiye Kütüphanelerinin yakıldığı söylenir. Ancak önemli bilgilerin buradan kaçırılarak Vatikan'a yerleştirildiği iddia ediliyor.

Karanlık, Hz. İsa'nın Sevgi Planı ile getirdiği öğretiyi bozduktan sonra, M.S. 650 yılında Müslümanlığın inmesi hiç de tesadüf değildir. Genel hatlarıyla, İslamiyetin 2 temel söylemi, adeta Hristiyanlığın başına gelenlere tepki verir gibidir. Öncelikle kutsal bilgi kitabı olan Kur'an, doğrudan Allah kelimidir ve asla değiştirilemez. İkinci önemli yenilik ise, dua ve namaz sistemiyle, çekim yasası insanlığa yeniden hatırlatılmıştır. Ancak bu kez, insanın kendisini kul olarak görmesi ve ellerini açarak kendinden yüce ve yukarıda bir Varlığa dua etmesi istenmektedir. Çünkü artık insanlığın BİLİNÇALTI kirletilmiştir. Korku dolu ve Allah'tan kopuk, kendini değersiz gören, hayata ve "Yaradan"'a karşı güvenini kaybetmiş insan topluluğu, Allah'ın kendisine şah damarından daha yakın olduğunu, kendisini suretinden yarattığını ve çok sevdiğini unutmuştur.

M.Ö. 1100 yıllarına gelindiğinde artık Haçlı seferleri başlamıştı. Aynı zamanda Engizisyon Mahkemeleri kurulmaya başlanmıştı. Magdalalı Mary'nin öğretileri ile dişiliğini hatırlayan kadınlar "Cadı Avı" adı altında toplanmaya ve cezalandırılmaya başlanmıştı. Şeytanın işbirlikçisi olarak anılan bu kadınlar aslında çekim yasasını kullanabilen, enerji ve bitkisel şifacılık bilgisine sahip, sağ beyinlerini kullanabilen, ataerkil toplumun baskıcı ve aşağılayıcı düzeninden kaçarak neredeyse münzevi hayatlar sürmeye çalışan kadınlardı.

Engizisyon Mahkemelerini kuran otoriteye ait kişiler, çoğunlukla ölü bir bedenden çıkan ve kişinin bilinçaltı bilgilerini saklayan fotonların 52 gün boyunca ölü bedenden çıkmaya devam ettiğini biliyorlardı. Müslümanlık'ta da 52 duası okuma geleneğinin ardında aynı bilgi yatmaktadır. İşte bu yüzden, yakalanan kadınlar, toplum önünde suçlanarak, sert şekillerde, işkence ile öldürülerek yok edildiler. Bedenlerinden çıkan fotonlar, evrensel

boşlukta, dişilik ve kadınlık bilgilerinin kullanımının suç olduğunu ilelebet kadın nesline hatırlatacaktı. Alfa konumuna inerek beyin dalgalarını yavaşlatabilen her kadın bu bilgilere ulaşabilir.

Avlanan kadınlardan bazıları, diri diri, hatta bazen çocuklarının önünde, bir çuvala konur, içine 2 akrep 1 yılan ve eğer varsa kedisi de atılır, çuvalın ağzı bağlanarak bir kaya eşliğinde denize atılırdı. Bu ve benzeri şekillerde neredeyse 2 milyon kadın katledildi.

Ve her zaman olduğu gibi, kadınların topluca mutsuz edildiği ortamda doğa intikamını aldı. Ardarda oluşan kuraklık ve seller sonucunda, kadın elinden çıkan şifacılık ve hijyenin de bitmesi ile, veba salgını oluştu. Bu kez 12 milyon kişi vebadan öldü.

İnsanlık tarihinin ibret verici olaylarından biri olan veba salgınından sonra, dogmalara inanmak, Allah'a teslimiyet tamamen terk edildi. Bu bir tepkiydi. İnsanlar sadece gözle görebildikleri, bilimsel yollarla ölçebildikleri şeylere inanmayı tercih ettiler. Bu, en az dogmaların elinde oyuncak olmak kadar tehlikeliydi. İnsanlığın Yaradan ile olan bağı kesilmişti. Artık, İlahi Adalet işleyemezdi. Çünkü İlahi Adalet'in işleyebilmesi ve insanlığın karanlık güçlerin kötülüğünden muaf olabilmesi için korkularını ve olumsuz duygularını silmesi gerekirdi.

Bir kez daha karanlık kazanmış, dinin insan ruhunu özgürleştirmesinin ve cennete ulaşmasının yolu kapanmıştı. Kadınların dişi olmakla ilgili tek hatırlayabildikleri utanç ve suçluluk duygusu idi.

CEYDA

Ceyda, aynada kıyafetini ve makyajını bir kez daha gözden geçirdi. Siyah, kıvrıkcık saçlarını, kristal görünümlü taşlı gri bir tokayla arkadan tutturmuştu. Pudra rengi askılı bluz ve hırkası, süt gibi beyaz ve pürüzsüz cildini cömertçe sergiliyordu. Dudakları kıvrık, gülümsemesi heyecanlıydı, ama gözlerindeki mahzun ifade yüzüne ihanet ediyordu. Dar paçalı, bej pantolonu ve babet ayakkabıları, olduğundan daha genç görünmesine sebep oluyordu.

31 yaşına yeni girmişti. Bunca yıldır hayatında ilk kez kendisini her gün arayan, peşinde koşan, yakışıklı bir erkek arkadaşı olmuştu. Eğilip aynada hafifçe parlayan gümüş kolyesini düzeltti. İnce parmakları, hafifçe titriyor, gizlemeye çalıştığı heyecanını haince ele veriyordu. Gitgide yükselen endişesini nasıl da saklamakta güçlük çekiyordu.

Genç kızlığa adım attığından beri, nedense ilişkilerinde hep problem yaşamıştı nedense. Hoşlandığı erkekler, genç kadının mesajlarına bir türlü cevap vermezler, nerede istemediği, kendine uygun görmediği adam varsa onlar etrafında dolanırlardı. O yıllarda henüz bu sendromun, pek çok kadının başına geldiğinden ve bilinçaltındaki değersizlik kök korkusundan kaynaklandığından haberdar değildi.

Üniversiteden mezun olur olmaz hevesle yeni işine başladığındaki huzursuzluğu aklından geçti... O sıralarda Serdar adındaki delikanlıya tutulmuştu. İlk zamanlar her şey yolunda gibi görünüyordu. Ama genç kadın Serdar'a duyduğu ilgiyi belli eder etmez, çiçeği burnunda yakınlaşma sihirli bir şekilde sona ermişti.

Ne oluyordu da erkekleri itiyordu? Güzel bir kadın sayılabiliirdi. Vücudu incecikti. Akıllıydı. İyi bir üniversiteden mezun olmuştu. Her ne kadar mutsuzluk içinde de geçse, aile hayatından gelen zarif, görgülü bir duruşu vardı. Tek isteği, uygun birisiyle sevgiyi paylaşmak ve mutlu olmaktı. Öyleyse sorun neydi? Aynadaki aksine burun kıvrarak, kapıdan çıkmak için hazırlığa başladı.

Yağmur, İstanbul'un vazgeçilmez parçası olmuştu sanki. Gök-yüzündeki gri bulutlar, parlak bir güneşi saklamak istercesine birbiriyle bütünleşmişlerdi. Ceyda elinde tutmakta zorlandığı şemsiyesiyle hafifçe omuzuna astığı büyükçe çantasını yokladı. Çantanın içine ilk kez ince, ipekli bir gecelik ve özenle seçilmiş iç çamaşırları koymuştu. Bu akşam sevdiği adamla daha da yakınlaşmayı umuyordu. Bir iki kez arabayla dolaşmaya çıktıklarında gözleri sessiz bir biçimde anlaşılarak kenetlenmiş, öpüşerek ayrılmışlardı. Bu defa ne olursa olsun işler iyi gitmeliydi. Genç kadın şeytanın bacağına kırmak istiyordu.

KİME AŞIK OLURUZ?

Aşk hayatınızda tekrar eden problemler varsa, kişiler değişiyor ama senaryo aynı kalıyorsa, muhakkak bilinç altınızda korkular var demektir. Çünkü kime aşık olacağımıza derin duygusal belleğimiz karar verir. Hınzırca oyunlar oynayarak kalbimizi birilerinin eline teslim eder. Çoğu zaman mantıkla istediğimiz kişiye hiçbir şey hissedemeyiz. Bazen de olmadık birinin peşinden sürükleniriz.

Şöyle hikayeler muhakkak duymuşsunuzdur. Sürekli aldatılmaktan korkan bir kadın, etrafındaki en çapkın erkeğe gönül vermiştir. Çünkü derinlerde saklanmış kuvvetli ama mantıksız bir özlemi vardır. O en çapkın olanı bile kendisine aşık etmek... İşte o zaman içindeki çocuk mutlu olacak, bir kadın olarak değerli olduğunu hissedebilecektir. Oysa çapkın erkek bir türlü ona aradığı mutluluğu veremez. Çünkü, erkeğin tek bir kadına odaklanabilecek gücü yoktur.

Kadın umutsuzca bir yandan onu bırakmaya uğraşır, diğer yandan da çılgınca tutunmaya çalışır. Tam o sırada hayatına çok düzgün, kendisine prenses muamelesi yapan, gözü dışarda olmayan bir adam girmek ister. Kadın hevesle onunla görüşür. Ama bir türlü aşık olamaz. Çok istese de olamaz.

Etrafındaki herkes onu eleştirmeye başlar. “Sen erkek seçmesini bilmiyorsun” diye azarlarlar. Arkadaşları ve ailesi tarafından bir suçlu gibi izlenmeye başlar. Acaba hâlâ o işe yaramaz çapkınla görüşüyor mudur? Kendisini üzmeye devam eden ve sonu olmayan bir ilişkiyi neden hâlâ bırakmıyor diye aşağılanır. Bu kez kendince suçluluk duygusuyla pençeleyecektir.

Anlamamız gereken çok önemli bir gerçek var. İlişkiler ve aşk, asla bu kadar düz mantıkla, sebep sonuç ilişkisiyle hareket edemez. Derin duygusal boşluklar daha önemlidir. Farz edelim bu kadın, babasının annesini aldattığını, annesinin bu yüzden acı çektiğini görerek büyümüş olsun. Bilinçaltı, tıpkı bir çocuk gibi kalacak, yetişkin bir kadın olduktan sonra bile babası gibi çapkın erkekleri kendisine çekmeye çalışacaktır.

Neden mi?

Aslında o çapkın adamı kendisine aşık etmek onun için bir hırs haline gelmiştir artık. Bilinçaltı istem dışı olarak, babasını annesine aşık etmek isteyecek, o da bunu başka erkekler üzerinde deneyerek, aslında çocukluğunda oluşmuş duygusal yaralarını iyileştirmeye çalışacaktır. Ne yazık ki bu ajandanın içinde zaten kendisine aşık ve bağlı biriyle birlikte olmak yoktur. Kolay ve güvenli aşk, duygusal boşluğunu doydurmuyordur.

3 BABA 3 KIZ 3 AYRI AŞK HİKAYESİ

Sizlerle baba kız ilişkilerinin gerçek hayatı nasıl etkilediğine dair, birbirlerini hiç tanımayan bu kadınların birbirine çok benzeyen problemlerini paylaşmak istiyorum. Belki de bu satırları okuyan anne babalar için de eğitici ve öğretici bilgiler olur.

Bir tanesi, güzel mi güzel, gencecik, hülyalı bakışları gerçek aşkı bulmak için yanıp tutuşuyordu. Öylesine hayat doluydu ki... Üstelik, dışarıdan bakıldığında hayatından çok memnun görünüyordu. Bir erkek arkadaş edinmek, kendisi için hiç de zor değildi, çünkü incecik bedeni ve narin yüz yapıyla son derece dikkat çekiciydi.

İlk zamanlar işler çok yolunda gidiyordu onun için? Bir ilişkiyi başlatmakta sorunu yoktu. Hatta bu adama gerçek bir ilgi duymaya başlayana kadar, yani flört devresinde ışığını parlak tutabiliyordu. Gelgelelim, onun da bir korku eşiği vardı yüreğinin derinliklerinde. İlişki o eşiği geçtiği anda korkuya kapılmaya başlıyordu. Hoşlandığı erkeğin karşısında hatalar yapıyordu. Saçmalıyordu. Onun yanında mutlu olamıyor, anlamsız huzursuzluklara kapılıyordu.

“Onunla televizyon seyretmeye koyuluyoruz, benim canım sıkılmaya başlıyor. İçimi müthiş bir huzursuzluk kaplıyor. Acaba kalkıp dışarı mı çıksaydık diye kendi kendimi yiyorum. Onunla yan yana mutlu olamıyorum. Kalkıp dışarı çıktığımızda ise içimden yine başka şey mi yapsaydım acaba diye geçirmeye başlıyorum. Onu sevip sevmediğimden bile emin olamıyorum. Ama sonunda adamlar çekip gidince, çok üzülüyorum.

Bu kez, kendimi onları özlerken ve deliler gibi geri kazanmaya çalışırken buluyorum. Tabi ki bir daha geri gelmiyorlar. Haklılar aslında. Beni bir türlü mutlu edemediklerini düşünüyorlar. Ve ben artık çok yoruludum. Yalnız kalmak istemiyorum. Ben artık gerçek bir ilişki yaşamak istiyorum.”

Bu genç kadını koltuğa oturtarak biraz geriye doğru götürdüm. Derhal babasıyla ilgili anıları canlanmaya başladı. Buradaki travma, aslında tamamen babadan kaynaklanıyordu. Bir müddet sonra 5 yaşına döndü. Gözyaşları sicim gibi akıyordu yanaklarından.

“Ben odamdayım. İçerden babamla annemin sesleri yükseliyor. Yine kavga ediyorlar. Off! Babam annemi dövüyor!”

“Bu deneyim sana ne hissettiriyor?”

“Hiçbir şey yapamıyorum. Annemi koruyamıyorum. Acizim.”

Biraz sonra başka bir sahneye geçiverdi. Bu kez mutfakta annesi ile birlikteydi ve yine yaşı çok küçüktü. Ağlıyordu. Canı sıkılıyordu. Minicik bir kız çocuğu olarak omuzlarında boyundan büyük yükler taşıyordu.

“Annem bir resme bakıyor.”

“Nasıl bir resme?”

“Bilmiyorum. Resmi göremiyorum. Ama ağlıyor. Onu öyle görünce ben de ağlamak istiyorum. O mutsuzken ben mutlu olursam, ona ihanet etmiş gibi hissediyorum kendimi. Sanki mutsuz olarak onu korumam gerekiyor. Başka türlü koruyamıyorum zaten.”

Yavaşça sordum. “Peki, anneni mutlu etmek için ne yapman gerekiyor?”

Usluca cevapladı.

“Babamı sevmemem gerekiyor. Ama ben onu sevmek istiyorum aslında. Ve onu çok seviyorum galiba. Ama bunu ona asla gösteremem. Annem kızar.”

“Bir an için sevgini gösterdiğini varsay bakalım. Bu deneyim sana ne hissettirecek?”

Hiç duraklamadan cevapladı.

“Suçluluk.”

Baba, bir kız için, yetişkin olduğunda karşı cinsi temsil edecek. Baba ile olan duygusal ilişkisi nasıl olursa, ilerde aşk hayatı ona göre şekillenecek. Bu kadının babası, kızını çok dövmüş ve kendini değersiz hissettirmiş aslında. Hatta fiziksel şiddet kullanmış ve dövmüş. Bütün bunlar kadında değersizlik duyguları oluşturmuş. Daha da önemlisi, kendine iyi davranmayan erkekleri beğenebilme riski taşıyor.

Bu kadın, gerçek anlamda beğenmeye başladığında, korku eşiği devreye giriyor ve karşısındaki erkeği babasıyla olan ilişkisiyle özdeşleştirmeye başlıyor. Çünkü babası, onun ilk beğendiği erkek. Ve beğendiği erkeği sevemez, ona sevgisini gösteremez, onunla suçluluk hissi duymadan, her şeyi unutup birlikte olamaz. Sebep? Annesi ona babasını sevmemesi gerektiğini, suçluluk aşılayarak öğretmiş. Ne yazık ki, o erkeğin yanında mutluluğa odaklanamıyor ve hep çareyi mekan değiştirmekte arıyor.

Ama, burnunun dibindeki kendisine hayran bu adamı aslında deliller gibi ve farkında olmadan kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını bilmiyor. Bunu ancak bir regresyon sırasında fark ediyoruz ve bu güzel kadın yeniden kendisi üzerinde çalışma kararı alıyor. Çok yakında kendisi iyileşecektir.

Bir başka kadın, ve yine çok güzel bir kadın, ‘workshop’ta karşımda oturuyor. Evli olduğunu söylüyor ama hayatı hakkında hiçbir fikrim yok. Ben eğitime başlıyorum ve dişilik bilgilerini, flört sanatını görsel olarak hatta teatral biçimde anlatmaya koyuluyorum. Hatta son derece ilginç buluyor anlattıklarımı ama başka ipucum yok.

Bir müddet sonra bu kadının ağladığını görüyorum.

“Ben çok sevilen bir çocuktum. Babam beni çok severdi. Ama ben daha 5 yaşındayken babam hastalanarak öldü. Çok mutsuzum. Onu kaybettiğimde kabullenememiştim zaten. Şimdi ise bütün sevdiğim erkeklerin bir gün çekip gideceğine inanıyorum. O yüzden hiç kimseyi sevmiyorum. Sevsem bile ona bağlanmıyorum. Eşimi de ben sevmem o beni sever. Seni hiç terk etmeyeceğim dediği için evlendim ama mutsuzum.”

Bu kez baba rolü farklı ama ana duygu aynı. Baba sevdiği-miz erkeği temsil ediyor ve ona hangi duygularla bağlanı-yorsak, erkeğimizle yetişkinlik döneminde aynı problem ve duyguları yaşıyoruz.

Bir üçüncü kadın, babasını daha da eski zamanlarda kaybetmişti. Ve o da aynı kalıba sahipti. “Bütün sevdiğim adamlar gider.” Ve yine aşık olmadığı bir adama çocuk doğurarak onunla ömür geçiriyor.

Sevgili babalar. Lütfen kızlarınıza güzel ve sevgi dolu örnekler olun. Emin olun ki, onun yetişkinlik yıllarını kurtarıyorsunuz...

İlişkilerde her zaman iyi olan kazanamıyor, öyle değil mi? Aslında bilinçaltımızda oluşan açlıkları ve ihtiyaçları karşılamaya çalışıyoruz birbirimizde. Bu öyle ilginç bir oyun ki, karşımızdaki kişinin korkularını bilmeden, çapkın olup olmadığını anlamadan, daha ilk görüşte iki insan arasında bir duygu akışı başlayıveriyor bazen. Yani bilinçaltımız, zihnimizden önce davranıyor. İlk birkaç hafta her şey muhteşem gidiyor. Her iki tarafın da ayakları yerden kesiliyor. Karşımızdakinin ne kadar da beyefendi ya da hanım hanımcık olduğuna fazla bakmıyoruz. Çok isterdik, ama mantığımız, bilinçaltımızdaki duygu ve isteklere söz geçiremiyor. Ve olmadık insanlara bir anda kendimizi aşık buluyoruz.

Duygusal bir boşluğu dolduran aşklar, gerçek aşk değildir. Doymaya başladığımız an, karşımızdakinin eksik yönlerini görmeye başlar, ilişkiyi tüketmeye koyuluruz. Zaten yüreğimizde gerçek sevgi de yoktur. Muhtemelen o kalpten yayılan gerçek sevgi frekansını çoktan kapatmıştık.

Bilinçaltımızda 5 tane ana korku vardır.

1. DEĞERSİZLİK
2. KAYBETME KORKUSU
3. YETERSİZLİK VE BAŞARISIZLIK
4. YÜZLEŞME
5. ÖLÜM

Yukarıdaki korkular çift kutupludur. Yani bilinçaltında değersizlik hissi taşıyan bir insan, kendini "narsizm" ile "hiçlik" arasında bir pinpon topu gibi gidip gelirken bulur. O yüzden de başkalarının ondan yaşam enerjisi çalmasına açık hale gelir. Duygular manyetik alan yaratırlar. Çift kutupludur. Bu iki kutup arasında titreşim oluşur. Ve değersizlik duygusu olan bir insana bir başka kişi "HİÇLİK" aşılsa, kendini değersiz hissettirirse, olumsuz kutup ağır basar. Bu sefer, ona kötü hissettiren kişi, olumlu kutup-taki aşırı değer hissini yüklenir. Ve böylece duygular kancalanır. Kendini kötü hisseden kişinin yaşam enerjisi azalır. Çünkü artık zihninin bir kısmı sürekli bu duyguyu temsil eden problemle uğraşıyordur. Diğerisi ise kendini çok enerjik ve mutlu hissedecektir.

Bilinçaltı korkularımız, onlara ait çekirdek inanç ve düşünce yapıları

ile birleşerek aşk hayatımızı şekillendiriyor. Korku ve acılarımızdan kaçınmak için savunma mekanizmaları ve hatalı ilişki modelleri geliştiriyoruz. Ve bu davranışların içinden her geçtiğimizde, öfke, çaresizlik, güvensizlik, suçluluk gibi farklı duygular üretiyoruz. Ve maalesef bu duygular vücutta kalıcı oluyor.

Doğru kişiye aşık olabilmek... Gerçek ve uzun soluklu bir aşkı yakalayabilmek... Bunları ancak duygusal boşluklarımızı ve bilinçaltındaki korkularımızı sildiğimiz zaman bulacağız.

CEYDA

Mart 2011

Genç kadın, her halinden bekar evine ait olduğu anlaşılan soluk kanepeden kalkarak 9. katın penceresinden manzarayı seyretmeye koyuldu. Erkek arkadaşı şarap getirmek üzere mutfığa gittiğinde, oldukça rahatsız döşenmiş salonda oturmaktan sıkılmıştı. Kare şeklindeki küçük odada, ucuz bir mobilyacıdan alındığı belli olan klasik koltuk takımı gereğinden fazla yer kaplıyordu. Ortaya yerleştirilmiş sehpa, hareket alanını biraz daha kısıtlamıştı. Koltukların hemen ardındaki 6 kişilik yemek masası, belki de hiç kullanılmamıştı. Odadaki tek değerli eşya, çıplak ayaklarıyla basmaktan keyif aldığı uzun tülle, lacivert renklerinde desenli, büyük halıydı.

Neredeyse yere kadar uzanan camdan görünen manzara, Maltepe'nin dar sokaklarında park etmiş arabalar, eski tarz yapılmış, çirkin yüzlerini gizleyemeyen binaların kırmızı kiremitleri, ve çöp bidonlarının ardına gizlenmiş birkaç kedi ve köpekten ibaretti. Uzakta ana yolun üzerinde fırtına gibi giden otomobillerin ışıkları hayal meyal görünüyor, ufuk çizgisinde gökyüzündeki bulutların arasından belli belirsiz süzülen yıldızların ışığıyla karışıyordu.

Genç adamın "CD" çalarının hoparlörlerinden melankolik bir müzik yayılıyordu. Ceyda böylesine güzel bir akşamın daha neşeli şarkıları hak ettiğini düşündü. Uzanıp cama ılık nefesini hohlayarak buhar oluşturdu. İnce parmağını, camın üzerindeki buhara

değdirerek üzerine Ceyda ve Ufuk yazdı. Ve iki ismi kocaman bir kalple çerçevelendirdi. Başını geriye çekerek kendi kendine gülümsedi. İşler şimdilik yolunda gidiyordu. Ancak bu, yüreğindeki korkuyu silememişti.

“Haydi gel bebeğim, sana evin diğer odalarını göstereyim.” diyerek genç adam yakut renkli şarap kadehini Ceyda’nın eline tutuşturarak hafifçe sırtından kavradı ve salonun kapısına doğru yönlendirdi. Gecenin başlangıcında solgun kanepenin üzerinde yakınlaşmışlar, artık neredeyse kıyafetlerini çıkartmak üzereyken Ufuk şarap servisi için kısa bir mola vermişti. Genç kadının kaymak gibi gerdanını, yumuşak dudaklarını öpücüklere boğarken, kulağına güzel sözcükler fısıldamıştı.

Kısa bir koridordan geçerek yatak odasına vardılar. Penceresi olmayan, küçük odanın uzun duvarına yaslanmış yatağa belli ki bir kadın eli değmemişti. Üzerinde temiz bir çarşaf, solgun bir battaniyeye geçirilmiş nevresim, ve hiçbir özelliği olmayan, kah-verengi yatak örtüsünde başka bir şey yoktu. Gardrop yatağın tam karşısına yerleştirilmiş, yerdeki soğuk fayanslar bu kez sentetik mavi bir halıyla kısmen kapatılmıştı.

Ceyda odanın hayal kırıklığı veren havasına aldırmayarak içeriye girdi. Tam 15 gündür genç adama naz yapıyordu. Elinde değildi. Kendisine çok ilgili davranan erkeklere nedense çok kötü davranıyordu. Ta ki onlara ilgi duyana kadar... O dakikadan sonra işler değiştiği ve erkekler kendisinden uzaklaştığı için, genç kadın huzursuzluk içindeydi. Çünkü bu gece, Ufuk’a aşık oluyordu. Ona yakınlaşmayı, bedenini açmayı ve gerçek bir ilişki yaşamayı çok arzuluyordu.

Kadehi dudaklarına götürerek heyecanını bastırmaya çalıştı. Alkolün etkisinden medet umuyordu. Sevdiği adam eğilerek öperken, üzerindeki hırka ve askılı bluzu aceleyle çıkartırken, Ufuk da kıyafetlerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Çırılçıplak kaldıklarında yatağa uzandılar. Artık korkuları doruğa ulaşmıştı. Sevişirken aklından geçen tek şey, bu kez herşeyi herbat etmeden ilişkinin aşka dönüşüp dönüşmeyeceğiydi. İndişi, bedeninin zevk almasını bile engelliyordu.

“Seni seviyorum” dedi Ufuk.

Ceyda kulaklarına inanamayarak başını genç adama çevirdi. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Elini Ufuk’un göğsüne doğru uzatarak dokundu.

“Ben de seni seviyorum.”

Yanyana yatakta uzanmışlar, hattaniyenin altında birbirlerine çok yaklaşımadan öylece tavana bakıyorlardı. Onca bedensel yakınlaşmaya rağmen aralarında tuhaf bir uzaklık vardı. Genç kadın bu duruma aldırmamaya çalışarak başını kaldırdı. Dirseğinin üzerine abanarak sevdiği adamın yüzünü incelemeye koyuldu. Ne yapacağını bilemez gibiydi, çünkü karşısında öylece duran yüz, karmakarışık mesajlar veriyordu. Dudaklarından sevgi sözcükleri dökülmesine karşın, gözlerinde mesafe vardı. Sessizlik genç kadının hoşuna gitmedi.

“Korkuyorum” diye söze başlayan Ufuk, Ceyda’yı bir kez daha şaşırtmıştı. “Nasıl yani?”

“Korkuyorum işte. Senden önce başka bir kıza aşık oldum. Ona o kadar çok bağlanmıştım ki, beni aldattığında aptala döndüm. Onu terk edemedim. Çok acı çekti bana.”

Genç kadın afallamıştı. Gecenin en güzel anını başka bir kadından konuşarak mı geçireceklerdi? Peki ya göğsündeki şefkate ne demeliydi? Sevdiği adamın bütün yaralarını sarmak ve iyileştirmek için dayanılmaz bir istek durmaya başladı.

Uzanıp kollarını Ufuk’un boynuna dolayarak onu konuşturmaya çalıştı. Genç adamın eski aşkını uzun uzun anlatmasının, aslında o kadını hâlâ unutamadığının bir göstergesi olduğunu, hele hele onu iyileştirmeye uğraşmasının, kendisini sevdiği adamın gözünde değersiz kılacağını düşünemiyordu.

“Doğum günlerimi kutlamıyorum artık, biliyor musun?” diye devam etti Ufuk.

Yakışıklı yüzüne mahzun bir ifade oturmuydu. Ceyda, sevdiği adamın kendisine yakınlaştığını ve bunun olumlu bir gösterge olduğunu umarak avucunu genç adamın yanağına koydu. Usul usul okşayarak sordu.

“Neden?”

“Çünkü o beni tam doğum günümde terk etmişti.”

Genç kadın sıkıntıyla kıpırdadı. İlişkisini daha yeni bulmuş, kaybetmek istemiyordu. Kalbi, göğüs kemiklerine varıncaya kadar sızlıyordu. Ya genç adam kendisiyle görüşmekten kaçınırsa? Doğum günlerinde içine kapanıp hayattan koparsa? Sesi titreyerek konuştu.

“Biz seninle görüşmeye devam edelim de, doğum günlerimizi kutlamasak da olur. Ben seni iyileştiririm. Seni çok seviyorum.”

O gece neredeyse sabaha kadar uyumadılar. Genç adam nihayet gözlerini kapattığında, Ceyda yanında getirdiği geceliği ile çıplak ayaklarını sürüyerek salona doğru ilerledi. Şimdi ne olacaktı? Genç adam kendisiyle görüşmekten vazgeçip, eski yaraları depreşirse, çıldırırdı. Bir hüsrana daha katlanamazdı. Bir an için yüreği sıkışır gibi oldu. Dudaklarını büzerek, güneşin habercisi şafak vaktini seyretmek için pencerenin önünde durdu. İçinin daralmasının evin en ferah köşesinde azalacağını umuyordu..

Birkaç saat sonra, dışarda kahvaltı etmek üzere arabaya bindiler. Ufuk yeniden korkutucu bir sessizliğe bürünmüştü. Ceyda dayanamayarak arabayı kullanan Ufuk’a sarıldı. Yıpranmış, gümüş rengi Ford, asfaltta usulca ilerlemeye devam ediyordu.

“Ben seni asla terk etmeyeceğim. Eski kız arkadaşın bence tam bir salakmış.”

Ufuk’un dudaklarının kenarında silik bir gülümseme belirdi.

“Ya sen salaksan!!!”

KADINLAR

Bilinçaltımızda 5 tane kök korku var demiştik. Ama bunlardan bir tanesi, kadınlığımızı, dişiliğimizi ve ilişkilerimizi temelinden etkiler. Biz kadınlar, ruhumuzun derinliklerinde aşık olmayı biliriz. Aşık olduğumuzda kalbimizin sonuna kadar açıldığını, oradan kişisel kodlarımızın olduğu bir frekansın nedensizce erkeğimize doğru aktığını hissederiz. Üstelik bu başımıza geldiğinde, mantığımız işlemez olur. Karşımızdaki erkekten aynı cevabı almak, onun sıcaklığını, yakınlığını güvenilir bir ilişki içinde yaşamak isteriz.

Eğer kalbimizi tamamen açmaktan çok korkuyorsak tam olarak ayaklarımızın yerden kesilmediği pek çok ilişkiye de girebiliriz. Erkek bizi daha çok sevsin de biz rahat edelim, acılar çekmeyelim, garantide olalım diyebiliriz. Çünkü kalbimizdeki o gizli şifresi olan frekansı her açtığımızda canımız çok fena yatacaktır. Açıları bilir. Eğer bilinçaltınızda kaybetme korkunuz varsa, bu mutluluk çok uzun sürmüyor. Ya erkek korkup kaçıyor, ya uzaklaşıp sessizleşiyor, ya sorumluluk alamıyor, ya da sadece ona sunduğumuz kadınlığımızın ve bu özel duygunun kıymetini bilmeden hızlıca tüketiyor.

Ah, bu erkekler! Hep onlar yüzünden! Bir türlü büyüyemediler. Kendilerini duygularına teslim edemediler. Hep sığ şeylerin peşinden koştular. Para ve seks. Bazen bir çift bacak uğruna güzelim ilişkileri feda ettiler. Bazen de karşımızda güçsüz kaldılar. Ya da bizi hiç anlamadılar.

Oysa bakmamız gereken başka bir alan daha var o da “bilinçaltımız”dır.

Artık kurban rolünden çıkıp ilişkilerimizi bozan suçluyu biraz da kendi içimizde aramalıyız. Eğer hayatımızı değiştirmek ve gerçek aşkı yakalamak istiyorsak, onu biraz daha yakından incelemek zorundayız.

KAYBETME KORKUSU

Tercih edilmemek, terk edilmek, yalnız kalmak, aldatılmak, kaybetmek, tam severken ayrılmak zorunda kalmak, bir kadının en temel korkusudur. Çünkü kadın kalbindeki o sevgiyi bir kez açarsa, onu kapatmak zorunda kaldığında müthiş bir acı çeker. O öyle bir acıdır ki, göğsünde fiziksel olarak ağrı ve yanma hissedecektir. Oysa kalbini tam olarak kapatmak, kadının yeni aşkları hayatına çekmesini de engelleyecektir. O saatten sonra etrafında toplanacak erkekler, sadece ilgi duyamadığı adamlar olacaktır.

Bilinçaltında ise durum farklıdır. Taş devrinden bu yana, kadınlar üremek içgüdüğü ile hareket ettiği için, çocuğına en iyi babayı seçmek durumunda kalmıştır. Taş Devrinde kariyer sahibi olmadığımızı göz önünde bulundurursak, kadının, hele de hamile kalıp çocuk doğurduktan sonra, artık erkeğıne sırt yaslamak, güvenmek, onun getireceğı ava, korumasına bağımlı kaldığını düşünebiliriz. Dolayısıyla, üremesini engelleyecek her türlü risk, kadında kaybetme korkusu yaratır.

Kalbi açıkken de kaybetme korkusu kadına mantıksız hareketler yaptırır. Unutması gereken erkekleri unutamayacak, hayattan zevk alması gerekirken sadece aşk yaşamaya odaklanacak, hayat enerjisini tüketecektir.

Bu acıyı engellemek ve korkusuyla yüzleşmekten kaçınmak için kadınlar temelde 2 tür davranış modeli geliştirmiştir.

1. BAĞIMLI KADINLAR

2. GÜÇLÜ KADINLAR

BAĞIMLI KADIN

Bağımlı kadınlar, aşık oldukları erkeğe aşırı verici davranır. Oysa karşılığını hiçbir zaman alamaz. Sınır çizmekte zorlanır ve “Hayır” diyemez. Genelde ilişkide aşırı uyumlu taraf olmaya çalışır. Kendi isteklerini ortaya koymakta zorlanır, hatta hiç ifade etmez. Eğer kendi isteklerini ifade edecekse, bunu küsmek, alınganlık göstermek, sitem etmek, iğnelemek, arıza çıkartmak ya da sesini yükseltmek şeklinde yapacaktır. Çünkü sevgi ve ilgiyi normal yollarla almayı öğrenmemiştir. Kıskançlık göstermeye meyillidir çünkü kaybetme korkusu, kendi kadınlığını değersiz görmesine yol açıyordur.

Bağımlı kadın artık karşılıklı alışverişin bittiği bir ilişkiye bile tutunma eğilimindedir. Erkeğe olan aşkı da sevgisi de bitebilir, ama hâlâ onu bırakamaz. Gitmemesi için tavizler verir. Kavga çıkartır. Tehdit eder. Erkeğe suçluluk hissettirebilmek için ona kurban ve çaresiz bir kadın gibi davranır. Ya da onu kontrol etmeye çabalar. Dedektif gibi peşine düşebilir. Facebook, internet üzerindeki her türlü şifresini kırdırıp takip etmeye çalışır. Kimileri erkek arkadaşı tarafından aldatılma ya da terk edilse bile ondan uzaklaşamayacağı için, bir şekilde onun kendisine geri döneceğine ikna olur. Erkeğin her söylediği sözü yorumlamaya, kendisine yeniden güzel duygular yaşatacağına dair umuda kapılmaya çalışır.

Bu tip kadınlar aşık olduklarında erkeğin şahsına değil, onun kendisine hangi duyguları hissettirdiğine bakmalıdır. Çünkü müthiş bir duygusal boşluğu, o erkekle doldurmaya çalışıyordur. Doğru olan, erkeğin şahsı değil, aradığı duyguyu bulmaktır. Bu onun çektiği acıları azaltmaya yardımcı olacaktır.

BENİMLE EVLENSİN!

Son dönemlerde kadınlarla erkeklere bir haller oldu.

Yıllar yılı kendisine kötü davranmış, uzun bir ilişki yaşamış, güzel mi güzel bir kadın vardı. Sonunda adam, kendisini aldatmaya başladığı için ilişki görünürde sona ermişti. Ama ne kadın ne de erkek, birbiriyle görüşmeyi kesmedi.

Kesemedi...

Adamın hayatına pek çok kadın girdi. Hiçbiri, bizim güzel kadınla yarışamazdı bile... Bakıldığında onun yarı değeri kadar etmiyorlardı. Bir kere ağızları bozuktu. Dillerinden düşmeyen küfürlere bakılırsa, aile görgüleri oldukça alt seviyelerdeydi. O kadar güzel de sayılmazlardı.

Ama inatla, ısrarla, genç adamın peşinden ayrılmıyorlardı. Onun yatağına giriyor, her türlü cinsel fantazilerini yaşamayı kabul ediyorlardı. Hem de gözlerini bile kırpmadan...

Beklentileri mi? Bir gün bu adamı evliliğe ikna etmek...

Bizim güzel kadın ise olayları uzaktan acı çekerek izliyordu. Kendisi, başka bir erkeğe bakmayı bile düşünmüyordu. Çünkü adamı hâlâ unutamıyordu. Tam onu hayatından, gönlünden aklından çıkartmaya yeltendiğinde, pat diye telefonla arıyor, kendisi için ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyordu.

Evet... Şu anda ciddi bir ilişkiye hazır olmayabilirdi ama, günlerden bir gün hazır olduğunda eş olarak düşünebileceği ilk kadın oymuştu... Genç kadının kalbinde çiçekler açtıran buna benzer pek çok şey söylüyordu. Hayatında kimseler yoktu... O gördüğü kadınların hiçbirini asla ciddi olarak düşünmezdi... vs.. vs..

Bu sözleri duyan genç kadın kalbi çarparak yeniden adamı düşünmeye başlıyor, haftasonu planlarına dahil olmayı umut etmeye başlıyordu. İşte tam da bu sırada, Facebook denilen o yüzyılın en berbat sitesinde, o on para etmeyen kadınla sevdiği adamın mutluluklarının resmini görüyordu.

İşin kötü tarafı vazgeçemiyordu. Artık bağımlı olmuştu.

Güzel kadın ağlayarak kız arkadaşlarıyla dertleşmeye gidiyordu. Ve akıllı bir yaklaşımla:

“Artık onun yüzünü bile görmek istemiyorum. Bırakayım kiminle ne yaparsa yapsın” derken, kız arkadaşlarından bambaşka ve radikal bir tavsiye geliyordu:

“Aaa, sakın yapma kızım, deli misin? Bunca sene emek harcamışsın. Ellerinle adamı o kadına mı teslim edeceksin? Sen bırakırsan, günün birinde durulup evliliğe karar verdiğinde seni değil onlardan birini seçiverir. Hayır! Adamı kendi ellerinle o kadınlara teslim etme! Yıllarını çöpe atmış olursun.”

Erkek ise, bunca kadın etrafında yatağına girmeye ve cinsel fantazilerini yaşatmaya hazır vaziyette beklerken, tek bir kadına odaklanmayı asla düşünmüyordu. Hele hele evliliği hiç... Mümkünse hayatın tadını, bir kadın ve çocuğun sorumluluğunu almadan yaşamalıydı.

Kadın 30'larının başında... Erkek de ondan 3-4 yaş büyük...

Başka bir kadın, adamdan hamile kalmaya çalışıyor. Eğer çocuğunu aldırılmazsa, onu evlenmeye ikna edebilme ihtimali var tabii.

Şimdilerde bu tarz ilişkileri çok duyuyoruz. Kadınlar belli bir yaştan sonra evlenmek istiyorlar haliyle. Ama erkekler buna yanaşmak istemiyorlar. Her şey kolaylıkla yaşanıyor. Kimse kimseyle derinleşmeyi, duygusallaşmayı, ruhsallaşmayı düşünmüyor. Çünkü bunun için emek harcamak lazım.

Kısa süre sonra, aynı erkek, hayatına soktuğu birkaç kadının ellerinde pinpon topu gibi savrulup duruyor. Bu kadınlar arası bir savaş haline dönüşüyor.

Bu tarz ilişkiler çoğalmaya başladı. Yazık ki, kadınlar bu girdabın içine çekildiklerinde, paçalarını kolay kolay kurtaramıyorlar, çünkü erkek, hiçbirinin hayatından gitmesini istemiyor. Ve kalmaları için ancak yetecek miktarda ilgi gösterip sonra kaçmaya devam ediyor.

Çünkü bu ilgi erkeğin egosunu çok güzel besliyor. Ve erkek de işte buna bağımlı.

Oysa bir erkeği hayatınızda tutabilmek ve evliliğe ikna etmek için cinsellik asla doğru yol değildir. Onlar buna aşık olmaz. Dünyanın en seksi kadını olsanız boş.

Ama düz, sıradan, hanım hanımcık, akıllı ve kariyer sahibi olmanız da yetmiyor işte...

Hele hele, ondan çocuk sahibi olmak hiç iyi fikir değil. Eğer işe yarasaydı, sevdiği adamdan bebek sahibi olan tanınmış kişiler, muhteşem güzellikleri ile muhakkak o adamı ellerinde tutarlardı. Ama onlar da bunu başaramadılar.

GÜÇLÜ KADIN

Güçlü kadın ise bambaşka bir alem-
dedir. O, acı çekmemek adına et-
rafına görünmez duvarlar örür.

Bunu öylesine dikkatle yapar ki, içeri girmek zorlaşır. Orada güvendedir. Hiçbir erkek ona acı çektiremez. Her şey kontrol altındadır. Uzaklaşan, kadınlığını hiçe sayan, değer vermeyen erkeklere o hiç pas vermeyecektir.

Genç kızlığından başlayarak hayatı boyunca önemseydiği erkeğe daha sert davranacak, adeta ondan intikam alacaktır.

Bu kadının duvarlarının dışında kalan dünyada belki de ondan çok hoşlanan ama asla bunu ona söyleme fırsatı bulamayan pek çok erkek vardır. Ama kadın bunun farkına bile varamaz. O kendi kurduğu konfor alanında sessiz, ilgisiz, uzak ve gururludur. Yalnızdır. Yalnızlık onu güçlendirir. Zaten hayatını, bu gücü elde etmeye adanmıştır. Bu güç, gitgide onu erilleştirir, ama bunu da fark etmeyecektir. Artık erkekleri zayıf bulmaya başlar. Kolayca aşık olamaz. Ne kadar da güvenli bir alandır bu onun için, çünkü aşık olmaması onu acıdan uzak tutacaktır. Ama bilinçli zihniyle hep hayran olabileceği bir beyaz atlı prensin hayalini kurmayı ihmal etmez.

Bağlanma sorunu vardır. Kolayca evlilik kararı alamaz. Çok yakın ilişkilerinde muhakkak sorunlar yaşar. İletişim problemleri vardır, çünkü duygularını saklamayı ve son derece kontrollü bir şekilde söylemeyi öğrenmiştir.

Bu kadının dışardan görüntüsü ise çok farklıdır. Soğuk, bencil, kendini beğenmiş, egosu yüksek biri gibi durur. Oysa sadece korkuyordur. Hep beyaz atlı bir prensin gelip elinden tutacağını,

onu bu duvarların ardından çıkartacağını hayal eder, ama o prens asla gelmez. Gelse bile kalbi ona değil, kendisinden kaçıp uzaklaşacak, duvarlarının içine gelmek için uğraşmayacak bir erkeğe aşık olur. İnadına korkuları ile yüzleşir.

Bu bilgiler ışığında, Ayşe'nin Güçlü Kadın, Ceyda'nın ise bir Bağımlı Kadın olduğunu fark edebilirsiniz. Her ikisi de bilinçaltılarındaki korku eşiği tetiklendiğinde, ilişkilerinin yavaş yavaş bozulmasını deneyimliyorlar.

EGODAN KURTULMAK

Onu birkaç ay önce tanıdım... Soğuk, gururlu, mesafeli, akıllı, özgür, başarılı duruyordu. Öyleydi de... Çok güzeldi. Manken gibi bir vücudu, masmavi iri gözleri vardı. Gelgelelim, o güzelim mavi gözler yeterince hülyalı bakmıyordu. 'Ne eksik acaba?' diye düşündüm. Tutku muydu yoksa heyecan mı? Belki de ikisi birden...

Öyküsünü anlatmaya başladı. Evli değildi. Hayatında pek çok ilişki denemesi olmuş ama bir türlü başarılı olamamıştı. Anladım ki içinde koskocaman bir boşluk vardı. Hayal kırıklığı yaşıyordu. Her şeyi vardı hayatta. Güzellik, bilgi, iş, sağlık... İsteddiği bütün erkekler onu arıyorlardı. O kimseyi aramazdı ama yine de erkekler onun için çıldırıyorlardı. Belki de o aramadıkça, onlar için taviz vermedikçe daha çok üstüne düşüyorlardı. Öyleyse doğru yolda olmalıydı.

«Hayatım boyunca erkekleri kendime çekmekte hiç zorlanmadım!» diyordu, «Ama benimle evlenmiyorlar. Bir süre sonra aniden aramayı kesiyorlar. Nedenini bilmiyorum.»

Belli ki, o bir yalnız ama güçlü' kadındı.

Zordur böyle kadınlar. Etraflarına görünmez bir duvar örerler. İçeriye sadece çok güvendikleri birkaç kişiyi, sınırlı olmak kaydıyla alırlar. Geri kalanlar giremez bile... Onlar yapayalnız dünyalarında öylesine güçlü olmak durumundadırlar ki kolay kolay erkeklere âşık olamazlar. Bunun için hayranlık duymaları gerekir. Bu da çok zordur çünkü teslimiyet içinde olamadıkları için mantıkları hiperaktiftir.

Elbette mantık, onları mükemmeliyetçi, dolayısıyla da yargılayıcı yapar. Bu tip kadınlar asla taviz vermezler, gururlarına çok düşkündürler. Alttan almazlar, kolay kolay adım atmazlar.

İşte genç kadının durumu böyleydi. Eğer kalbinizi sonuna kadar açıp hesapsız âşık olursanız, korkularınız devreye girer. Her kime âşık olursanız, size korktuğunuz gibi davranır. Ayna tutar. Korkularınızı temizleyemezseniz, kalbinizi kapatıp yaşamalısınız. O zaman da daha güvenli ve sıkıcı bir ilişkinin içinde ömür boyu kalırsınız. Güçlü olan, kontrol eden siz olursunuz. Kalbinizi açar açmaz, roller değişir, erkek sizi kontrol eder.

Bu genç kadınla çalışmaya başladık. Seanslarımızın en önemli parçası, kendi içindeki eril parçasını temsil eden erkekti. Gözlerini kapattı ve onu buldu. Savaşa gitmiş bir askerdı o... Ama zafer kazanamamış, bir daha da kadınına geri dönmemişti. «Beni böyle güçsüz görmesindense, onu sevmediğimi zannetsin daha iyi...»

Bu mantıksız ama ilginç hikâye, belki de bilinçaltının verdiği bir masaldan ibaretti ama çok işe yaradı. O adamın söyledikleri, bugün pek çok modern erkeğin gizli düşüncesidir. Güçlü olmaya öylesine şartlanmışlardır ki kadının, içlerindeki zayıf ama insani yönü görmesindense, ondan ayrı kalmayı tercih edebilirler.

Bilinçaltı bu hikâyeyi maalesef gerçekliğe dönüştürür. O yüzden muhakkak duyguyu ve inancı değiştirmek gerekir.

Bir dizi çalışmadan sonra kadın, eğer severse ve kalbini açarsa, erkeğinin onun yanı başında kalacağını idrak etti, hissetti, benimsedi. Bu bir zihinsel analiz değil, duygu değişimiydi. Yılların korkusunu yenmişti.

O gece bir mucize yaşadı. Hayatında tek âşık olduğu erkek onu aradı...

Ve yüzleştiler. Hâlâ unutmadığı o erkek dedi ki:

«Seni terk ettim çünkü sen benim için hiç bir şey yapmıyordun. Hep benden bekledin. Bazen de insan tersini bekliyor. Evet, abartmana gerek yoktu, beni şımartmana da gerek yoktu. Ama duygunu bana asla sonuna kadar göstermedin. Hep kontrollüydün. O yüzden seninle bağ kuramadım.»

Ve genç kadın hayatının aşkıyla yeniden bağ kurdu. Çok mutlular şu anda. Bazen gerçek aşı yakalayabilmek için çok uğraşmamız gerekir. Ama başarabiliriz. Yeter ki bizi engelleyen korkuları silelim. Bazen 'hep aynı' dediğimiz erkekler bile değişebiliyor.

İşte bu bir mucize... Mucizelere hazırlıklı olun!

Bu iki temel ayrım içinde, ilişkilerinde her problem yaşadığında, kadın vücudunda 4 temel duygu ve türevini üretecektir.

SUÇLULUK, vicdan azabı, utanç, pişmanlık

ÖFKE, kin, nefret, cezalandırıcılık, yargılayıcılık, yüzleştirme isteği,

ACIMA, kurban rolü (başına gelen her şey başkalarının suçudur), çaresizlik, kıskançlık

KORKU, endişe panik, güvensizlik, kontrolcülük.

Hangi tip kadın olursa olsun, yaşadığı ilişki problemlerinde erkeğe nasıl bir işkence yaşatacağı, bu 4 duygusuna bağlıdır. Kurban rolünü sevenler, karşısındakini suçlu hissettirmeye çalışır. Öfkeli olanlar gizli cezalandırma yoluyla karşısındakini korkutmaya çalışır. Bu hayatta kalma içgüdüdür. Yani 1. ve 3. duygular ile 2. ve 4. duygular birbiriyle bağlantılıdır. Yani insanlar arasında duygusal kancalar oluştururlar.

Üretilen bu duygular vücutta kalıcıdır. Onlardan kurtulmadan gerçek aşkı yakalayamayız.

Neden mi? Ruhumuzun çok iyi bildiği ve aradığı o kalpten akan gerçek aşkı yakaladığımız her an, erkeğimiz bize bilinçaltı korkularımızı yaşatacaktır. Onları bize adeta aynalayacak, her neden korkuyorsak, başımıza getirecektir. Bundan kaçış yok!

Korktuklarımız başımıza gelince; vücudumuz olumsuz duyguları üretecek enerji alanımızı ve işin güzel tarafı, kaybetme korkusunu yenmek artık mümkündür.

KORKU EŞİĞİ

Yeni bir ilişkiye başladığınızı varsayalım. İlk birkaç hafta nasıl da güzel geçer, öyle değil mi? Hem kadın hem de erkek son derece heyecanlıdır. Kim bilir günde kaç kez telefonlaşılr, mesajlar atılır, güzel sözler söylenir... Kimi zaman, gereğinden daha çabuk ve kolay söylenen aşk sözcükleri havada uçuşur. Henüz ilişkiye fazla emek verilmemiştir ve işler yolundadır.

Daha bilinçaltınızdaki korku tetiklenmemiştir...

Ne yazık ki Cennet'te geçirilen zaman çok uzun sürmez. Korkularınız bir kez tetiklendiğinde artık işler kontrolünüzden çıkar. Her şey harika giderken, bir anda kadınla erkek hata yapmaya başlar.

Korku öyle bir duygudur ki, aklımızla hareket edemeyiz. Mantığımızı engeller. En zeki kadın ve en başarılı erkek de önlenemez hatalar yapacaktır. O saatten sonra da ilişkide fırtınalar kopar.

Ne oluyor da sihirli bir değnek gidişatı terse çeviriyor?

Gerçek sorumlu, çoktan harekete geçmiş ve adeta bir radyo gibi yayın yapmaya başlamış olan korkularımızdır. Terslik her kadın için farklı zamanda başlayacaktır. Buna 'korku eşiği' de diyebiliriz. Bakire bir kadın için eşik, karşısındaki erkekle ilk kez öpüştüğü ve bundan dolayı 'suçluluk' ya da 'endişe' hissettiği

an olacaktır. Çocukken öğrendiklerinden bilinçaltına ne yerleştirdiyse, o inançlar harekete geçecektir. Eğer öpüşmenin kadını değersiz kılacağını öğrenmişse, öpüştüğü ilk andan itibaren korku eşiğinden adım atarak tehlikeli alana girer.

Güven problemi olan ve başkalarıyla arasına kalın duvarlar ören bir başka kadın için aynı eşik, ilk kez “seni seviyorum” dediği ve duygularını açıkça itiraf ettiği an olabilir. Ya da “bütün erkekler aldatır” diyen bir kadın, sevdiği erkek telefonla aramalarını azalttığı zaman korkmaya başlar. “Erkek, cinsellikte istediğini aldığı anda çekip gider” sözüne inanan bir kadın için yatağa girdiği an, bilinçaltındaki kaybetme korkusu tetiklenir.

Bilinçaltı sinyallerini siz uykuya dalarken ya da uyanırken, araba kullanırken, duygularınıza odaklanmışken, sevdiğiniz kişiye aktif bir şekilde yollamaya başlar. Bu işlem, çoğu zaman otomatik gerçekleşir. İstem dışıdır. Beyin dalgalarınız, alfa konumuna iner, yani saniyede 7-8 dalga yayacak kadar yavaşlar. Zaten telepatik bağ da bu bantta gerçekleşir. Korkularınızın muhatabı olan kişinin de beyin dalgaları aynı hıza indiği an, sinyaller ona olumsuz bir şekilde iletilmiş olur.

“Sevdiğim erkek beni aramıyor. Benden bıktı mı acaba?” diye endişe eden bir kadın, uzun bir süre bu korkusunu yaymaya devam ederse, karşı taraf bunu kendi fikri gibi algılar. Bir sabah kalkar ve der ki:

“Öf, sıkıldım! Bugün de onu aramayayım. Biraz farklı bir eğlenceye ihtiyacım var.”

Ya da aldatılmaktan korkan bir kadın, karşısındaki erkeğin bilinçaltına aldatmayı yerleştirebilir.

Ceyda'nın ilişkisinde, sadece kaybetme korkusu değil, değersizlik ve güven problemi de vardı ve onun korku eşiği, kendisi erkeğe ilgi duymaya başladığında tetiklenmişti. Elbette genç kadın hatalar yapmaya, sevdiği erkek ne derse desin, onu kaybetmemek uğruna ona katlanmaya başlamıştı. Karşısındaki erkeğin ona olan saygısı kısa süre içinde sona erdi.

Bu tehlikeli iletişimi, telepatik bağ tekniğini kullanarak pozitif çevirebilirsiniz.

AYŞE

1979

B abası iyi bir adam ancak zayıf bir karakterdi. Her zaman ailesinin başında olmuş, düzenli çalışan bir insandı. Ayşe daha küçük bir kızken, babasının kucağına oturur, gözlerini onun gözlerine diker, uzun uzun sevgi sözcükleri duya-bilmek için beklerdi.

Ne yazık ki, babası sessizdi. Minik kızına duymaya ihtiyacı olan sözcükleri asla bulup söyleyemedi. İyiydi, hoştu... Sabahları özenle giyinir, kızına görünmeye, ona iyi bir gün dilemeye fırsat bulamadan çıkıp giderdi. Ayşe'nin kendisini yalnız hissederek geçirdiği o uzun sabahlardan aklında kalan tek ayrıntı, babasının iri parmaklarıyla kavradığı, kendi cüssesi için fazla büyük görünen, kahverengi deri evrak çantasıydı. Neredeyse evdeki televizyon kadar büyük olduğundan adeta babasıyla arasında bir duvar gibi dikilir, o çok sevdiği erkeğin avuçlarından kayıp gittiği his-sini defalarca yaşatırdı.

Akşamları eve geldiğinde ise dimdik bir erkek figürünün gerisinde, minik kalbine anlamsız bir huzursuzluk veren başka bir detaya takılırdı gözleri. Babasının bakışlarında, hayata yenik düşmüş, boşa mücadele eden bir ifade vardı. Bu asla sözcüklere dökülmemişti ama vardı işte... Kimse okul öncesi küçük bir kızın, babasının gözlerini okuyabileceğini düşünmezdi ama o, tüm diğer çocuklar gibi bunu kolayca hissedebilecek yetenekteydi. Özellikle de annesi, babasıyla kavga ederken...

Güçlü ve otoriter bir annesi vardı. Hayatta kendi potansiyelini

asla gerçekleştirememiş, Türk kadınlarının pek çoğu gibi, buna izin verilmemişti. Öfkesi yıllarca içinde bir irin gibi büyümüştü. Ve değiştiremeyeceği durumlar için kahretmeyi bir kenara bırakarak, kocasının hatalarını eleştirmeye vakfetmişti kendini. Zaten bu şekilde, çok daha kolay kaçmıyor muydu çocukluğundan?

Başkasını eleştirmek kolaydı. Böylelikle kendisini eleştirmekten, eksiklerini hatırlamaktan ve acı çekmekten uzaklaşabiliyordu.

“Para yetmiyor. Daha iyi bir işe sahip olmalısın. Ev almalıyız.”

“Bak yine doğum günümü unuttun. Ne kadar duyarsız bir adamsın!”

“Sen bizi Pazar günleri yemeğe çıkartmadığın için ben de apartmandaki kadınları bugün çaya davet ettim. Şimdi al gazetelerini ve sessizce oturma odasında kal!”

Kaşları çoğunlukla çatıktı annesinin. Kimseleri kolay kolay beğenmezdi. Bundan Ayşe de payını alıyordu. Beğenmediği bir şey yaparsa kesinlikle cezalandırırdı. Cezalandırma yöntemi hem de öyle vurmak, odaya kapatmak, sevdiği şeylerden mahrum etmek değildi. Sinsi, daha derinden giderdi. Ona suçluluk duygusu ya da vicdan azabı hissettirdiğine emin olana kadar konuşmayı sürdürürdü.

Ya da çok daha kısa yoldan etkileyebilmek için, sessiz kalıp, küserdi.

Küsmek, karşımızdaki kişinin yaşam enerjisini çalmaktır.

Yine de Ayşe, kıvrak bir zekâya sahip çözümücü annesine daha yakın hissediyordu kendini. Bir sorunu olduğunda babasının gözlerindeki yenik ifade, onu bir şekilde engelliyordu. Korkutuyordu. Bütün benliğinde erkeklere güvenilemeyeceğine dair bir duygu yerleşiyordu. Ve annesine, nedenini anlayamadığı bir öfke biriktiriyordu. Gizli gizli, derinden...

Ayşe, mutsuz ve şikâyetlerini sürekli haykırıp, yine de kocasını değiştirmeye gücü yetmeyen annesi gibi asla olmayacaktı!

Peki, öyleyse, yetişkin, genç bir kadın olduğunda, babasına çok benzer, güven vermeyen, gizliden gizliye kendisine sırt yaslayan erkekleri seçmesi ne demek oluyordu?

Evet, sırf ailesi böyle olduğu için, bilinçaltı kendisine oyun oynuyor, babasına benzer erkekleri kendisine çekiyor, sonra annesi gibi davranmayıp alternatif çözümler üretip duruyordu. Örneğin, kendisi çok başarılı bir iş kadınıydı. Asla kocasına sırt yaslamayacaktı. Kendi ayaklarının üzerinde duracak, özgürlüğünü eline alacak, para kazanacak, sadece sevgi için evlenecekti. Böylelikle annesi gibi olmayacaktı ama...

Bilinçaltında başka bir erkek modeli oluşmadığı için, doğru ve güçlü erkeği ayırt edemiyordu işte... Derindeki duyguları kendisini yanıltıyordu. Asla zihniyle düşünmediği, ama derin duygusal belleğinde kayıtlı olan, babasını değiştirebilme umudu, bütün erkeklerin babası gibi olduğu inancı vardı.

Koltuğa oturmuş, Ortaçağ'da kendini yalnız hisseden şifacı kadının öyküsünü anlatan genç kadın, zaten bunların hepsini biliyordu. Akıllıydı. Anne ve baba modelinin kendi ruh durumunu, derin duygusal belleğini ve hatta erkek seçimini etkilediğinin farkındaydı. Kendisini hep bir şeyler için suçlu hissettiğinin de...

Gelgelelim farkında olmak yetmiyordu işte...

Bir türlü değiştiremiyordu. Farkına varabildiği şeyleri uyuşturamıyordu.

Problem daha derinlerde bir yerde olmalıydı. Suçluluk hissinin köküne inmeye yemin etti. Bundan kurtulabilirse hayatı bambaşka olacaktı...

İçini garip bir heyecan sardı. Bir sonraki regresyon seansını iple çekiyordu.

YARADILIŞ VE BOYUTLAR

ÂDEM İLE HAVVA

Rivayet o ki, biz insanlar kendi bedenimizdeyken, yani ölmeden, bilincimizi 9. Boyut'a kadar yükseltip yine kendi gerçekliğimize dönebiliyoruz. Yine rivayet o ki, şu anda bildiğimiz dünyada 3. Boyut'ta yaşıyoruz ve artık 2012 yılı ile birlikte 5. Boyut'a yükselecek.

Boyutlar ve yükseliş hikâyesini anlayabilmek için, biraz yaradılış hikâyelerine bakmamız gerekir. Kuran ve diğer dinlerin mukaddes kitaplarında anlatılan hikâyelere göre, önce hiçlik vardı. Yani boşluk. Bugün bu boşluk ve hiçlik durumunu 'Sıfır Noktası' olarak da adlandırıyoruz. Bu boşluğun adı 'Elif'. O yüzden kutsal kitaplar Elif harfiyle başlar. Kuran'da da Elif, pek çok surenin başında geçer.

Boşluk, aslında yaratım anının başlangıç noktasıdır. Sonra Allah, ışığı yaratır. Bu, 8. boyut'a tekebül eder. Yoktan var eder. Belki de İslamiyet'in 'Nur' olarak adlandırdığı, bugün kuantum bilimcilerin her yerde var olan, ezeli ve ebedi olduğu anlaşılan fotonlar, yaradılışın emrindeki ışıktır, kim bilir... Ama bu şimdilik bir kuram olarak kalacaktır.

Daha sonra 'Kelam' gelir. Yaradan "Ol" demiştir ve her şey olmuştur. İşte aslen 7. Boyut'ta ses frekansı başlar. Ses, var olan ışığın, fotonların artı ve eksi kutup arasında titreşerek frekans oluşturur. Bu, aynı zamanda 'dualite'nin de başlangıcıdır. Yani, ışık ve karanlık, dişi ve eril, kadın ve erkek, iyi ve kötü gibi zıtlıklar oluşur. Dualite, yani ikilik olmasaydı, fiziksel dünya var olamazdı. Çünkü bildiğimiz dünyadaki tüm madde, eksi ve artı kutupları temsil eden elektron ve protonlardan oluşan atomlardan yapılmıştır. Atomlar ise bildiğimiz kimyasal elementleri oluştururlar.

Âdem ile Havva 7. Boyut'ta, yani nam-ı diğer 'göğün yedi kat yukarısı' olan Cennet'te yaratılmışlardır. Evet, bedenleri burada oluşur. Ama duyguları ve enerji bedenleri 6. Boyut'ta yaratılacaktır. 6. Boyut, fiziksel bedenlerimizin mavi kopyasını teşkil eden kutsal geometrik figürleri meydana getirir. Bu geometrik

figürler hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler, Drunvalo Meckizedek'in 'Yaşam Çiçeğinin Umulmuş Sırrı' adlı kitabı okuyabilirler.

5. Boyut'a indiğimizde duygularımız oluşur. Allah'ın özü olan ve kendisinin bizzat ruhumuza üflediği 'ilahi sevgi', bu boyutta kalabilmenin tek şartıdır. Oysa ta 7. Boyut'ta temeli atılmış olan dualite yüzünden, sevgi duygusunun zıt kutbu olan 'korku' da burada var olacaktır. İnsan ruhu, duygularının bilinçaltındaki yansımaları ile hareket eder. Yaşam gerçekliğini oluşturur. Yani Çekim Yasası ile bilinçaltındaki korku ve sevgi payına göre çeşitli olayları hayatında meydana getirir. Çünkü Allah böyle yaratmış ve düzeni kurmuştur.

4. Boyut, bedensiz bir dünyada kocaman bir elmas olarak hayal edilebilir. Elmas, yüksek boyutlardan gelen ışığın rengini gökkuşağı misali kırarak, farklı ifadelere ayıracaktır. Sevgi, kendi içinde mutluluk, şefkat, affedicilik, saygı, hoşgörü, kabul, onurlandırma gibi kollara ayrılırken, korku, daha farklı duygular oluşturacaktır.

Korkunun türevi olan her duygunun dönüşmesi ve sevgi haline getirilmesi gerekir.

SIFIR NOKTASI YA DA 'ELİF'

Sıfır noktasını duymuş muydunuz hiç?

Peki ya neden bazen çekim yasasını çalıştırmak için bu kadar çaba sarf etmek zorunda olduğumuzu ya da uzun zaman sabretmek gerektiğini...

Bir şeyi çok istediğimiz zaman genellikle o olmuyor.

Neden ki?

Buna eskiden şaşırıyordum. Çünkü benim de başıma gelmişti. Hem de pek çok defalar. En önemlisini çocuk isterken yaşadım. Hayat adeta benimle inatlaşıyordu. Çocuk istiyordum, ağlıyordum, dua ediyordum... Her ay, 'Acaba hamile miyim?' diye umutlanıp yeniden hüsrana uğruyordum. Ne kadar zordu benim için... Bir şeyi ben bu kadar çok isterken, bir başkası tek gecede, üstelik de istemeden hamile kalabiliyordu.

Bir gün şiddetli bir ağlama eşliğinde, 'Allah'ım ben ne zaman çocuk sahibi olacağım?' diye isyan ettim. Ve sanki birisi benim kafama bir anda cevabını yerleştirmiş gibi hissettim: 'Bunun için ağlamayı bıraktığın zaman...'

Hem içim buna onay veriyor hem de zihnim kabul etmek istemiyordu. Uzun süre uğraştım.

Günün birinde çocuksuz yaşamdaki hayat dersimin, şartlar ne olursa olsun hayattan zevk alarak yaşayabilmek olduğunu öğrendim. Ne kadar basit geliyor kulağa ama bir o kadar uygulaması zor, öyle değil mi?

Bunu yapabilmenin tek yolu vardı: Çocuk istemekten vazgeçmek.

Bütün mutluluğumu ancak o zaman anne olmaya bağlamadan elde edebilirdim. Öylesine korktum ki... Çünkü eğer vazgeçersem, Allah bana bir daha hiç vermeyebilirdi. Bu riski nasıl göze alacaktım?

O dönemlerde evimiz küçüktü. Üçüncü odamızı hep bir bebek odası yapmayı hayal ediyorduk. O yüzden ben hamile kalmadan önce hiç tadilat yapmıyor hatta bir çivi bile çakmıyorduk. Mutluluğu ve yenilenmeyi erteliyorduk. Sonunda pes ettim. O kadar çok Çekim Yasası çalışması yapmıştım ki, kendimi yenik hissederek ve hatta içten içe Tanrı ve evrene küserek her şeyden vazgeçtim. Bir sabah kalktım ve kendi kendime dedim ki, 'Tamam artık! Çocuğum olmasa da hayata tutunacağım. Hem de öylesine, depresif değil, istediğim her şeyi yaparak. Sadece kendimiz için planlayarak...'

Ertesi gün eşimle beraber evimize tadilat yaptırmaya karar verdik. Eski mobilyalarımızı atacak, küçük dairemizi ferah kılacak sayıda küçük, birkaç parça mobilyayla döşeyecektik. Çocuk odası olarak hayal ettiğimiz yeri de çalışma odası haline dönüştürdük.

Dönüştürdük dönüştürmesine de, yeni evimizde sadece bir ay oturabildik. Daha ben heyecanlanmaya fırsat bulamadan hamile kaldım. Çıldırtıcı güzellikte bir haberdi bu. Nihayet arzumu serbest bırakabilmişim.

Bir gün gelecek, sadece isteyeceğiz ve olacak! O kadar... Hiç zamanda beklemeden...

Hiç korkumuz kalmadığında...

İşte bu Sıfır Noktası...

Peki, etrafımızda bu kadar insan bize saldırırken, paçamızdan bizi aşağı çekerken, nasıl olumsuz duygu üretmeyeceğiz?

Bu da Matrix'ten çıkmak demek!

BÜYÜK DÜŞÜŞ: MATRIX

Doğru eş kimdir? Nasıl seçilir? Biz ideal bir insan mıyız ki mükemmel kişiyi arayalım?

Âdem ile Havva yeryüzüne düştüğünden beri Bay ve Bayan Doğru' yok oldu. Allah, kadın ve erkeği yarattığında, önce Cennet'e layık bulmuştu. Onlara burada özgürce yaşamalarını söyledi. Ama bir şartla... Bilgi Ağacının meyvesine dokunmayacaklardı. Fakat Havva dayanamadı. Yasak ağacın meyvesinden kopartarak Âdem'e ikram etti. O da merakını yenemeyerek meyveyi ısırdı. Ondan sonra neler oldu dersiniz? Kadınla erkeğin Cennet'ten kovulma öyküleri işte burada başlıyor. Bilgi Abacı'nın meyvesini yediklerinde, doğru ve yanlış, iyi ve kötüyü birbirinden ayırt etmeye başlıyorlar.

Kırmızı, baştan çıkartıcı bir elma ile resmedilen yargı, aslında mantığımızı ve beynimizin sol yanını temsil eder. Dünyaca ünlü 'Apple Computer' da adını buradan almıştır. Bilgisayar ve internet ortamı, onca bilgiyi sadece '0' ve '1' kodlarıyla tutar. Tıpkı insan mantığı gibi... Bir şey ya iyi ya da kötüdür. Ortası yoktur. Ya güzeldir ya çirkin! Ya karanlıktır ya ışık! Ya günahdır ya da sevap... Ortası olamaz. Zihin muhakkak bir yargıya varmalı ve etiket yapıştırmalıdır.

Oysa beynimizin sağ yanı, yani dişi yanımız öyle değildir. Sağ beyin, "medyumik" özelliklere sahiptir. Sezgilerine güvenir. Yaradan'a teslim olur. Duygularına önem verir. Tüm peygamberler hem sol hem de sağ beyinlerini kullanabilen kişilerdi ve sadece bu özellikleriyle diğer insanlardan ayrılıyorlardı. Sol bey-

nin yargılayıcılığı ortaya çıkıp teslimiyet duygusunu engellemeye başladığında ise, insanlığın Cennet'ten yeryüzüne inişi başlamıştır.

Âdem ile Havva birbirlerinin çıplak halini, zayıflıklarını, kusurlarını görüp yargılamaya başladıklarında, bilinçaltıları kirlenmeye başladı. Gelin bu öyküyü bir de kadın ve erkeğin duygularıyla açıklayalım. Kadınla erkek birbirlerinde kusurlu buldukları, eleştirdikleri yanları yargılamaya, cezalandırmaya başladılar. Kim daha doğrudur? Kim daha haklıdır? Kim daha güçlüdür? Başkalarında yargıladığımız her ne varsa, muhakkak kendi bilinçaltımızı da kirletir. İşte bu yüzden, bilinçaltılarına yetersizlik, başarısızlık, değersizlik gibi kök korkular yerleşmeye başlar.

Bu kez edep yerlerini örterler. Yani utandıkları her özelliklerini saklamaya başlar, maske takarlar.

Siz hiç korkularınızla, maske takmadan, âşık olduğunuz birinin karşısında duygusal olarak çırilçıplak kaldınız mı? Diyelim ki kaldınız, sevdiğiniz kişi bunu tolere edebildi mi, yoksa sizi yaralayarak, korkarak ardına bakmadan kaçtı mı? Ne kadar zor, öyle değil mi?

İnsanlar yeryüzüne indikten sonra, yaralı ilişkiler ve korku dolu bilinçaltıları yüzünden gitgide özgüvenlerini daha çok kaybederler. Durum artık bir kısır döngü halini almış, bir sarmal gibi herkesi Cennet'ten Cehennem'e doğru çekmeye başlamıştır. Ve korktukları için oluşan kıskançlık, öfke, çaresizlik, endişe gibi duygularını örtmeye başlarlar. Duygusal maskeler takarlar. Böylelikle artık kalpteki koşulsuz sevgiyle yaşamayı unutup, zihinlerinin emrettiği gibi eleştiri ve yargılarla, cezalandırmalarla yaşamaya başlarlar.

Ve Allah der ki:

“İnin bakalım aşağıya! Bilinçaltınızda barındırdığınız her korku için bir deneyim yaşayın. Bu yaşadıklarınızdan ders almanız ve korkularınızı sevgiye dönüştürmeniz umulur.»

Ve böylece kadınlarla erkekler yeryüzünde korktukları deneyimleri, yine Allah'ın yaratımı olan Çekim Yasası gereği hayatlarına çekerek yaşamaya başlarlar. Kalabalıklar arasında kendi-

leri için en doğru eşi bulmaya çalışırlar. Çünkü aksi gibi, insan neslinin devam edebilmesi için buna mecburdur ancak hepsi de maskelidir.

Kimse karşısındakine içindeki yaraları göstermek istemez. Zaten, bazı kimseler de yaraları görmek istemez. Suçluluk hissetmeyi öğrenmiş bir insan, muhakkak kendisine mazlumu oynayan bir eş bulacaktır ki daha kolay suçluluk hissedebilsin. Ya da öfkeli bir eş seçecektir ki kendini cezalandırsın. Ya da öfke üretmeye eğilimli olan biri, korku ve endişe duymaya meyilli bir eş alır ki daha kolay cezalandırsın. Böylelikle kendi kusurlarını daha kolay örtebilir. Saklanır. Birbirine güven duymayan bu eşler, zaman içinde birbirlerini korkutan rolleri oynayarak onları kontrol edebildiğini fark eder.

İşler daha da karışır. Biraz uzaklaşmaya, özgürleşmeye çalışan taraf, baskı kurmaya çalışan tarafından vahşice duygusal olarak kontrol edilmeye çalışılır artık. Suçlu hissettirilerek, cezalandırılarak, küs ve sessiz kalınarak, dayak atılıp hakaret edilerek... İnatlaşarak, eleştirilerek, daha da güvensiz hissettirilerek... Ki-min ruhunda hangi zayıflık varsa, o düğmeye basılır.

Bütün bunlara bir de para sorunu eklenir. Artık para kimdeyse, güç ona geçecektir. Para ve seks, eşlerin birbirini kontrol etme aracı haline gelir zamanla. Korkuların sevgiye dönüştürülmesini arzu eden Allah ise tüm bu oyunlara tepeden bakarak üzülmemektedir. Özenle, kendi suretinden yarattığı bu varlıklar bir türlü bütünleşmemektedir. Kalplerinde gerçek sevgiye yer kalmamıştır.

Bilinçaltımızın korkular ve olumsuz duygularla kirlendiği ve ne kadar iyi insan olmaya çalışırsak çalışalım, yine de başkalarının kötülüğüne maruz kalabildiğimiz, 'İlahi Adalet'in işlemediğini zannettiğimiz alan işte burasıdır. Buna Matrix diyoruz.

AYŞE

Yine o koltuktaydı ama artık tedirginliği kalmamıştı. Sadece kalbi ağrıyordu. Aşk acısını atlatmak kolay değildi. Günler boyu topraklama yapmışlar, içinde birikmiş olan öfke ve Hasan'ı umarsızca kontrol etme isteğini nihayet köreltmişlerdi. Ama bu yeterli olmamıştı. Hâlâ onu affedemiyordu.

“Onu affetmen gerekmiyor. Şu anda sadece onun için ürettiğin olumsuz duyguları doğal bir yolla bedeninden atmaya devam edeceğiz. Sonra bir bakacaksın ki enerji alanın tertemiz olmuş. İşte o zaman af kendiliğinden gelecek. İşte af böyle bir duygudur. Zorla asla yapamazsın. Eğer bunun için doğru zaman henüz gelmemişken kendini affa zorlarsan, kendi benliğine saygısızlık yapmış olursun ve bu bilinçaltında ‘değersizlik duygusu’ yerleştirir.”

Ayşe başını salladı.

“Anlıyorum.”

Aslında içi rahatlamıştı. Gerçekten de zorlayarak bir şeyleri yapmak, onu daha beter üzecekti.

“Çok güzel. Şimdi anlaştığımıza göre, kendini nasıl hissettin görüşmeyeli? Biraz anlatır mısın?”

“Üzerimde bir ağırlık var. Hasan'ı her düşündüğümde içimi yakan acı yeniden tetikleniyor. Ama artık normal hayatıma devam edebiliyorum. Eskisi gibi uzun ağlama krizlerine tutulmuyorum.”

“Peki, içindeki acıyı en çok tetikleyen düşünce nedir? Fark edebildin mi?”

Ayşe gözlerini tavana dikti. Derin bir nefes aldı. Evet, her şey o iğrenç gece başlamıştı. Hasan ile ilişkisi tepe taklak olmaya başladığı ilk gece. Nedenini anlayamadığı bir dönüm noktasına girmişlerdi.

“Evet, biliyorum.”

“Haydi, öyleyse benimle o düşünceyi ve düşünceyi yaratan olayı paylaş.”

Ocak 2011

Genç kadın, dondurucu soğuğun ellerini ısırtmasına aldırmadan hızlı hızlı yürümeye devam ediyordu. Lapa lapa yağan karın altında yürüyüş yapmak nereden aklına gelmişti acaba? Pembeleşmiş avuçlarını dudaklarına yaklaştırarak biraz olsun ısıtmak umuduyla hohladı. Eldivenlerini giymediğine pişman olmuştu.

Caddedeki asfaltın üzerinde yanından hızla gelip geçen arabaların üzerine sıçrattığı çamura aldırmayarak dar kaldırımdaki yürüyüşüne devam etti. Oldum olası تنها parkları ya da yürüyüş parkurlarını sevmezdi zaten. Şehrin göbeğine aitti o. Her istediğinde kalabalıkların arasına karışabilmeliydi. İstanbul’da Mart ayı çoğunlukla kar demekti. Oysa bu sene yerler beyazlamamıştı bile. Bir şeyler hızla değişiyordu ama genç kadın bunun ne olduğunu adlandıramıyordu.

Kulaklığından gelen müzik, hüznü bir aşk şarkısının ezgilerini taşıyordu. Titreyerek içini çekti. Tuhaf bir huzursuzluk hissi taşıyordu. Erkek arkadaşı Hasan, birkaç gündür kendisini aramıyordu. Neden olabilirdi acaba? Daha geçtiğimiz hafta her şey yolunda gibiydi. İnternet üzerinden saatlerce konuşmuş, birbirlerine aşk dolu sözler söylemişlerdi. Genç adam İzmir’de yaşıyordu. Bir iş seyahati sırasında tanışmışlar, aralarında filizlenen çekimi internet üzerinde devam ettirmeye karar vermişlerdi.

İlk başlarda her gün telefonda konuşuyorlardı. Heyecan Ayşe'nin tüm benliğini öylesine kaplamıştı ki, aralarındaki mesafeye rağmen, birbirlerini tamamlayabildiklerini düşünüyordu. Yalnız kaldığında içinde oluşan o boşluk duygusunu doldurabilecek bir adam nihayet çıkmıştı karşısına. Artık her sabah uyanıldığında cep telefonuna gelen "günaydın" mesajı ile hayat buluyor, akşam yatağa uzandığında onunla sohbet etmeden uykuya dalmıyordu. Tam üç ay olmuştu.

En son internet üzerinden görüştüklerinde, genç adam kendisinden soyunmasını istemişti.

"Haydi, bebeğim, lütfen! Seni görmek istiyorum. Hem yakında İstanbul'a geldiğimde seni çok mutlu edeceğim!"

Ayşe "Hayır!" diyerek itiraz etmesine rağmen Hasan bunu dikate bile almamış gibiydi. Açılan kameraya doğru uzanarak gözlerini kısmış ve adeta hipnoz edercesine genç kadını ikna etmişti.

"Hmmmm! Şu gözlere bak, bacaklara bak, nasıl da beni çağırıyor! Göster! Hadi sadece bacağına göster bana. Nasıl da seksi bir kadınsın sen! Dayanamıyorum! Bak ne hale getirdin beni burada..."

Uzayıp giden konuşmanın sonunda genç kadın kamera karşısında soyunmuş hatta her şey bittikten sonra, genç adama "Seni seviyorum. Ama çok da korkuyorum. Ne olur sakın beni üzme!" bile demişti. Bu kadar açıldığı için yüreğinde hafif bir rahatsızlık duymuyor değildi ama yine de Hasan'a güvenmek istiyordu. Bu adamla ilerde evlenmek nasıl bir şey olurdu acaba?

Heyecanla endişe arasında gidip gelirken, beyaz tenine yakışan çocuksu mavi gözlerini kırıştırdı. Siyah saçlarının çevrelediği ince hatlı yüzü, ufak tefek ama ince bedenine çok yakışıyordu. Paris'te üniversite okuduğu yıllarda pek çok erkeği peşinden koşturduğu halde doğru dürüst bir ilişkisi olamamış, hayatına sadece çılgın kıvrıcık saçları olan, Faslı bir adam girebilmişti. Onun da hem parası yoktu hem de aşırı derecede çapkındı. Üç yıl boyunca onu başka kadınların koynundan toplamış, yine de dönüp dolaşıp kendisine geldiğinde onu affetmişti.

Eve doğru yaklaştığında sokaklar daralmaya başladı. Köşedeki ekmek fırınına geçer geçmez, parke taşlı dar yokuştan aşağı inmeye koyuldu. Üşümüştü. Sıcacık bir banyo yapmayı, televizyonun karşısında duran davetkâr geniş kanepesine uzanmayı hayal ediyordu. Soğuk pazar günlerinin en güzel yanı, sıcacık bir kahve yanında yediği küçük bir çikolatalı kekti. Kimi zaman bir kitap okumak bile onu mutlu etmeye yetiyordu.

Anahtarlarını karmakarışık çantasının içinde bulmaya çalışırken başını iki yana salladı. Kimi kandırıyordu ki? Bütün bunları, hayatında bir erkek olduğunu düşündüğünden beri sevmeye başlamıştı. Yoksa işten eve döndüğü her akşam, içeri girdiğinde içini anlamsız bir hüzün kaplar, “Yine yapayalnız bir eve geldim!” diye hayıflanırdı. Geniş salonunu çok sevdiği eşyalarıyla, kendi elleriyle döşemiş olmasına rağmen, huzuru yakalayamaz, başta televizyon olmak üzere sesli tüm cihazları aynı anda açardı.

Açık yeşil boyanmış duvarın önünde duran bej rengi portmantonun kapağını açarak montunu astı. Kalın botlarını çıkartırken, duşa girmeyi düşünüyordu. Evet... Kendi elleriyle, zevkle döşediği bu evin tadını çıkartmaya yeni başlamıştı. Hasan’la tanışıp, hayatındaki duygusal boşluklarını doldurmayı başardığında... Artık yalnızlık duygusu azalmıştı. Ama içinden yükselen başka huzursuz edici düşüncelere engel olamıyordu.

Yatak odasındaki banyoya doğru ilerlerken içinden gelen bir dürtüyle çalışma odasına yöneldi. Bilgisayarını açtı. Tuşlara aceleyle basmaya çalışıyordu. Tam 3 gün olmuştu. Hasan’ın kendisini hiç aramaması ve yalnızca özel olmayan birkaç mesajla geçiştirmesi canını sıkıyordu. İtiraf etmeliydi. Neler olduğunu öğrenmeden asla kanepesinin tadını çıkartamayacaktı.

MSN’i açtığında gözlerine inanamadı. Hasan çevirim içi olarak duruyordu. Öyleyse neden kendisini aramamıştı? Onu nasıl da merak etmişti. Hasta olduğunu bile düşünmüştü. İnternete girdiği her sefer, Ayşe’ye kısa da olsa bir mesaj atar ve onu davet ederdi. Birlikte konuşmaya başladıklarında, diğer tüm arkadaşlarını unuttur, baş başa kalırlardı.

Yoksa sadece Ayşe mi öyle sanıyordu? Peki, kiminle konuşuyor olabilirdi genç adam?

Canı çok sıkılmıştı. Tam da kalbini açtığı sırada, korktuğunu ona açıkça itiraf ettiği bir zamanda Hasan'ın kendisine bunu yapmaya hakkı olmamalıydı. Duraklayarak ne yapması gerektiğini düşündü. Derin bir nefes alarak odanın içinde gezinmeye başladı. Bakışları karşı duvarda asılı aynaya takıldı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Endişeyle kıvranıyordu. Neler olduğunu sormak ve tepki vermek istiyordu. Aslında Hasan'ı iğnelememesi gerektiğini, bunun genç adamı kendisinden daha da uzaklaştıracağını bildiği halde dürtülerine hâkim olamıyordu. Kararlı adımlarla bilgisayara başına geçti ve çevirim içi oldu.

“Ne haber?”

Hasan gülümseme işareti yollayarak yanıt verdi.

“Bebeğimmm!”

“Neden bana haber vermedin burada olacağını?”

“Kuzenimle konuşuyordum. Ama senin de gelmene sevindim.”

“Peki, neden beni üç gündür aramıyorsun?”

“Vaktim olmadı bebeğim!”

Genç kadının canı iyiden iyiye sıkılmaya başlamıştı. Sorularına tatmin edici cevaplar alamıyordu. Israrla sitemlerini sürdürdü:

“Demek buraya benim için gelmedin. Öyleyse ben şimdi gidiyorum. Zaten duş almam lazım. Sen de eğlenmene bak!”

“O da ne demek? Benimle nasıl böyle konuşuyorsun?”

Bu hiç beklemediği bir cevaptı. Genç adam bir türlü alttan almıyordu.

“Ne bileyim? Bensiz internette olmanı istemiyorum. Hem kuzenin de kim? Belki de başka kadınlarla konuşuyorsun. Her neyse, eğer istediğin buysa, ben sana engel olmayayım!”

Genç adam ruhsuz, kuru bir cevap verdi:

“Benim gibi bir adamın, kadınlarla konuşmak için internete girmeye ihtiyacı olmaz. Ben istersem seni sokakta da aldatabilirim. Çapkın ve kadınları iyi tanıyan bir adamım, bana karışman doğru değil. Şimdi gidip duşunu al istiyorsan.”

Ayşe'nin başından aşağı kaynar sular inmişti. Ne yapacağını bilemez durumdaydı. Hayatında ilk kez bir adamı deliler gibi kontrol etmek istiyor ama bunu başaramıyordu. Duşa doğru ilerleyemedi. Bacakları kendisini taşımaz olmuştu. Odayı boydan boya kaplayan beyaz halının üzerine uzanarak bedenini bıraktı. Tavana bakarak, yüksek sesle, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Olanlar olmuştu işte... Ne zaman mutlu olacaktı? Erkeklerin hiçbirine güven olmuyordu. Hepsi de şerefsizdi!

Daha da kötüsü, o şerefsiz aşıklık olmuştu.

İLİŞKİ PİRAMİDİ

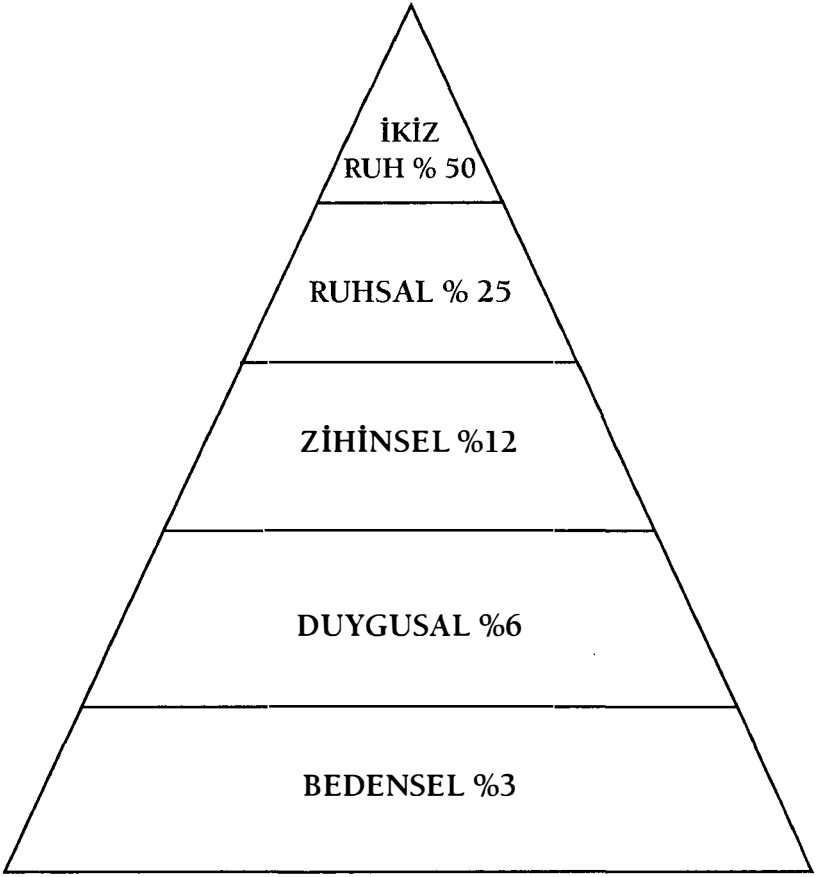
Artık Âdem ile Havvalar yeryüzüne indiler. Bilinçaltıları kök korkularla kirlenmeye başladı. Neslin devamını getirmek için kendilerine birer eş seçmek zorunda kaldılar.

Onların bilinçaltı yavaş yavaş kirlenedursun, her bir korku için bir hayat deneyimi yaşamak zorunda olan insan, olumsuz duygularını sevgiye dönüştürmekte başarısız oldukça, daha farklı korkular geliştirmeye devam etmiştir. Örneğin, terk edilme endişesi taşıyan bir Havva, muhakkak kendisini terk eden bir Âdem ile yaşam deneyimine girecektir. Bu deneyim, bilinçaltından yayılan inanç kodları sayesinde, Çekim Yasası yoluyla gerçekleşir.

İnsanların korkuları çoğaldıkça, kalplerinde var olan 'İlahi Sevgi' oranı azalır. Onun yerine kendilerini acıdan korumak için çeşitli davranış modelleri geliştirirler.

Evrende her şey zıddıyla yaratılmıştır. Işığın karşılığında muhakkak karanlık da vardır. Meleğin yanında Şeytan, kadının karşısında erkek, sevginin yanında ise korku olacaktır. Öyleyse, terk edilmiş Havva ve terk eden Âdem yaşamlarını tamamlarken, kadının bilinçaltında yeni bir korku üreyecektir

Bu bir piramide benzer. En tepede ikiz ruh olan ilk Âdem ile Havva vardır. Onların bilinçaltı kirlendikçe, yeni deneyimler yaşamak üzere ruhun bölünerek çoğalması ile farklı kadınlar ve erkekler dünyaya gelir. Piramidin alt seviyelerine gelindikçe, bilinçaltı kirli olan kalabalık topluluklar oluşur.

*Yüzdeler ilişkilerdeki korku ile Tanrısal ışıık oranını gösterir.
Mesela bedensel seviyede korku oranı %97'dir.*

Piramidin en alt seviyesine ‘bedensel’ diyoruz. Burada bir kadını sadece para ve seks ile mutlu edebileceğini zanneden, onun duygusal, ruhsal ihtiyaçlarını umursamayan, çapkınlığa meyilli erkekler ile duygusal olarak erkekten talepte bulunamayan ya da bunları almadan da âşık olup seks yaşayabilen kadınlar vardır.

Bir üst seviyeye ‘duygusal’ diyoruz. Burada birbirlerini duygusal olarak doyurabilen kişiler yer alır. Gerçek aşkı deneyimleyebilme potansiyelleri vardır.

Daha yukarıda ‘zihinsel’ seviye bulunur. Artık kişiler birbirlerini entelektüel olarak da, saatlerce sohbet ederek besleyebilirler. Bunun için okumuş ya da kültürlü olmak gerekmez. Burada artık kalp daha açık olduğu için, âşık olma durumu yüksektir. Bu nedenle iki kişi saatlerce sadece oturup birbirlerinin gözüne bakıp kısa konuşmalar yaparken zamanı unutabilirler. Hiç dokunmadan cinselliğe hazır hale gelebilirler.

Ve en tepede ‘ruhsal’ seviye vardır. Burası, eşlerinizle el ele en dipten başlayıp tepeye doğru birlikte yürüyebilen, dolayısıyla gelişimleri aynı yönde olduğu için aşklarını uzun süre koruyabilenleri tanımlar. Beşinci seviye, ikiz ruh bölümüdür. İkiz ruhunuzla hiç karşılaşmadan, piramidin en alt tabakasından başlayıp birlikte gelişir. Bu da sizi ikiz ruh birleşmesine ve aynı hazza taşır. Ya da gerçekten kendi korkularınızı tamamen temizleyip kendinize tam olarak kabul edersiniz. Bu da size ruh ikizinizi getirebilir.

İlişki piramidinin alt tabakalarında çok daha az sevgi hissederiz. Daha çok korku ve endişeler içinde yaşarız. Gerçek sevgiyi hissedemediğimiz için, hayatımıza çektiğimiz eşler de bizim gibi korku dolu kişiler olacaktır. Bu seviyelerde, içimizdeki duygu boşlukları ve açlıklarımızı gidermeye çalışırız. O yüzden doğru eşi bulamayız. İlk birkaç hafta mükemmel gittiği halde, kişiler korku eşiklerine gelip bilinçaltılarındaki olumsuz inançlar tetiklendiğinde, aşk ölmeye başlar.

Artık bundan sonrası iki kişi arasında tutunma ve savaş oyunlarına dönecektir. Eşler birbirinden yaşam enerjisi çalar. Saygısızlık, bencillik, aldatmalar devreye girer.

AYŞE

REGRESYON

YARGIÇ BABA

Kızgındı işte! Hasan'a da Ahmet'e de annesine de, genç adamın kendisine olur olmaz her yerde sesini yükseltebilmesine de, çok başarılı bir avukatken, evde kendisinden mükemmel olmasını bekleyen adamın yaptığı haksızlığı kabul etmemesine de... Babasının yeterince annesini memnun edememesine de... Âşık olduğunda erkeğinin kendisinden uzaklaşmasına da...

Güçlüydü genç kadın... Ve Ahmet'i zayıf buluyordu. Yetersiz buluyordu. Hatta onu küçümsüyordu. Duygularının derinliğine indikçe, kendi gücüyle başkalarınınkini, en çok da erkeklerini nasıl kıyasladığını fark etti. Sevmiyordu güçsüzleri. Onlarla alay edebilirdi. Hatta onlara acıyordu. Hepsi de zavallıydılar. Kendi kendine, gizlediği duygularla yüzleştikçe irkiliyordu. Ama artık onları öylesine yoğun hissediyordu ki, kaçıışı yoktu.

Hasan ise onu yalnızca cezalandırıyordu. Başka kadınlarla konuşarak... Sanki onu sevdiği için, kadınlığı için, ona sunduğu her zevk için... Kadına işkence çektiriyordu.

Yönlendirme sesini duydu:

“Şimdi bu duyguları öğrendiğin ilk anıya gidebilirsin.”

Genç kadın bir anda kendini uzun bir elbise içinde buldu. İnce uzun toprak yolda, yanında annesi olduğunu algıladığı utangaç bir kadınla yan yana yürüyordu. Etrafta ağaçlar, açık ye-

sil yapraklara filiz vermeye başlamışlardı. Nedense, genç kadın midyesinden karnına yayılan endişe duygusuyla, ağaçların güzelliğini fark edemiyordu.

Sıra sıra dizilmiş ağaçların ve arkasında alabildiğine uzanmış bakımsız yeşilimsi otların arasındaki toprak yolda acele adımlarla gitmeye çalışıyorlardı. Annesi başında beyaz bir örtüyle kendisini takip ediyordu. Korkmuşa benziyordu. Sabahın serinliği yavaş yavaş tepede yükselen güneşle yumuşamaya yüz tutmuştu. Ama genç kadının vücudu ürperiyordu. Elinde değildi. Patikanın ilerisinde tozu dumana katarak yürüyen birkaç asker belirdi. Annesi kolundan tutarak genç kadını durdurdu ve başıyla askerleri işaret etti. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Genç kadına yaklaşıp kollarından kısıpırak yakaladılar. Kadının göğsü hızla atan kalbinin sesiyle inip kalkıyordu. Öfke ve aldatılmışlık duygusu bütün benliğini sarıyordu. Demek Yargıç Baba sözünü tutmamıştı. Çırpınmaya ve itiraz etmeye çalıştıysa da, askerler genç kadını kollarından tutarak boynuna kılıçlarının keskin tarafını dayadılar. Kıpırdayamıyordu. Korkmuyor ama içi nefret ve kinle doluyordu. Yargıç Baba'nın ölmesini istiyordu.

İte kaka mahkeme salonuna doğru götürülürken artık canı yanmıyordu. Asıl dayanamadığı kendisine yapılmış olan haksızlıktı. Çaresizlik bütün benliğini kaplamıştı. Herkes ona bakıyordu. Bağıryıyorlardı. Kendisine sesleniyorlardı.

“Kaltak!”

“Değilim!” dese, inanmayacaklardı. Ağlasa, yalvarsa da inanmayacaklardı. Yargıç Baba'nın kendisi bile inanmamıştı ki... Oysa üç gün önce halkın kendisine öfkeli olduğunu anladığında, koşarak ona gitmişti. Evli bir erkeği ayarttığı söyleniyordu. Yalandı işte... Kocaman bir yalan! Sadece karısına yardım etmek için gitmişti onları evine. Adam kendisine göz koyduysa ne yapabilirdi ki... Yargıç Baba'ya her şeyi anlattığında onun iki dudağı arasından dökülecek bir onay sözcüğü ile hayatı kurtulabilirdi.

Babası küçük yaşta ölmüştü. Annesi ile birlikte köyün en fakir evlerinden birinde yaşıyorlardı. Annesi fırında çalışıyor, eve zar

zor yiyecek getirebiliyordu. Ama bu genç kadının umurunda bile değildi. O kendini şifalı bitkileri kullanmaya adanmıştı. Oldum olası toprağı sevmişti. Bir de Elise adındaki yaşlı kadının bilgilerini keşfettiğinde, günün yarısını onunla birlikte şifalı ot toplayarak geçirir olmuştı.

Yargıç Baba şifalı ot toplayıcısı yaşlı Elise'in içine Şeytan kaçtığını, onunla çok fazla vakit geçirdiğı için genç kadına bulaşmış olabileceğini söylerken, gözleri hafifçe aralanmış yakasının üzerinden görünen göğüs çatalına dikilmişti. O çirkin gözler, kararlı bir tavırla usulca bedeninden aşağıya iniyordu. Genç kadının öfkesi yeniden yükseliyordu. Kaşlarını çattığının farkında değildi. Yaşlı adamın sesiyle irkildi.

“Daha yumuşak bir kadın olsaydın, belki de bunlar gelmeyecekti başına. Evinizde bir erkek olmadığı için bir cadıya dönüşmüşsün. Kibirlisin. Gözlerinden şehvet akıyor. Şeytan'ın oyunu bunlar. İçinden bu Şeytan'ı çıkartabilmek için güçlü bir erkeğe itaat etmeyi öğrenmelisin. Olgun ve güçlü...”

Yüzündeki sırıtma iticiydi. Genç kadının midesi bulandı. Elledi titriyordu. Yargıç Baba kaba ve kirli eliyle genç kadının başına bastırarak ona diz çöktürdü. Usulca bacaklarının arasına doğru çekti. Genç kadın öğürerek kendini geri çekmeye çalıştı. Yalvarması gerekiyordu. Midesi bulanıyordu.

“Lütfen! Yalvarırım Yargıç Baba! Ben iyi bir kıyım. Bir şey yapmadım!”

Yargıç baba hoşnutsuz bir ifadeyle kahkahaya benzer bir ses çıkarttı. Baş serbest kalmıştı. Titreyen dizleriyle geri çekilmeye çalıştı.

“Yalvarırım beni mahkemeye çıkartmayın. Her şey sizin elinizde. Bunu biliyorsunuz. Ben masumum! Kötü bir şey yapmadım. Hiçbir erkeğin eli elime değmedi...”

Yargıç baba az önce genç kadının kafasını bastırdığı kaba elini havada sallayarak genç kadına gitmesini işaret etti.

Mahkeme salonunda genç kadın tanıkların dinlenmesi sırasında kendini zor tutuyordu. Her şey aleyhine geliyor, bu

ölümcül gidişe dur diyemiyordu. Çaresiz gözlerle annesine baktı. Başındaki beyaz örtüyü daha da yüzüne doğru kapatmış, başını önüne eğmişti. Zayıftı işte! Kendisini savunacak hiç kimse yoktu. Başına buyruk, özgür davranmanın sonu buydu demek ki... Babası başında olsaydı bunlara asla izin vermezdi. Midesinde keskin bir acı duydu. Askerler kollarından tutmuş genç kadını korkunç kaderine doğru sürüklüyorlardı. Son gördüğü şey, Yargıç Baba'nın güçlü ama ikiye bölünmüş bakışlarıydı.

Bedeninden dışarı çıktığında hatırladığı tek inanç erkekler üzerineydi.

“Güçlü erkekler kontrol edilemezler. Ve kontrol edemezsem, ölürüm!”

Ruhu bir karar almıştı. Asla kimseye güvenmeyecek, kendi gücünü oluşturacaktı.

Tanrı yine onu korumamıştı. Kötüler kazanmıştı. Peki, adalet neredeydi?

Yönlendirici ses yeniden konuştu:

“Şimdi ölü bedenine, tüm geçmiş yaşamına yukarıdan bak. Artık öldün. Araftasın. Artık o hayat bitti. Bitti. Söyle bakalım, orada yarım kalmış, yapamadığın herhangi bir şey var mı?”

Genç kadın hem oradaki kadının ölmüş ruhunun hislerini duyuyor hem de Ayşe olduğunu anlıyordu. Ne garip bir durumdu! İçinde Yargıç Baba'ya karşı müthiş bir öfke vardı.

“Nefret ediyorum ondan. İğreniyorum.”

“Yargıç Baba'dan iğreniyordun. Peki öyleyse. Şimdi dinle. Sen artık öldün ve başka bir boyuttasın. Burada zaman kavramı yok. Artık senin ölümünün üzerinden çok zaman geçti. Yargıç Baba

da öldü. Karşında duruyor şimdi. Ona içinde kalan her şeyi söyleyebilirsin. Nefretini kus. İstersen onu cezalandırabilirsin bile.”

Ayşe, eline uzatılan kocaman yastığı Yargıç Baba gibi cezalandırmaya koyuldu. Bir yandan korkuyor, bir yandan da elleriyle yastığı yumrukluyordu. Deliler gibi ağlıyordu. Çok mutsuzdu. Uzun bir topraklamadan sonra genç kadının içinde Yargıç Baba ile ilgili bir duygu kalmamıştı. Ama yüreği hâlâ ağırdı.

“Söyle bakalım genç kadın, o hayattan hangi duyguları getirdin?”

“Çaresizlik... Suçluluk... Korku...”

“Peki, bir ruh olarak hangi kararları aldın?”

“Erkekler acımasızdır. Hele güçlü erkekler beni cezalandırır. Sevmez. Benden güçlü erkeklere güvenmemeliyim. Yoksa ölürüm.”

“Bir tanem söyle bakalım, bu aldığın kararlar, Ayşe olarak hayatını nasıl ve nerede etkiledi?”

“Benden daha güçlü ve kontrol edemediğim bir erkek hayatıma girerse, ondan çok korkuyorum. Zayıf olanları da ben kontrol ediyorum zaten. Ama onlara âşık olamıyorum. Güvenmiyorum. Of, çok yorgunum! Kimseye güvenmemek çok yorucu...”

“Bak bakalım; insanların seni linç etmesi, hem de haksız yere cezalandırılmak, her iki geçmiş yaşam öykün de bu tema üzerine kurulmuş. Neyi daha iyi yapabiliirdin?”

Genç kadın her iki hayatı da aynı anda gözlemleyebiliyordu şimdi. İç sesi süratle konuşuyordu. Linç edilen Gilda, yaşadığı dönemde, insanlarla sevgi bağı kurmamıştı. Onlardan uzak yaşamış, hep korkmuştu. Onlardan biri olmamıştı. Belki de gizliden gizliye, evrenin şifa ve enerji gücünü kullanabildiği ve kendini Allah’a daha yakın gördüğü için, diğerlerini küçümsemişti bile. Ancak bunu yapmanın doğru olmadığını şimdi anlıyordu. Eğer insanların gözlerindeki Tanrı ışığını görebilseydi ve sadece buna odaklanabilseydi, her şey çok farklı olacaktı. Belki de linç edilmeyecekti. Genç kadın ürperdi.

Ama o gözlerdeki Tanrı ışığını görmek çok zordu. Öyle zayıftı ki o ışık... Bunu içinden geçirdiği an hemen cevabı da geldi.

‘Allah’ın yarattığı en karanlık varlık olan Şeytan’ın bile gözlerinde Yaradan’ın ışığı vardır. Tek yapman gereken korkmadan, öfkelenmeden, sadece o ışığa odaklanmaktır. Böyle yaptığında bir katille birlikte yatarsın ama o seni değil başkalarını bıçaklar. Bir hırsızla yaşarsın, o senin değil başkasının malını çalar. Kendini korumanın anahtarı budur.”

Genç kadın şaşkınlık içindeydi. Sonra Yargıç Baba ile yaşadıklarına odaklandı.

“Korkuyorum. Ah, Allah’ım çok korkuyorum! Gelmesin bana! Yaklaşmasın bana! İstemiyorum onu!”

Ses devam etti:

“Ayşe olarak hayatında Yargıç Baba kimi temsil ediyor?”

“Hasan’ı.”

“Sence hangi özelliğiyle?”

“Kontrol edemiyorum onu. Çok acıtıyor canımı. Cezalandırıyor beni sanki. Of, konuşmasın o kadınlarla. Beni daha çok arasın. Ama... Ama...”

Birden genç kadın idrak ettiği şeyle sarsıldı. Hasan’ı kendi bilinçaltı uzaklaştırıyordu. Çünkü ondan ölesiye korkuyordu. Anlamsızdı bu korku ama yine de korkuyordu işte. Sanki genç adamı kontrol edemediği ilk andan itibaren onu ölümle kodlamıştı. Gitmeliydi.

“Güvenmiyorum ona!”

Ses yine sordu:

“Genç kadın, neyi daha iyi yapabilirdin? Olanları nasıl değiştirebilirdin?”

“Bilmiyorum. Güvenmem mi gerekirdi? Ama yapamam!”

“Kime güvenmen gerekirdi?”

“Bilmem. Kendime mi?”

“Başka?”

“Allah’a... Ama O beni yapayalnız bıraktı. Bu dünyaya attı ve unuttu. Kendi başımın çaresine bakmam lazım.”

Gözlerinden yeniden yaşlar boşanmaya devam ediyordu. Hıçkırdı. Kalbi acıyordu. Sırtını yaslayacak kimsesi olmamıştı. Ne babası ne kocası, hiçbir erkek... Sadece bu hayatında değil, hiçbir hayatında olmamıştı işte! Kendini lanetlenmiş gibi hissediyordu. Çok ama çok yorgundu.

“Ona nasıl güveneyim?”

“Öyleyse, şimdi birden beşe kadar yavaş yavaş sayacağım. Saydığım her sayıyla birlikte, Allah katına doğru çıkacaksın. Ve onu gözlerinle göremesen bile, kendini onun kollarında ve yakınında hissedeceksin. İçindeki tüm soruları, korkuları ona söyle. Bakalım sana ne cevaplar verecek.”

Sayılar birbiri ardına sıralandıkça, Ayşe kendini yükselir gibi hissetmeye başlamıştı. “Beş” dendiğinde, artık oradaydı. Her yerde keskin bir ışık varmış gibiydi. Kendini çok tuhaf hissediyordu. Tanrı’ya hem serzenişte bulunmak istiyor hem de ona kızıyordu. Kendini tam anlamıyla bir kurban gibi görüyordu.

“Allah’ım sana çok kırgınım! Beni buraya attın! Hayata attın ama adaletin de yok! Kurtlar sofrasında bir kuzu gibiydim. Neden bıraktın beni? Neden korumadın beni? Benim ne işim vardı bu adamlarla? Hepsinden daha üstündüm ben.”

Ayşe bir süre bekledi. Sesli bir cevap gelmiyordu elbette ama kalbinde ister istemez bir yumuşama hissediyordu. Neler oluyordu? Sanki ilk defa bir bedene doğmadan hemen önceki anısına dönmüştü. Ruhunun ezeli ve ebedi gerçek anne, babasını bulmuş gibiydi. Kendisini tıpkı bir bebek gibi hissediyordu. Kendini Allah’ın koruyucu ve şefkatli kollarına bırakmıştı. Zihnini tamamen boşalttı. Düşünceler tamamen durmuştu. Hayatı, belki de tüm hayatları boyunca ilk kez kendini tamamen koşulsuz bir sevgi ve güven içinde hissediyordu. Müthiş yorgundu. Hıçkırdı ve buna çok şaşırdı. Ağlamayı beklemiyordu. Ama bu kez sevinçten ağlıyordu.

Birden fark etti ki, aslında erkekleri kendisi yargılıyordu. Onlara güvenmeyen kendisiydi. Onlara bu zalim rolü biçen de kendisiydi. Ruhü çok eskilerde, kendi içindeki erkekle küsmüştü. Kendi eril parçası hâlâ içindeki dişi tarafından affedilmeyi bekliyordu.

Uzun bir çalışmanın ardından Ayşe yeniden bilinçaltının Tanrı ile barışmasını hissetmişti. Gözlerini açtığında hem yorgun hem de hafif hissediyordu kendini. Artık hayatının asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Yaradan'ın varlığını şah damarından daha yakında hissedebilmek için, içindeki korku ve öfkeyi atıp tam bir güven duygusuyla hareket etmesi gerektiğini hatta kötü niyetli kişilerin bile içindeki ışığı fark etmesi gerektiğini algılamıştı.

Bunu uygulayacak, ilk kez korkmadan kendini yaşamın akışına bırakacaktı. Her anın tadını çıkartarak, beklentisizce, sevgiyle...

**BEN İSTERSEM EN CİMRİ ERKEK BANA CÖMERT
DAVRANIR, EN ÇAPKIN ADAM BANA BAĞLANIR**

MATRIX'TEN ÇIKIŞ ANAHTARI

Aikido yapmış mıydınız hiç?

Artık pek çok kişi bilinçaltındaki korkuları temizlemeye başladı. Bu kişilerin en büyük özelliği: Başına gelenlerden başkalarını sorumlu tutmaktan ve kendisini olayların ya da çaresizliğinin kurbanı olarak görmekten kurtulmaları. Yani, başına gelenlerin, kendi içsel inanç ve duyguları olduğunu fark edip bu duyguları değiştirmek üzere büyük bir çalışmaya girişmeleri. Bu sayede, sadece hayatları değişmekle kalmıyor, ruhları korkudan arındıkça vicdanlarında daha fazla 'Tanrısal Sevgi' barındırmaya başlıyorlar.

Korkmadığınız zaman özgürleşirsiniz. Suçu başkalarında aramak yerine kendi içinde değiştirmeniz gerekeni bulduğunuzda da özgürleşirsiniz. Hayatta tam güvende olduğunuzu bilseniz, ne olursa olsun her şeyin sizin hayrınıza olduğunu düşünseniz, kim size istemediğiniz şeyleri yaptırabilir ki?

Özgürleştikçe, mahrum kaldığınız şeyler için öfkelenmeyi, hayal kırıklığına uğramayı, suçluluk yüklenmeyi, kendinize acımayı da bırakırsınız. Ve eskiden kalma tüm tortuları toprakladığınızda, artık yenisini üretmeden yaşamak istersiniz. Pek çok danışanım, şimdilerde bu seviyeye ulaşmak üzere.

Ama gelin görün ki etrafınızda herkes sizin gibi değil.

Siz artık değiştiniz ve dişilik değerinizin farkına vardınız. Artık erkeklerin size salt cinsellik için yaklaşmasını ya da sonu gelmeyen ilişkiler yaşatmasını istemiyorsunuz. Gerçekten sevmek, sevilme ve cinselliği bunun üzerine kurmak istiyorsunuz. Ama gelin görün ki hâlâ bazı erkekler size eskisi gibi kaba yaklaşıyor. Bu da size müthiş bir hayal kırıklığı yaşıyor.

Aslında onlar da Tanrı'ya güvenmiyorlar. Çapkın ve bağlanamayan erkeklerin pek çoğunda 'ölüm korkusu' vardır.

Onlar gerçekten sevilmeğe layık olduklarını bilinçaltı düzeyinde hissetmiyorlar. Bir erkek kendisini ne kadar severse, karşısındaki kadını da o kadar sevme kapasitesi vardır. Kendini salt penisinin gücü ile değerli bulabilen erkekler, kadına sadece cinsellik verebilir ve bunu bekleyebilir. Gerçekten sevmek nedir bilmeden. Çünkü onların dünyası 'adil' değildir.

Yani onlar Matrix'in içinde yaşıyorlar. Tam göbeğinde... Kaçıp kurtulma şansları bu biçimde yok!

Peki, siz de Matrix'te yaşıyorsanız ne yapmalısınız? Nasıl çıkabiliriz Matrix'ten?

Ayrışıyoruz. Frekansı yükselmiş, yani içindeki insan sevgisinin kapasitesi artmış insanlar korkanlardan ayrışmak zorunda. Artık frekans farkı öyle bir değişti ki, duygusal farklılıklar öyle bir kutuplaştı ki, (sevgi-korku) artık bir arada barınamıyoruz galiba. Korkanların Matrix'i ile sevenlerin dünyası birbirinden ayrılıyor.

Matrix'ten ayrılmak demek, sevdiklerinizden kopmak demek değildir.

Sadece size saldıranlardan, kendi oyunlarının, karanlık girdaplarının içine çekmeye çalışanların oyunlarına maruz kalmadan yaşayabilmek demektir.

Ve bu: Özgürlüğün ta kendisidir...

Size saldırana saldırmayın! Eski bildiğiniz yöntemleri uygulamayın. Öfkelenmeyin. Savaşmayın. Saldırmayın! Küsmeyin, kırılmayın. Kabahati kendinizde aramayın.

Peki, saldırana cevap vermeyip, sessiz mi kalacağız?

Hayır. O zaman da kendimizi değersiz hissederiz. Bize saldırı geldiğinde, 'duygusuzca' yani acıma, öfke, korku, suçluluk, küsme, panik ile değil, sadece karşımızdakinin bu saldırıyı kendi korkusuyla yaptığını algılamalıyız. Bu, bizim de onun karanlığının girdabına çekilmemizi engelleyecektir. Korkular bulaşıcıdır. Onun korkusunu görüp, kendimizi soyutlamalıyız.

Hatta onların korkularına 'saygı' göstermeliyiz. Sessiz kalmalıyız.

Ki, saldırıları bir duvara çarpsın...

Benim içimde korku uyandırmasın...

Hızla koşup duvara toslasanız ne olurdu? Duvar size saldırıda bulunmazsa, çarpış hızınız kadar yara alırsınız, öyle değil mi?

Matrix'tekilerin size saldırması ya da eskisi gibi kötü davranması sonucunda kızmak yerine duvar olun. Korkmayın. Duruşunuzu bozmayın. Fikrinizden caymayın. Mesela sadece cinsellikle yaklaşımaya ısrar eden ya da aniden aramayı kesen bir erkeğin söylediği sözler sizi yaralamasın. Fikrinizi değiştirmesin. Sadece kendi içinizde onun size uygun olmadığını bilin ve yolunuzda yürümeye devam edin. Bu sizi, "başkasını bulamam" diye korkutmasın.

Eğer siz de silahlarınızı kuşanıp kavga etmeye ya da küsmeye başlarsanız, siz de ona saldırmış olursunuz. Bu, evrende bir başka korku dolu insanın size saldırabilmesi için açık kapı bırakır. Yani karma yaratır.

Hâlbuki biz artık temizleniyoruz. Yeni Karma'ya ihtiyacımız yok.

Ama biz Tanrı da değiliz, melek de... Elbette sinirleneceğiz. Öyleyse oluşan kötü duygularımızı 'topraklayarak' yok etmeliyiz. Hemen oracıkta. Negatif duyguyu, pozitif çevirmeliyiz.

Çarpmanın etkisiyle kişi sizden uzaklaşacaktır. Bırakın uzaklaşsın. Korkmayın! "İşte hayatımdan temelli gitti!" diye hayıflanmayın. Kaybetme korkusu olmayan kişiler, hayatından uzaklaşanları sevgiyle uğurlarlar.

Bırakın uzaklaşsın. Siz de ondan uzaklaşın. Korkmadan, küsmeden, tepki vermeden... Gerekirse kendinizi topraklayarak...

Hep onu düşünmeyin. "Arar mı, döner mi, neden mesaj atmadı?" gibi korkuları silerek... Sadece 'anı' yaşayarak, mutlu olarak. Çünkü hayatınızın merkezinde kendiniz olmalısınız.

Bu aradaki zamanı, kendinizi şımartarak geçirin. Sevdiğiniz her şeyi yapın. Hatta her gece yatarken, kendiniz için yaptığınız şeyleri gözden geçirin ve ne kadar değerli olduğunuzu hissedin. Ve Tanrı'ya bu fırsatları size verdiği için teşekkür edin. Daha fazlasına da açık olduğunuzu belirtin.

Evren serbest salınım ile işler.

Her serbest salınan sarkaç gibi, o kişi de size geri gelecektir. Tabii ki tek şartla: Onu düşünmeyeceksiniz ve onunla ilgili herhangi negatif bir duyguya kapılmayacaksınız...

Salınıp geri gelirken, bunun zamanlaması yoktur. Her ilişki için farklıdır.

Geri geldiğinde, siz de korkmadan ona yaklaşın. Ama beklentiye girmeden. Kendinizi koruyarak... Yani ilk çarpışma anındaki sınırlarınızı değiştirmeden.

Onu yeniden bağrınıza basar da içinize alırsanız, beklentiler koyarsanız, muhakkak Matrix'e geri dönersiniz. Her şey sil baştan... Korkular yeniden bulaşıcı olur.

Oysa biz Matrix'ten çıkıp, dışarıdaki bizim gibi sevgi bazında yaşayan insanlarla birlikte olmak istiyoruz.

İki sarkaç birbirine eşit hızda çarparsa ne olur? Hızları hiç kesilmez. Bir iyi, bir kötü salınma hiç bitmez. Çarpışma, savaş ve acı hiç bitmez.

Ama sarkaç biraz da yumuşak bir duvara çarpa çarpa giderse, birkaç salınma sonunda duracaktır.

Savaş böyle biter.

Aikido gibi.

Savaş değil, kendinizi korumaya almalısınız.

Bunu aklınıza gelebilecek her alanda yapın.

Duvar olmak demek, sınır çizmektir.

Matrix'ten çıktığınızda, başkalarının size yapacağı kötülüklerden muaf olursunuz. Karşınızdaki, Şeytan'ın kendisi bile olsa size zarar veremez.

ENERJİ BEDENİ

İnsanlar arasında görünmez enerji bağları olduğundan söz etmiştim. Enerji dediğimiz şey nedir, bağlarımız nasıl oluşur ve bunların kontrolü hayatımızda nelere yol açar, hepimizin bilmesi gerekiyor. Çünkü enerji alışverişi, aynı zamanda insanlar arası bir 'kontrol mekanizması'dır. Üstelik gözle görülemeyen bir şey olduğu için, kontrol edildiğinizin farkına varamazsınız çoğu zaman.

Aslında görülebilen fiziksel bedenimizin etrafında bir de duygusal alanımız vardır. Duygularımız ve düşünce sistemimiz beynimiz ve vücudumuzdan yayılan bir frekansa dönüşür. Çünkü duyguların manyetik bir alanı vardır. Manyetik alan, rezonans (titreşim) yaratır. Etrafımızdaki enerji, bedenimizdeki duygu ve bilinçaltımızdaki inanç kalıplarının yaydığı frekanstan ibaret. Yani iç sesimiz, yani bilinçaltımız. Bunlar belli bir frekansa indikleri zaman yayılmaya başlıyorlar. Beyin dalgalarımız saniyede 7-8 aralığında dalga yaymaya başladığında, enerji yayılıyor. Yani duygu ve düşüncelerimiz, inançlarımız yayılmaya başlıyor.

"Benim bilinçaltımdan ve duygularımdan kime ne?" demeyin. Çünkü bu duygular fotonlar aracılığı ile etrafınızdaki yumurta şeklinde bir alana yayılıp birikmeye başlıyor. Bu alan, sizin enerji bedeniniz sayılır. Bilinçaltınızda ne varsa, içinizdeki olumlu ya da olumsuz değer yargıları, iyilik ve kötülük, kıskançlık ve sevgi, değersizlik ve güven, hepsi oradadır.

Bedeninizin etrafındaki bu enerji alanı ne kadar temiz ve olumlu duygu ve düşünceler ile çevriliyse, o kadar 'yaşam

enerji'niz artar. Hayattan zevk alırsınız. Bütün işleriniz yolunda gider çünkü Çekim Yasası gereği, hayatınıza hep olumlu ve arzu ettiğiniz şeyleri çekersiniz. Hiçbir şeye üşenmezsiniz. Bünyeniz kuvvetlenir. Bağışıklık sisteminiz mükemmelleşir. Cildiniz parlar. Ama en önemlisi, 'özgür' olursunuz.

Eğer yaşam enerjiniz, negatif duygu ve düşünceler barındırırsa, burayı korkular ile bezerseniz; ne yazık ki yaşam enerjiniz düşer. İlk zamanlar, yani 1. Aşamada, hayattan zevk alamamaya başlarsınız. Nedeni olmaksızın canınız sıkılır.

2. Aşamada, günlük işlerinizi yapmaktan hoşlanmamaya başlarsınız. Bir su bardağını alıp yerine kaldırmaya üşenirsiniz. Çalışanlar, işlerinde başarısız olmaya, detaylara dikkatlerini veremeye, sosyal ilişkiler ile başa çıkamamaya başlarlar.

3. Aşamada enerji alanınız iyice daralır. Evden çıkmak istemez, üzerinize hiçbir şey giymek istemezsiniz. Sizi arayıp görüşmek isteyen arkadaşlarınızı nedensizce ertelersiniz.

4. Aşaması uyku bozukluğudur. Ya bütün gün uyumak istersiniz ya da gece uykularınız bölünür, zihninizi susturamazsınız. Bu durum, artık yaşam enerjinizin çok azaldığına işarettir. Vücut içgüdüsel olarak alarm verir ve hayatta kalabilmek için uyumayı tercih eder.

SINIR ÇİZMEK

Hepinize Merhaba,

Yoksa siz de başkalarına "hayır" diyemeyenlerden misiniz?

Eğer "hayır" diyemiyorsanız, yalnız değilsiniz. Türk toplumunda en büyük sorunlardan biri, kişisel sınırları çizememek. Nedeni ise çocukluğumuzdan beri ayıplarla büyüdüğümüz ve başkalarının mutluluğunu, kendi mutluluğumuzdan önde tutmamızdır.

Genç kadın, kimseyi kırmak istemiyordu. Ailenin kara koyunu haline gelmişti adeta. Babasının bir sağlık sorunu mu var? Hastaneye o taşırdı. Her zaman! Oysa üç kardeştiler. Bir erkek, bir de kız. Zaman zaman kardeşlerine para yardımını da yapıyordu. Hepsi de para kazanıyorlardı. Genç kadının maddi durumu onlardan daha parlak değildi. Sadece daha tutumlu olmak zorunda hissediyordu kendini. Çünkü para istediklerinde onlara "hayır" diyemiyordu.

Günün birinde yakışıklı bir erkek arkadaşı oldu. İlk zamanlar her şey yolunda gidiyordu. Genç adam onu arıyor, güzel sözcükler söylüyor, yemeğe çıkartıyordu. Bir iki ay sonra işler değişmeye başladı. Adam artık onu yeterince sık aramaz olmuştu. İltifat da etmiyordu. Genç kadının içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Yoksa erkek arkadaşını bilmeden de olsa kırmış mıydı? Bir türlü rahat edemiyordu.

Üçüncü ayın sonunda, genç kadın erkek arkadaşının istediği borcu ona vermişti. Üstelik kendisi maddi sıkıntıya girmesine karşın! Artık adamın üstüne o düşüyordu.

O arayıp soruyordu. Güzel bir çift sözcük duyabilmek için her şeyi yapmaya hazır duruma gelmişti.

Çoğunlukla hata yaparken, bunun bir hata olduğunu biliriz. Ama içimizde öyle duygular vardır ki, kendimize hâkim olamayız. Tıpkı sigara içmenin zararlı olduğunu bilip, yine de o dumanı zevkle tütürmek gibi...

İşte bu engelleyemediğimiz duygular, bilinçaltımızdaki kalıplardan geliyor. Çoğunlukla da anne ve babamızla yaşadıklarımızdan?

Eğer siz de hayır diyemiyorsanız, çocukluk döneminizi gözden geçirmenizde fayda var. Büyük olasılıkla, ilişkilerinizde sürekli veren ama bir türlü kimseden bir şey alamayan taraf oluyorsunuzdur. Genellikle kendinizi yorgun, hayattan tam anlamıyla zevk alamayan, kaybetme korkusu ile dolu hissediyorsunuzdur. Muhtemelen pek çok kişiye kolayca kırılıyor hatta alınganlık gösteriyorsunuzdur.

Küçük bir kızken, annesi ona sık sık vuruyordu. En ufak bir hatasında bağırıp hakaret ediyordu. Bunu yaparken, kızının hayatına büyük bir zarar verdiğinin farkında bile değildi. Bir misafir geldiğinde, kızının hiç istemediği şeyleri zorla yaptırıyor, yetişkinlerin onu sıkıştırıp öpmelerine izin vermesi için zorluyordu.

Küçük kız, hem bedeninin hem de ruhunun sınırlarının nerede başlaması nerede bitmesi gerektiğini öğrenememişti. Umutsuzca anne ve babasının onayını almaya çalışıyordu. Sevilmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Başkalarını kırmamak adına “hayır” demekten korkuyorsanız, sınırlarınızı çizmeyi öğrenmelisiniz. Yıllarca tersini yaptıktan sonra aniden bunu etrafınızdaki kişilere kabul ettirmek hiç kolay olmayacaktır.

Sınır çizmek, 6 yaş çocuğuna sorumluluklarını öğretmeye benzer.

Önce karşınızdaki kişiye, somut kelimelerle, bir daha asla yapmasını istemediğiniz şeyleri söylersiniz. Bu listeyi yete-
rince tekrar etmeniz çok önemlidir.

Eğer çizdiğiniz sınırı ihlal ederse, nasıl cezalandıracağınızı
da açıklamalısınız.

Ve son olarak, karşınızdaki kişi, istemediğiniz şeyleri yap-
maya devam ediyorsa, "Bana ne yaptığının farkında mısın?"
diye uyarabilirsiniz. Birkaç uyarıdan sonra hâlâ kendini
frenlememişse, o zaman kesinlikle cezalandırın. Bu çok
önemlidir!

Birkaç kez sizin koyduğunuz duvara çarpan kişiler, bir daha
bunu tekrarlamayacaklar.

Size bunun için gönül koyan olursa, üzülme-
yin. O kişiler, sizin can dostlarınız, sevgilileriniz değildir.

ENERJİ VAMPİRLERİ

Şimdi, enerji bedenlerimiz arasındaki alışverişten söz et-
mek istiyorum. İki insan birbiriyle sözlü ya da duygusal
iletişime geçer geçmez, enerji bağları kuruluyor. Eğer
hayat edebilseydik, bunları birbirimizin bedenlerine atılmış kan-
calar ve hortumlar olarak görebilirdik. Enerji kancalarının asıl
görevleri, birbirimize 'sevgi' geçirebilmek ve beslemek.

Ne yazık ki, her zaman böyle olmuyor. İnsanlar, bilinçaltılarına gömmüş oldukları korkular yüzünden, sevgi ve pozitif düşün-
celere öylesine açlar ki, yaşam enerjilerini elde edebilmek için,
birbirlerinden bilinçsizce enerji alıyorlar. Nasıl enerji çalınır bi-
liyor musunuz? Karşınızdaki insana olumsuz düşünce ve duygu-
larımızı empoze ederek. Çünkü evrende enerji, alışveriş esasına
dayanır. Siz birine negatif yüklerseniz, ondan pozitif alırsınız. Bu
kadar basit.

Negatif enerji yüklemenin yolları, karşımızdaki kişiye bir biçimde, suçluluk, endişe, kendimizi acındırma, öfke, kin, nefret gibi duyguları yükleyecek biçimde davranmaktır. Küserek ve sessiz kalarak iletişim yollarını kesmek de endişeye sebep verdiği için yine enerji çalar. Karşımızdaki kişiye yüksek sesle bağırarak, eleştirmek, hakaret etmek de enerji çalmaktır. Dedikodu yapmak da enerji çalmaktır. Çünkü bunu yaparken birilerini yargılıyorsunuz. Tabii, fiziksel şiddeti de saymamız lazım.

Bunu yapan kişiler, kendilerini iyi hissetmeye başlarlar. Çünkü onlar yaşam enerjilerini devam ettiremeyecek kadar korku doludurlar. Bilinçaltılarında, duygusal bedenlerinde hep korku ve yetersizlik hisleri, değersizlik ve güvensizlik hissederler. Ve bunları dönüştüremedikleri için, kendi kendilerini besleyecekleri yerde, başkalarının enerjilerini çalarlar. Onları aşağılayarak, dedikodu yaparak, suçluluk vererek, küserek, acındırarak, bağırarak, korkutarak yaparlar.

Bunu sadece birbirine âşık olan çiftler değil, anne ve babalar, patronlar ve müdürler, sokaktaki dilenciler, öğretmenler de yapabilirler. Yani sosyal ilişkilerin tümünde enerji vampirliği yapılabilir.

Lütfen insanların sizi korkutmalarına izin vermeyin. Etrafınızdaki kişileri gözlemleyin. Eşler, anne ve babalar, patronlar, arkadaşlar, öğretmenler, otorite olarak kabul ettiğimiz kişiler bunu yapabiliyor. Korkan, suçluluk duyan kişiler, onları korkutup suçlu hissettiren insanların kölesi haline gelebilir.

Sizi nelerin korkuttuğunun farkına varın. Korkularınızı önemsizmiş gibi kanıksamayın. Çünkü bir sabah kalktığınızda bir damla bile enerjiniz kalmadığını görebilirsiniz. Oysa özgürlük hepimizin hakkıdır. Enerjisi çalınanlar, lütfen korkularınızı tespit edin ve karşınızdaki kişiyle empatik bağınızı kesin. Onların sizin hakkınızda ne düşündüğü değil, sizin kendiniz hakkında ne düşündüğünüz önemli. Unutmayın! Başkalarına yardım edebilirsiniz. Mesela, fakir birine para yardımı yapabilirsiniz. Ama bunu ona acıyarak değil, sadece mantığınızla yapın. Acıdığınızda, onun kaderini de kendi hayatınıza çekmiş oluyorsunuz.

Başkalarının size olumsuz duygu yüklemesine izin vermemek için, aklınızdan şunu geçirin: “Bu söyledikleri onun fikri, benim değil!»

CEYDA

Mayıs 2011

MALİKHANE

Taksi, azametli demir kapının açılmasıyla, upuzun bir yılan gibi uzanan asfalt yolda ağır ağır ilerlemeye koyuldu. Bu topraklar, çocukluğundan kalma anılarının içinde çok az yer alıyordu. Fakat hissettirdiği acı, unutulur gibi değildi. Yolun sol tarafındaki ağaçlar ne kadar eski ve köklüyse, sağ taraftakiler o kadar genç ve tazeydiler. Çiftlik evi, tıpkı bir malikâne gibi sayısız odası varmışçasına duruyordu. Oysa uzaktan maketten yapılmış bir eve benziyordu. Tıpkı babası gibi, gerçek bir hayatın içinde kartondan yapılmış bir figür ya da kumdan bir kaleyi çağırıyordu.

Eve yaklaştıkça, yüreğindeki ağırlık daha da arttı. Nefesi daralmış, ağzı kurumuştu. Kolay değildi. Uzun süredir babasıyla görüşmemeyi tercih etmişti. Annesi ve teyzesiyle birlikte, yalnız, mutsuz kadınlar kulübünde yaşamını sürdürmeye çalışıyordu. Kendine ait eve bile iki yıl önce çıkabilmişti. Kendi başına yaşamak, ona beklediği o “büyülü mutluluğu” getirmemişti ama olsun. Özgürlük güzeldi. Annesinin yerli yersiz baskıları, erkeklerle ilgili mutsuzlukları, sanki genç kadının omuzlarında birikiyordu. Zaman içinde bu ağırlığı kaldıramaz hale gelmişti.

Araba kapıya yanaştığında artık daha fazla erteleyemeyeceği buluşmaya hazırlanmak için derin bir nefes aldı. Siyah, kıvrık saçları, gereğinden fazla kabarmış gibiydi. Gözlerindeki tuhaf ama güçlü parıltı, onu Ortaçağ'daki büyücülere benzetiyordu. Gülümsedi. Bildiği tek güce tutunmak zorundaydı. Öfkesine...

El oyması tahta kapı yer yer karartılmış demirlerle süslenmişti.

Minik bir çıplak kadın figüründen oluşan tokmağa uzandı. Dudaklarına yerleşen alaycı gülümsemesine engel olamıyordu. Babasının her şeyi böyle tuhaftı işte. Hâlâ yaşına adapte olamamıştı. Ne zaman kendisiyle iletişime geçse, kızının okuldan sınıf arkadaşlarıyla bile flört etmek isteyecek kadar cüretkâr oluyordu. Ceyda, her seferinde babasının bu davranışlarından utanç duyuyordu. Ancak, engellemek için elinden bir şey gelmiyordu.

Kapıyı, evdeki yaşlı emektar Gülenay Hanım açtı. Yaşlı kadın, gülümseyerek üzerindeki mantosunu aldı. Ceyda hafifçe onun kolunu tutarak başını eğdi. Ona minnettardı. Ne zaman bu eve gelse, kendisine öz babasından daha samimi ve sevgi dolu davranırdı. Son gelişinde babasıyla yaptığı kavgayı nefretle anımsadı. Merdivenlerden çıkarken dizleri titriyordu. Aynı basamaklardan koşarak inmişti. Kulakları “Git kendine başka baba bul o zaman!” cümlesiyle uğulduyordu.

Çalışma odasının kapısına yaklaştı. Koridor sakın ve loş görünüyor, genç kadının ağırlıklarla dolu yüreğini yansıtıyordu. Bu kez kavga etmemeye, duygularının kontrolünü kaybetmemeye özen gösterecekti. Paraya ihtiyacı vardı. Babasının cebinde ise akrep vardı. Bunca zenginliğin içinde, kendi öz evladına biraz olsun yardımcı olmak içinden gelmiyordu. Annesi ile boşandıktan sonra, genç kızlık döneminde Ceyda’yı bir süreliğine yanına almıştı. Ama Ceyda için hayat öylesine büyük bir cehennem azabına dönmüştü ki, fazla dayanamadan soluğu annesinin evinde almıştı. Oysa kendini buraya da ait hissetmiyordu. Kendi evine taşınana kadar ölümle yaşam arasındaki gibi, hayatında önemli adımlar atmaktan kaçınmıştı. Sırf bu yüzden, çok başarılı bir okul hayatına karşın, iş bulmakta bile zorlanmıştı.

Odaya girdiğinde kendini tutamayarak ufak bir kahkaha attı. Sinirlerine hâkim olamayacağından endişe etmeye başlamıştı. Midesi bulanıyordu. Babası, saç ektirmişti. Hoş, bunda tuhaf bir şey yoktu ama üzerine giydiği kot pantolon, tıpkı gençler gibi yırtık pırtıktı. Kulağındaki tek taş pırlanta küpe, seçtiği ayakkabılar, gömleğini giyiş tarzı tıpkı liseli bir öğrenci gibiydi. Herhangi bir insanda normal karşılayabileceği bu görüntü, babası ve

lise arkadaşları arasında geçen pek çok çarpık iletişim sebebiyle Ceyda'nın midelerini bulandırıyor.

Babası her zamanki gibi soğuktu. Kızına, hayatında neler olup bittiğini sormadığı halde, Ceyda kendi derdini anlatmaya çalışıyordu.

“Paraya ihtiyacım var baba. Bazı sağlık sorunlarım çıktı. Düzenli olarak kontrollere gitmem gerekiyor. Biliyorsun ayrı eve çıktım, artık annemlerle oturmuyorum. Ama şu aralar aldığım maaş bana yetmiyor. Bana yardım edebilir misin?”

Babası gözlerini kısarak baktı. Ne yazık ki o bakışlarda istediği anlayış yoktu.

“Annen olacak o korkunç kadınla birlikte yaşamadığın için memnun oldum. Bir daha o eve taşınma. Belki ben yeterince sana destek olamayabilirim ama o kadının sana verebileceği hiçbir şey yoktu. Ne erkeklerden anlar ne de kadınlıktan.”

“Baba, bu bizim konumuz değil biliyorsun. Evet, annemle kalıyorum ama sonuçta beni o büyüttü.”

Dilini ısırıldı. “Sen bir baba olarak bunu bile yapmadın!” diyecekken kendini tuttu. Bu kez kavgaya girmeye kararlıydı.

“O kadını savunma bana! Bir genç kıza ne öğretebilir ki? Zaten benimle de para için evlendi. Ona söylemiştim. Ben evlenmek istemiyordum demiştim. Hamile kalmamalıydı.”

“Of, baba! Bu konuları bin kere konuştuk. Artık ezberledim.”

Yaşlı adamın sesi alçaldı. Gözleri daha farklı bakmaya başladı. Usulca kızına doğru eğildi.

“Senin bir arkadaşın vardı, Gülcan. Hani, şu sarışın mavi gözlü olan. Onun telefonu var mı sende?”

Ceyda'nın kanı donmuştu. Ne diyeceğini bilemeyerek bir süre boş boş baktı. Sonra toparlanarak yutkundu. Bu da Gülcan'ın problemi olsundu. Artık 32 yaşındaydı. Böyle bir adamla nasıl konuşması gerektiğini bilmeliydi.

“Evet, var baba. Vermemi ister misin?”

“Bak ne diyeceğim, hem telefonunu ver hem de İstanbul'da benim adıma ona güzel bir çiçek yaptırıp yolla. Ben sana yazacağım özel notu veririm. Sakın senin elinle yollandığını bilmesin.”

Ceyda'nın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Zorlanarak da olsa, sessiz kalarak başıyla onayladı.

“Ne kadar para istiyorsun?”

Genç kadın usulca hastane faturasını uzattı. Yaşlı adam karşılığında, Gülcan'a yazdığı notu kızına doğru itti. Sonra çalışma masasının çekmecesini açarak çek defterini çıkarttı. Bir şeyler karalayarak kâğıdı sanki değersiz bir çöpmüş gibi eliyle diğer tarafa itti. Ceyda titreyen eliyle çeki akıp üzerindeki rakamı okumaya çalıştı. Hayretle nefesini tuttu. Bu rakam, beklediği paranın tam sekiz katıydı.

“Annende kalmadığın müddetçe, sıkışırsan bana uğra. Ama daha fazlasını veremem. Benim de nakit param kısıtlı. Mal mülk var ama nakit para bulamam.”

Ceyda yüreği burkularak dinliyordu. Babasının yalanlarına çok küçük yaştan beri alışmıştı. Yine de çeki alabilmek onu rahatlattı. Yaşlı adam devam etti:

“Haftaya İstanbul'a geliyorum. Kız arkadaşlarını da al yanına, sizi yemeğe çıkartayım. Baba kız biraz özlem giderelim.”

Ceyda daha fazla dayanamayarak ayağa fırladı.

“Tamam baba. Ben gitmek zorundayım.”

“Nasıl istersen. Geceyi bu evde geçirirsin diye düşünüyordum.”

“Hayır, kalamam. Bu gece bir arkadaşıma davetliyim.”

Adamın kaşları çatıldı.

“Kız mı erkek mi?”

Ceyda çeki çantasına yerleştirerek ayağa kalktı.

“Ne yapacaksın baba? Ben artık kendi evinde yaşayan bir kadıyım. Sen istediğin özgür hayatı yaşarken, bize her şey yasak mı?”

“Beni sinirlendirme Ceyda! Sen bir kadınsın!”

Ceyda öfkeyle nefret karışımı bakışlarını babasına dikti.

“Buna ne kadar pişmanım bir bilsen baba! Bir kadın olarak bana öğrettiğin tek şey: Erkeklere güvenemeyeceğimdir. Asla sahiplenilmediğimdir. Sevgi nedir bilmemektir. Ne kadar yazık, öyle değil mi? Keşke erkek olsaydım! O zaman sevecek miydin beni? Söyle, sevecek miydin beni?”

Yaşlı adam ayağa kalktı. Masanın iki ucunda birbirlerine öylece bakıp kendilerini kontrol etmeye çalışıyorlardı.

“Ben özgürlüğüme düşkünüm. Baba olmak istemezdim. Git öfkeni anana kus!”

Ceyda derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Sakinleşmeliydi. Üzüntüyle başını eğdi.

“Gidiyorum. Her şey için teşekkürler. Çiçeğin ve notun Gülcan’a yarın gidecek.”

Gözyaşlarına yine hâkim olamamıştı işte! Tıpkı... Tıpkı o hatırlamak istemediği gün gibi. Annesi ile evde oyun oynuyorlardı. 4 yaşındaydı. İki gündür evde bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu anlayamıyordu. Annesinin gözlerindeki ıslaklık ve şişkinlik, minik göğsüne taşıyamayacağı bir kayayı yerleştirmişti sanki. Babası ortalarda yoktu. Her gün birbirleriyle kavga ettikleri halde, hiç olmazsa eve düzenli geliyordu. Oysa iki gecedir, kendisini uyurken ziyaret edecek biri yoktu. Yanağını öpecek, saçlarını okşayacak, güven ve sıcaklık verecek hiç kimsesi kalmamıştı. Annesi de kendi âlemindeydi.

Kapının çalmasıyla annesi yerinden fırlamış, üzerindeki elbisenin eteklerini çekiştirerek aynaya bakmıştı. Gözlerinin altındaki karanlığı ovuşturarak yok edeceğini sanıyordu besbelli. Babası içeri girer girmez sesleri yükselmişti. Minik Ceyda çok korkuyordu artık. Kötü bir şeyler olacaktı. Hissediyordu.

Balkona çıktılar. Sesler daha da yükselmişti. Annesini duydu.

“Bir gece ansızın gelerek beni boşayacağını söyleyemezsin! Bizim bir kızımız var!”

Ceyda balkona koşarak dehşet içinde gördüklerini anlamaya çalışıyordu. Babası, elini annesinin boğazına koymuş, onu hafifçe balkon parmaklıklarından aşağıya doğru itmeye çalışıyordu.

Sonrası karanlıktı. Tek hatırladığı, evlerinin sokağında hızlı adımlarla giden babasının arkasından koştuğuydu.

“Babacım, ne olursun gitme! Gitme baba!”

Annesi kızını durdurmaya çalışmıyordu. Koşarak babasının kazağını yakaladı. Adam dönerek kızına baktı.

“Beni bırak kızım. Daha sonra seni görmeye geleceğim.”

Minik kız, ufacık avucunun içinde sıkıştırmaya çalıştığı ka-
zağın sıyrılıp gitmesiyle, içinden benliğine ait kocaman bir par-
çanın da gittiğini hissetti. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama
ömrü boyunca bu boşluğu doldurmaya çalışacaktı.

“Ceydacığım, şimdi bu duygunu yakala ve ilk kez bu duyguyu
ruhuna yerleştirdiğin anı bul. Bu bambaşka bir bedende, bam-
başka bir zamanda ve mekânda olabilir. Üçe kadar sayıyorum. Üç
dediğimde orada olacaksın.”

BEDENSEL SEVİYE

İlişki Piramidi’nin en alt tabakası çok kalabalıktır. Pek ço-
ğumuz bu seviyeden geçer, hayat deneyimlerimizi, olumsuz
duyguları sevgi ve kabul duygularına çevirdikçe yükseliriz.

Bedensel seviyedeki erkekler, bir kadını sadece seks ve para
yoluyla doyurması gerektiğini düşünen, onun duygusal, zihin-
sel ve ruhsal herhangi bir ihtiyacı olduğunu anlamayan kişilerdir.
Genelde çapkın olurlar çünkü artık bilinçaltılarında kesif bir “de-
ğersizlik” korkusu oluşmuştur. Artık kendini değerli hissedebil-
mek için, ya parayla ya da penisiyle, fiziksel olarak genç ve güzel
bulduğu kadınlarla birlikte olmak zorundadır. Her sevişmenin
sonunda kadının kendisini onurlandırmasını, nasıl da muhteşem
bir erkek olduğunu söylemesini bekler. Bunu farklı kadınlardan
duymadığı zaman, erkeklik değerini hissedemeyecektir.

Değersizlik ve özgüven eksigi, hem kadını hem de erkeği, eşi-
ni aldatmaya kadar götürebilir. Bu tarz bir ilişkinin içindeyseniz
ne kadar mükemmel olursanız olun, karşınızdaki kişi sizin yarı
değerinizde olmayan birini tercih edecektir. Bu deneyim, size de-
ğersizlik duygunuzu bilinçaltınızda daha da derinleştirecektir.

Dış görüntü bu seviyede her iki taraf için de çok önemlidir.
Aşkların başlaması ne kadar takıntılıysa, bitmesi de o kadar acı
vericidir. Çünkü bu seviyedeki kişilerin bilinçaltıları Tanrı’dan
uzaktır. Hayata güvenle bakmazlar. Giden kişinin yerine daha
iyisinin geleceğine inanmazlar. İnsanları gerçekten sevmeyi bil-
mezler. Bencildirler.

SEVGİNİN ALTINDA EZİLENLER

Bir kadın vardı. Sarışın, narin, bakışları yumuşacıktı. Çok tuhaf bir şey anlatıyordu.

“Eskiden, erkek arkadaşlarımdan hiç hediye kabul edemedim. Hatta kıymetli armağanlar getiren erkek arkadaşına bir dönem küsmüştüm. Bir gün bana çok pahalı, pırlanta bir kolye aldı. Boynuma zorla taktım ama öylesine kıymetliydi ki, dayanamadım ve sonunda erkek arkadaşımı bir başkasıyla aldattım” diyordu.

Sordum:

“O adamı erkek arkadaşından daha mı çok beğenmiştin?”

“Hayır, hiç ilgisi yok. Pırlanta kolyenin ağırlığı altında ezilmiştim.”

İlk bakışta tuhaf gelen bu davranışı erkekler de yapıyor. Üstelik çok daha bariz biçimlerde...

Bir başka kadınla beraberiz. Bu kez kadın esmer güzeli. Başarılı ve güçlü bir kadın. O anlatıyor:

“Erkek arkadaşım ile birlikteliğimiz çok uzun yıllara dayanıyor. Ama artık bu ilişkinin tutunacak dalı kalmadı. Ben onu öyle çok sevdim ki belki de bunu hiç hak etmiyordu. Üstelik bütün arkadaşlarım, benim onun için biraz fazla olduğumu, daha güçlü olduğumu söylüyorlardı. Gelgelelim adam bana sadık kalamadı. Hem de öyle kadınlarla aldattı ki beni, şaşarsınız. Hiçbiri benim kadar güzel değildi. Kariyerleri yoktu. Onu benim kadar sevmediklerinden de eminim...”

İster kadın olsun isterse erkek, karşımızdaki insana bekle-
diğinden fazla değer verirse, arkasına bakmadan kaçmaya
başlar. Biz de arkasından üzülür, ne kadar büyük bir hak-
sızlığa uğradığımızı düşünüp onu suçlarız. Kendimize dö-
nüp bakmak çoğu zaman aklımıza bile gelmez. Öyle ya, biz
mükemmel davranmıştık. Elimizden gelen her şeyi vermiş-
tik. Öyleyse sorun neydi?

Her insanın kendisi ile ilgili bir imajı vardır. Pek çoğumuz
kendi değerimizin farkında bile olmayız. Öylesine eleştirile-
rek büyütülmüşüz ki artık bir yetişkin olduğumuzda olumlu
 taraflarımızı unutmuş oluruz. Biz Türk toplumu “eleştire-
rek” birbirimizi ve çocuklarımızı adam ettiğimizi düşünü-
rüz. Ancak yanılırız.

Sonunda pek çoğumuz kendimizi beğenmeyiz. Değersiz bu-
luruz. İşte o kişilerden bir tanesi sizin erkek arkadaşınızsa
dikkatli olun. Başınıza hiç ummadığınız şeyler gelebilir.

Eğer erkek arkadaşınız kendisini değersiz buluyorsa, siz
ona sevgi ve ilgi akıttığınızda, hediyeler aldığınızda, bilin-
çaltından bunları hak etmediğini düşünecektir.

Sürekli ona hak etmediği kadar değer verdiğinizde, sizin
yanınızda artık rahat etmeyecektir. Çünkü artık bu ilgiyi
hak etmek zorundadır ama buna gücü yoktur. Öyleyse sizin
yanınızda güçlülük ya da değerlilik maskesi takacaktır. Si-
zinleyken asla bu maskeyi çıkartamaz. Huzurunuzda duy-
gusal olarak çırlıçıplak kalamaz. Hatta için için sizin onun
değersiz olduğunu anlamadığınızı ve aptal olduğunuzu dü-
şünecektir.

Bu mecburiyet onda öylesine büyük bir baskı yaratır ki, so-
nunda kendisine rahatlayabileceği, korkmadan kendisini
ortaya koyabileceği başka ilişkiler aramaya başlar. Bunlar
genelde kendisini layık gördüğü ama çok daha basit hatta
orta karar kişiler olacaktır. Böylelikle sizi, hiç ummadığınız,
sizin kadar değerli olmayan kişilerle aldatmaya başlar.

Ama sizi de bırakmaya niyetli değildir. Her şey ortaya çıksa bile, ne yapar eder, yine sizi bu ilişkinin içinde kalmaya ikna eder. Çünkü sosyal hayatında sizinle birlikte olduğu için değer görüyordur. Ne yazık ki, sosyal hayat da onun için maskeyle dolaştığı bir alandır.

Bu adam asla sizin olmamıştır aslında...

Siz onu çok sevseniz de...

Dünyanın en güzel en muhteşem kadını olsanız da...

O yine bildiğini okuyacaktır.

Aynı şey kadınlar için de geçerli elbette...

Siz siz olun, kimseye, kendisine biçtiği değerden daha fazlasını vermeyin. Yoksa onun omuzlarına taşıyabileceğinden daha ağır yükler yüklemiş olursunuz. Korkar ve kaçar.

Birbirinizin eşiti olduğunuz mutlu aşklar yaşamanız dileğiyle...

Böyle bir erkekle birlikte olan kadınlar da muhtemelen be-densel seviyedeki kadınlardır. Çünkü kime âşık olacağımıza bi-linçaltımız karar verir ve bilinçaltımızın frekans alanımıza gön-derdiği sinyaller nedeniyle, benzer kök korkulara sahip kişilerle birlikte oluruz. Temiz ve sevgi dolu bir frekans alanımız olma-dığı için, hayatımıza bolluk çekmekte zorlanırız. Erkeği para ya da seks gücüne göre değerlendirerek seçmeye çalışırız. Erkeğin hangi marka arabası olduğu, hangi önemli kişileri tanıdığı, kaşı, gözü, yakışıklılığı, kadınına gösterdiği sevgi ve saygıdan çok daha önemlidir.

Yani bu aşamada, kalbimizin sesi tamamen kısılmıştır. Ken-dimizi de sevmediğimiz için, başkalarını sevebilmemiz hemen hemen imkânsızdır. Sadece âşık olduğumuzu zannederiz. Ayak-larımızın yerden kesik kaldığı süre çok kısadır. Bu tarz ilişkiler, eğer bir taraf ısrarla diğerine tutunmuyorsa, fırtına gibi yaşanır ve biter.

Para ve seks ilişkisi, toplumumuzun pek çok kesiminde hâlâ çok önemlidir. Kadın, içgüdüsel olarak güçlü ve güvenebileceği erkeği arar. Ama piramidin alt tabakalarında, kriterler yanlıştır. Pek çok kadın, toplumun en saygın, en zengin, en isim yapmış ve başarılı olmuş erkeklerine gözünü diker. Bu seviyede yaşayan erkekler, en genç, en güzel kadının peşinde koşarlar. Hemen hemen hepsi, parayla çalışan özel seks işçileriyle beraber olurlar.

Kadınlar ise bu tarz bir erkekle evli ya da sevgili olmayı hedef yapabilirler. Bunda aslında anormal bir durum yok gibi görünür. Oysa sorun, kişilerin kalplerinde sevginin eksik olmasındadır. Birbirini sevmeyi bilmeyen iki insan, yaşadığı cinsellikte bile tatminsiz kalmaya mahkûm olur. Öyle ki, normal cinsellik artık bir müddet sonra onları doyurmamaya başlar ve çeşitli fanteziler geliştirirler.

Cinsel fanteziler, çiftlerden her iki tarafın da kabul edeceği ve hoşlanacağı bir oyunsa sorun yoktur. Oysa parasal olarak erkeğe bağımlı yaşamaya başlayan pek çok kadın, istemediği cinsel oyunlara «evet» demek zorunda kalmaktadır. Ya da bu oyunları kabul etmeyen kadınların erkekleri, parayla davet ettikleri seks işçileriyle birlikte olurlar.

İşin ilginç yanı, bu kadınlara ödedikleri paralar ya da yaptıklarını yardımlar, kendilerini daha da erkek hissetmelerine sebep olur. Çünkü erkek, bilinçaltında gerçek bir erkek gibi hissedebilmek için vermeye programlanmıştır. Bu onların doğasında vardır. Kadınlar ise maddi manevi ne kadar alıcı konumunda kalırlarsa, o kadar erkeği iyi hissettirmiş olurlar.

Aylar önce çok hoş bir kadın beni aramıştı. Telefonda sesi öylesine heyecanlıydı ki, merakla anlattıklarını dinlemeye koyuldum.

“Ah, Seda Hanım!” diyordu, “Ben ruh ikizimi buldum.”

Şaşırarak sordum:

“Öyle mi? ne kadar güzel! Peki, nereden anladınız ruh ikiziniz olduğunu?”

“Nasıl mı anladım? Beni her yönden muhteşem doyuruyor.

Hem bedensel hem duygusal hem zihinsel hem de ruhsal olarak çok mutlu ediyor. Her şey harika!”

Biraz durdum. Ruh ikizi ile birleşmek neredeyse bir hayaldir. İnsanın bütün korkularını temizlemiş, Matrix’ten çıkmaya hazır olması gerekir ki, ikiz ruh benzeri bir bütünleşmeyi yaşayabilsin. Merakım daha da artmıştı.

“Peki, nasıl tanıştınız?”

“İnternette tanıştık Seda Hanım. Ama inanın her şey o kadar mükemmeldi ki, karşı koyamadım. Gerçekten de beni çok sevdi.”

“Çok sevindim. Öyleyse sormak isterim. Beni neden aradınız? Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Genç kadının telefondaki sesi birden hüzünlendi.

“Ah Seda Hanım, birden beni aramamaya başladı. Telefonları azaldığı gibi, artık iltifat da etmez oldu. Buluşmalarımız da azaldı. Sizden yardım istiyorum lütfen onu bana getirin. Telepatik bağ kuralım, bir şeyler yapalım. Onu çok özlüyorum.”

Hafifçe gülümsedim. Onu öyle iyi anlıyordum ki... Erkek arkadaşı muhtemelen onu süslü ve duymak istediği kelimelerle olmadık beklentilere sokmuştu. Bir kadın ilişkisinde beklentiye girerse ve daha sonra bu beklentisi gerçekleşmezse, yaşam enerjisi çalınmış olur. Müthiş bir hayal kırıklığı ile birlikte acı çeker. Bu her kadının doğasında vardır. Son dönemde erkekler, ilişkilerdeki bu etkili silahı keşfettiler ve kullanmaya başladılar. Hatta büyük çoğunluğu kadına asla ilişkinin bittiğini söylemiyor. Söylese bile, “Bir tanem, ben şu anda bağlanmaya hazır değilim. Ama bir gün evlenirsem senin gibi bir kadınla evlenirim ancak. Şu anda sana bir söz veremiyorum ama eğer bana bağlı kalırsan, hata yapmazsan, ilerde belki seninle bir bağımız olabilir...” tarzında cümlelerle kadınları ellerinin altında bekletiyorlar.

Bu genç ve güzel kadın, kısa sürede erkekle flört etmeden, onun sözleriyle davranışlarının birbirini tutup tutmadığını kontrol etmeden, ilişki üzerine hayallere kapılmıştı. Şimdi erkek terk ettiğinde, büyük ihtimalle ona ilgisinin söndüğünü söylemeyecek hatta canı istediğinde ara ara onunla görüşmeye devam edecekti.

Genç kadının içindeki kaybetme korkusu' devreye çokta girmişti. Sırf bu korkusu ve yalnız kalmama içgüdüğü ona hatalar yaptıracak, bu adama «hayır» demekte zorlanacaktı.

Gitmek isteyen bir erkeği asla telepatik bağ ile geri çağıramayız. Sadece bozulan bir aşkı düzeltebilmek, seviyesini yükseltebilmek için, telepatik olarak mesaj yollayarak şifalanmasını sağlayabiliriz.

Eğer bedensel seviyeden çıkmak, kendini tekrar eden doyumsuz ilişkileri hayatımıza çekmekten kurtulmak istiyorsak, yapmamız gereken şey, erkek arkadaşımızın gitmesine izin vermek ve durumu kabullenmektir.

Daha sonra bu erkekte özlediğimiz şeyin aslında adamın kendisi değil, bize yaşattığı duygu olduğunu kavramalıyız. Bu duyguya aç olduğumuzu biliyoruz. Öyleyse üzüntü, hayal kırıklığı, öfke, suçluluk gibi duygularımızı tamamen topraklayarak vücudumuzdan atarak işe başlayabiliriz. Daha sonra, erkek arkadaşımızın bize yaşattığı duyguyu bilinçaltımıza iyice yerleştirerek yolumuza gitmeliyiz.

Yine acı çekmek zorundayız ama bu işlemleri yaparsak, acı çekme süremiz önemli ölçüde azalır. Hatta bir sonra hayatımıza çekeceğimiz erkek çok daha iyi olacaktır çünkü artık bizi bedensel seviyeye bağlayan olumsuz kalıpları yaratan duygusal boşluğumuzda önemli bir deliği kapatmış oluruz.

BİR SOSYETE MASALI

Sevda aynaya baktı. Yüzündeki makyaj, adeta bir geyşaninkini anımsatıyordu. İri yeşil gözlerini sadece üstten çektiği eye liner ile belirginleştirmişti. Zaten uzun olan kirpikleri, kullandığı özel bir rimelle daha da belirginleşip uzamıştı sanki. Tıpkı savaşa hazırlanan bir Kızılderili misali yüzünü 3 ayrı tonda fondöten sürmüştü. İçini çekti. Tiyatro sanatçıları bile bu kadar ağır makyaj yapmıyor olmalıydı. Cildinin gerçek tonu asla görünmüyordu. Biraz sonra para kazanmak için sevişe-

cek, flört edecek ve oyun oynayacaktı. Kolay değildi. Karşısında ki kişi, Türkiye'nin en kudretli, en zengin erkeklerinden biriydi. Onun tarafından davet edilmek bile bir onur olmalıydı.

Bu, Sevda'nın oraya ilk davet edilişi değildi. Daha önce pek çok defa onunla birlikte olmuştu. Bu kez yanına başka bir kadın daha alacaktı. Zengin ve güçlü erkeklerin sağı solu belli olmazdı. Hayattan alabilecekleri pek çok zevki tattıklarını sanıyorlardı. Öyle ki artık normal sevişmelerden zevk alamaz hale geliyorlardı. Kalpleri kapalı olduğu için, gerçekte asla âşık olamıyorlardı. Ne büyük bir işkence olmalıydı bu... Sevda içini çekti. Kendisi de sevmenin ne demek olduğunu bilmiyordu ya... Ama en azından ruhunun derinliklerinde bir yerlerde bundan çok daha fazlasının var olduğunu biliyordu. Onun acısı, bu aşka hiçbir zaman ulaşamayacağını düşünmesiydi belki de...

Eğilerek dudaklarına artık bu alanda faaliyet gösteren kadın işçiler arasında neredeyse kural haline gelen parlak kırmızı rujunu sürdü. Uzun saçlarının her iki yanından birer tutam saç alarak onları parmaklarının yardımıyla kıvırdı ve birer kelebek kısıkacla tutturdu. Kalan saçlar düz bir şekilde omuzlarına döküldü. Kolejli masum kız saçıyla ağır geyşa makyajı birbiriyle tezat oluşturmuştu. Eğilip sivri ve yüksek topuklu ayakkabılarının uzun bağcıklarını diz kapaklarına dek uzanan çapraz bağlarla bağladı. Mini eteği kalçalarının yuvarlaklarını ancak kapatıyor, uzun bacaklarını tamamını açıkta bırakıyordu.

Bütün gün evde hazırlanmıştı bu buluşma için. Ortam tamamıyla seks kokuyordu. Duvardaki devasa aynanın karşısında kendini seyrediyor, sonra erotik bir müzik eşliğinde dans ediyordu. Vücudunu seyretmek genç kadına çok büyük bir haz veriyordu. Güzel ve uzun boyluydu. Büstiyerinden taşan iri memelerinin cömertçe sergilediği çatal enfes duruyordu. Birazdan buluşacağı kudretli, zengin erkek bu çatala bayılıyordu.

Hemen hemen tüm zengin ve kudretli erkekler, bu servisten yararlanıyorlardı. Ama sorulsa, asla bir kadınla parayla birlikte olduğunu itiraf etmezdi hiç biri. Hemen hepsinin de talebi aynıydı. Çağırdığı kadın uzun boylu ve iri memeli olacaktı. Bulunduğu

çevreyi az buçuk tanıyacak, öyle görgüsüz ve ucuz davranışlarda asla bulunmayacaktı. Giydiği kıyafet bir orospuya özgü olabilirdi ama eteğinin kumaşı bile özel olmalıydı. Zaten ucuz görünmeye yatkın modelleri, bir de Jean kumaşıyla basitleştiremezdi mesela... Tıpkı Eskimoların eşlerini misafirlerine ikramda bulunduğu gibi, iş bağlantısında bulundukları iş adamlarına tek ortak konuları olan seks ve kadını ikram ediyorlardı zaman zaman. Önce birbirlerine yaşadıklarını ballandıra ballandıra anlatıyor, sonra davette bulunarak belki de grup seks yapmayı, hem seyretmenin hem de seyredilmenin heyecanını yaşamaya çalışıyorlardı. Böylesine genç ve güzel iki bedenle aynı anda birlikte olmanın kendilerini çok güçlü ve gerçek bir erkek gibi hissettirdiği açıktı. Oysa o genç kızların orgazmı taklit ettiklerini, hem de en deneyimli oyuncuların daha başarılı ve gerçekçi taklit ettiklerini belki de bilmiyorlardı. Yoksa biliyorlar mıydı?

Kapı çaldı. Sevdâ yüzüne hülyalı bir bakış oturtarak aynadan uzaklaştı. Berrak gelmişti. Kendinden daha uzun boylu ve hatta biraz da tahakküm edici bir görüntüsü vardı arkadaşının. Kendisi onun yanında daha dişi ve yumuşak görünüyordu. Biraz daha kırılgan gibiydi. Oysa Berrak, belki de kendisinden daha deneyimli olmanın avantajıyla kontrolü her an eline alabilecek gibi görünüyordu. Sevdâ kendini, arkadaşının kanatları altında nedense daha güvende hissediyordu. Birazdan erkeklerin içki içtiği bir ortama gideceklerdi. Ne olacağı belli olmazdı. Birinin toparlayıcı rol oynaması daha iyiydi.

İki arkadaş yola koyuldular.

Zengin adam evinde hazırlanmış bekliyordu. Kudretini bu iki genç afete göstermeye hazırdı. Puro kutusunun içinden bir tane aldı. Keyiflenmek ve bu duygunun içinde erimek istiyordu. Ne kadar da zordu keyiflenmek... Yaşı ilerledikçe daha da genç kadınlara ilgi duyuyordu çünkü onlarla olmak, kendini görmediği sürece, gençliğini hatırlatıyordu. Belki de içindeki en derin ölüm korkusunu unutmamasını sağlıyordu. Dumanı içine çekti. Derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı. Odadaki müzik sesini duymaz oldu. Burnundan usul usul dumanı çıkartırken kapı çaldı. Beklediği misafirler gelmiş olmalıydı.

Eşikte, görmeye alışkın olduğu ama vazgeçemediği, sanki porno dergilerinden fırlamış iki afet duruyordu. Berrak seksi bakışlarını ve baştan çıkartıcı gülümsemesini yüzüne yayarak emin adımlarla içeri girdi. Sanki «Haydi bakalım, her şey benim kontrolümde, birazdan çok eğleneceğiz!» der gibiydi. Sevda'nın ardından seğırtmesine aldırmayarak erkeğin kravatını yakaladı ve onu tutarak ardından çekiştirmeye başladı. Ona dönerek konuşmaya devam etti.

«Selam tatlım. Eğlenmeye hazır mısın?»

Emin adımlarla yürürken, erkeğin hınzır bir gülümsemeyle ardından gelişini izliyordu. Ortam seks ve heyecan kokuyordu. Işıklar tam olması gerektiği gibi loştu. Berrak konuşmaya devam ediyordu.

«Bugün oyun oynamaya hazır mısın bizimle?»

Adam başını hoşnut bir ifadeyle salladı.

Berrak odadaki en rahat koltuğa, kıyafetinden beklenmeyecek bir kibarlıkla oturarak bacak bacak üstüne attı. Gözleriyle Sevda'nın da başka bir koltuğa oturmasını işaret etti. İki kadın da zarafetle bacaklarını sergilemeye başladılar. Berrak gülümsedi.

«Birer kadeh viski içmeye ne dersin?»

Adam ayağa kalkarak servis yaptı. Kadınların asla içmeyeceğini ama içiyormuş gibi yapacaklarını biliyordu aslında. Yine de aldırmiyordu. Müzik ortamı baştan çıkartmaya devam ediyordu. Bu tip erkeklerin en tahrik edici bulduğu özellik, her an sekse ve heyecana arzulu görünen kadın idi. Bu şekilde kendisi onu uzun uzadıya ısıtmak için uğraşmayacaktı. Bedensel seviyedeki pek çok erkek gibi, kadının sekse hazırlanmasını gereksiz gören ya da sadece onu bedensel olarak hazırlayıp, duygularına ve ruhuna hitap etmeyen biriydi. Derinlerde yatan penis kaynaklı yetersizlik ve başarısızlık duygusu, onlara kendilerini kanıtlamak ve iyi hissedebilmek için sadece bu tip oyunlarla kapı açıyordu. Henüz gönül gözünün ve ruhsal titreşimlerin verebileceği o müt-hiş hazzın farkında olmadıkları için, onlar yargılanamazlardı ki... Uyurgezer misali kısır bir zevki nasıl artırabiliriz düşüncesiyle,

gitgide uç noktalara kayıyorlardı. Üstelik sınıra yaklaştıkça canları daha çok sıkılacaktı. Çünkü ne yapsalar da, ölüm korkusu gelip onları bulacaktı.

Sevda ayağa kalkarak dans etmeye başladı. Seksi ve baştan çıkartıcı hareketlerle vücudunu okşuyordu. Adam gözlerini kısmış genç kadının hareketlerini takip ediyordu. Olayı daha da heyecanlandırmak için Berrak adama döndü. Kısık bir sesle konuşuyordu.

«Bak ne kadar güzel! Haydi, beraber dokunalım mı ona?»

Ayağa kalkarak Sevda'nın bedenini okşamaya ve bir yandan onunla birlikte dans etmeye başladı. Adam arzularının canlandığını hissediyordu. Birazdan yatağa girdiklerinde iki kadının birbirine dokunmasını ve daha da tahrik edici olan, iki genç ve güzel kadının birbiriyle kendi penisini elde edebilmek için rekabet etmesini seyredecekti. Bundan daha zevkli ne olabilirdi? Bu yatakta sadece erkek şımartılacaktı. Onu daha da nasıl mutlu edeceğini düşünen, bunun için yarışan iki güzelden daha iyisini düşünemiyordu.

Berrak yatağa uzanan adamın yüzüne iri memelerini sürterken, konuşmaya devam ediyordu. Sevda eline erkeğin penisini aldı. Sanki elinde dünyanın en değerli varlığını tutuyormuş gibi gözlerini penise dikti ve içini çekti. Eğilip kokladı ve haz duygusu yüz ifadesine yansdı. Adam gözlerini alamıyordu. Yüzünü sürtmeye başladı. Ve oyun başladı.

Her şey bittikten sonra Berrak gitmişti. Sevda, adamın gerçek kız arkadaşı olarak üzerine giysilerini geçirip onun karşısına oturmuştu. Yemek yemeye başladılar. Genç kadın başını yana doğru eğerek gözlerini uzaklara dikti. İçini çekti. Sanki bir derdi varmış gibiydi. Adam gözlerini kısarak ona baktı.

«Neyin var?»

Genç kadın ustaca başını iki yana salladı.

«Yok, bir şey!»

Adam ısrar etti.

«Var bir şey belli. Bir derdin mi var? Söyle.»

Genç kadın usulca konuştu:

«Evet, var ama önemli değil.»

Adam biraz bekledikten sonra konuşmaya başladı:

«Güzelim seninkini de dert mi sanıyorsun? Ben bunca işin ve sorumluluğun altında adeta esir hayatı yaşıyorum...»

Uzayıp giden ve kendi dertlerini anlatan konuşmayı sabırla dinledi genç kadın. Onun için üzüldü gibiydi. Sonunda adamın sözleri bittiğinde onu teselli edecek birkaç cümle fısıldadı.

«Anlıyorum canım. Ne kadar da zor!»

Ama yüz ifadesindeki hüznün daha da artmıştı şimdi. Başını yana çevirerek yeniden uzaklara daldı. Adam yeniden sordu.

«Bir derdin varsa bana söyleyebilirsin.»

Sıkıntılı bir tavırla itiraf etti:

«Beş bin dolar borcum var.»

Adam anlayışlı bir tavırla derhal cüzdanını çıkartarak açtı.

«Hallederiz bebeğim.»

Genç kadın mekândan ayrılırken, tatmin olmuş, topladığı para ile neler yapacağını düşünüyordu. Oysa ne kadar para toplarsa toplansın, asla biriktiremediğinin de farkındaydı. Değer duygusu yerle bir olmuş bir varlığın para biriktirmesi mümkün değildi ki zaten! Ama şunu biliyordu: Eğer yardıma ihtiyaç duyarsa, Türkiye'nin en kudretli adamlarından birinin telefonu kendisi için hep açık olacaktı. Belki koskoca iş adamları ona ulaşmakta zorluk çekeceklerdi ama kendisi için tek bir tuşa basmak yetecekti.

Biz kadınlar çoğunlukla güçlü erkek ile varlıklı olanı birbirinden ayırt edemiyoruz. Kalbimizle değil mantığımızla yaptığımız seçimler, bize hatalar yaptırabiliyor. Doğru erkeği seçebilmek

için, onun parasına, kullandığı arabaya, nüfuzuna, yakışıklılığına değil, özgüvenine, kadını sahipleniş biçimine, aşk duygusu var ise, onun gereğini yapıp yapamadığına bakmamız gerekir. Para özgüven getirmiyor ama hakiki özgüven, erkeğe para getirir. Ve aynı erkek eğer kadını maddi ve manevi olarak mutlu etmeyi öğrenmişse, o birlikteliğin bereketi zaten artar. Tıpkı anaerkil toplumlarda bilindiği ve uygulandığı gibi, yin yang döngüsünü doğru şekilde kullanmak gerekir.

Tıpkı her zengin ve güçlü erkeğin illa ki piramidin en alt seviyesinde, yani para ve seks alanında takılıp kalmış olduğu söylemezse, her parası olmayanın da üst düzey bir adam olduğunu söyleyemeyiz. Bu sadece bilinçaltındaki korku, değersizlik ve yetersizlik duygularından kaynaklıdır.

Böyle erkeklerin birlikte olduğu seks işçileri de, çoğunlukla profesyonel insanlardan yardım almak durumunda kalıyorlar. Çünkü manevi olarak oldukça ağır bir iş yapıyorlar. Eğer para ya da sevgi alamazlarsa, verdikleri seks hizmeti, enerji, bedenlerini gitgide küçültür ve onları fiziksel ya da ruhsal olarak hasta edebilir.

PARA VE SAADET

Bir bayram ziyaretindeyiz. Evin beyefendisi artık 75 yaşında. Sümbül Efendi Camii'nin hemen arka kapısından çıkınca ufak bir yürüyüşle evine vardık. Mütevazı ama huzurlu salondaki berjerde otururken, gözüm ev sahibinin evlilik resmine takıldı. Gözleri öyle masum ve çocuksu bir ifadeyle parlıyordu ki, içinden taşan sevgiyi adeta hissettiriyordu. 75 yaşında bile hâlâ aynı sevecenlikle bakıyordu.

Eşi ev yapımı baklavasını ve klasik şeker ve lokumlarını ikram etti. Hepsini de kendi elleriyle yapmıştı. Hani o çocukluğumuzda alışkın olduğumuz komşu teyzelerin evi gibiydi: Nostaljik ve samimi. Kolonya ikram edildi. Derken ev sahibi Beyefendi anlatmaya başladı:

“Kızım, benim annem Sümbül Efendi Camii'nde gönüllü çalışmış zamanında. O yüzden benim bu mahalleyle bir gönül bağım vardı. Her geldiğimde ellerimi açar Allah'a dua ederdim. Bana bu mahalleden bir ev nasip etsin diye. O zamanlar paramız yetmiyordu. Ama biliyor musun kızım, Allah temiz kalple ve inanarak istersen her şeyi ama her şeyi veriyor. Ama muhakkak iyi niyetli olman lazım. Gönlünde kötü bir duygu varsa bir türlü olmuyor. İşte o zaman Allah'tan soğumayacaksın. Gönlünü temizleyeceksin. Ben yine bu Ramazan boyunca her akşam namaza gittim camiye. Tamam, kötü insanlar çok... Bunu anlıyorsun ama hakiki iyiler de var. Onlar aralarda gizli. Sen kötülerini boş vereceksin.”

Hayretle eşime dönüp baktım. Aslında bu 75 yaşındaki beyefendi asla kişisel gelişim kitaplarını okumadığı halde Çe-

kim Yasası'ndan bahsediyordu. Duygulandım. Gerçekten de evini öyle mucizeler ile almıştı ki, bunun ya dua ya da Çekim Yasası ile alakalı olduğunu anlayabilirdiniz.

Bazen her duamızın kabul görmediğini fark ediyoruz. Sabretmeye çalışıyoruz. Oysa kalbimizi temizlemek, bilinçaltımızdaki olumsuz duygu ve korkuları temizlemek daha önemli. O zaman müthiş bir hızla arzularınızın gerçekleştiğini görebilirsiniz.

Üstelik bunu illa ki kişisel gelişim kitaplarıyla değil, duanın gücüyle de yapabilirsiniz.

Dönüp bu sevgi dolu Beyefendi'ye, söylediklerinden ne kadar etkilendiğimi anlattım. O ise mütevazı bir şekilde benim övgülerime fazla aldırış etmeden konuşmaya devam etti:

«Bak kızım, biz bazen mutluluğu nerede arayacağımızı bilmiyoruz. Tutturdular para para para diye. Hâlbuki paranın alması gereken ne var? Onu temiz kalple Allah'tan istediğinde zaten veriyor. Çok şükür evlatlarımı, torunlarımı büyüttüm. Bak asıl mutluluk nerede biliyor musun?»

Burayı benim eşimin gözlerine bakarak söyledi. Kendi eşini göstererek:

«Bak ben bu kadını elli beş yıldır seviyorum. İşte gerçek mutluluk bunu sağlayabilmekte...»

Çok etkilenmiştim. İnsanın sevgiyi gönlüne yerleştirmesi için tek bir yol yoktu. Her yol oraya çıkıyordu.

Bir insanı sevmek, ömür boyu onunla mutlu olabilmek, mükemmeli aramakla olmaz.

Mükemmel diye bir şey yoktur. Sadece karşıdaki her insanın pozitif yönüne odaklanmak vardır.

Bu güzel bayram ziyareti ile günümüzdeki yozlaşma daha da belirgin oluverdi. Aslında zengin olmak insanı yozlaştırmıyor.

Fakirler arasında da ne kadar kötü niyetli ve bilinçaltı korku dolu insanlar var.

Ve zenginler arasında da gönülden sevmeyi ve tam teslimiyeti öğrenmiş olanlar var. Ama biz onları görmüyoruz. Çünkü hakiki sevgi sessizdir. Mütevazıdır.

Amaç para değil, sevgi olmalı. Çünkü sevgi, Çekim Yasası'nı harekete geçiriyor. İsteklerinizi size zaten veriyor.

İşkolikler...

Lütfen kimin için ve ne için çalıştığınızı unutmayın!

Para saadet getirmiyor.

Ama saadet para enerjisini harekete geçiriyor.

AŞK VAMPİRLERİ

İlişkilerde, kadın ile erkeğin enerji bedenleri arasında duygusal bir akış başlar. Kimin kalbinde daha fazla sevgi varsa ve kim avcı konumundaysa, onun enerji bedeninden diğerine bir akış başlar. Çiftlerin arasındaki aşkın korunması ve mutluluğun daimi olması için, kadın ve erkeğin karşılıklı olarak bu akışı dengede tutmaları gerekmektedir.

Genelde, dişi alıcı konumunda, eril ise verici olmalıdır. Yani, erkek avcı konumunda ve sevgisini gösteren kişi olmalı, kadınsa duyguları ve konuşmalarıyla muhakkak erkeğini onurlandırarak, enerjiyi geri ödemelidir. Eğer düzgün giden bir ilişkinin nabzını tutmak istiyorsanız, buradaki akışın sürekli eşit olmasına özen göstermelisiniz. Eğer akış sizin lehinize devam ediyorsa, bir süre sonra enerji bedeniniz küçülecek ve yaşam enerjiniz azalacaktır. Nedeniz can sıkıntıları başlar ve bir gün hayattan zevk alamayacak hale gelebilirsiniz.

Son dönemde, internet aşkları furyası ile başlayan tuhaf bir ilişki modeli gelişti. Kadınlar, internet üzerinden gizli kalabilen

pek çok cinsel özgürlüğü deneyimlemeye başladı. Ortam kontrolsüz olduğu için, pek çok tehlikeyi göz ardı ederek yaşanan deneyimler, erkekler için, ilişkisi için fazla yatırım yapmadan, sorumluluk almadan bazı şeyleri kolayca elde edebilmeyi sağladı. Bu, hem erkekler hem de kadınlar için bir nevi bolluk ve çeşitlilik ortamı getirdi.

Bu durum, erkeklerin kadınlardan enerji çalmalarını kolaylaştırdı. Bir erkeğin kadınından enerji çalabilmesi için, onu duygusal bir beklentiye sokup, sözlerini tutmaması yeterli. Erkek çoğu zaman güzel vaatlerle kandırdığı kadının enerjisini, onu arayarak ve sözel olarak açıklama yapmayarak çalmaya başlıyor.

Çünkü artık kadın, elinde cep telefonu, sürekli mesaj ya da çağrı beklemeye başlıyor. Aranmadığı ve neler olduğunu bilmediği için acı çekmeye başlıyor. Her gece yatağa girerken, her sabah uyandığında muhakkak onu düşünüyor. Yeni bir umuda kapılıyor. Erken kurmuş olduğu hayallerine kavuşamadığı için onlarla vedalaşmak zorunda kalıyor.

Ve en kötüsü, sonuna kadar açmış bulunduğu kalp akışını, yeniden kısmak zorunda kalıyor. Kalp akışını kapatmak zorunda kalmak, insanlara çok acı veren bir deneyimdir. Erken biten ilişkilerde, sevgisi yarıda kesilen kişi, enerjisini karşı tarafa sistem dışı akıtmaya başlar. Enerji bedeni gitgide küçülür. Kadının küçülen yaşam enerjisi, onun gitgide matlaşmasına, moralinin bozulmasına, yüreğinde sürekli bir sıkıntıyla dolaşmasına hatta işlerinin ve bolluk ve bereketinin bozulmasına sebep olur. Çünkü kadına ait bolluk, bereket ve beğenilme hali, olduğu gibi, karşıdaki erkeğe geçmektedir. O sırada erkek gitgide parlar, şansı açılır, keyfi yerinde olur hatta eğer bilinçaltında para konusunda bir engeli, korkusu yoksa işleri açılır. Erkek, kadının bolluk ve bereket enerjisini de kullanır hale gelir.

Böyle bir ters akışı olan ilişkiniz varsa, erkek arkadaşınızı terk edip görmekten vazgeçmeniz işe yaramayacaktır. Hâlâ enerji kaptırmaya devam edersiniz. Yapmanız gereken tek şey, onu tamamen aklınızdan çıkartmak hatta düşünmeyi bile bırakmaktır. İşte o zaman, erkeğin bilinçaltı, akış kesildiği için, bunu fark

eder ve hatta akışın kimden kesildiğini bile anlar. Bu kez, enerjiyi geri alabilmek ve beslenmesini sürdürebilmek için kendini size hatırlatacak küçük mesajlar atacaktır. Üstelik bu mesajlar hiç de gelecek vaat etmez. Sadece dikkatinizi yeniden kendine çevirmek istiyordur.

Oysa kadın yeniden umuda kapılır. Kim bilir, belki erkek yaptığı hatayı anlamıştır, onu özlemiştir, yeniden ilişkileri eskisi gibi olacaktır... Bu düşünce ve beklentiyle mesaja cevap verdiği anda erkek yeniden kendini geri çeker. Çünkü almak istediği enerji yeniden kendisine akmaya başlamıştır.

Böyle durumlarda, mesajlara asla cevap vermemelisiniz. Ta ki, erkek arkadaşınız sizin istediğiniz ilgiyi verene kadar...

Eğer içinden sıyrılamayacağınız bir ilişkiniz varsa, o zaman sürekli duygusal bedeniniz küçülmeye devam eder. Ne yazık ki, duygusal bedenin küçülmesi, uzun bir süre devam ederse, fiziksel bazı rahatsızlıklara dönüşebiliyor.

Kendinizi koruyabilmenin birkaç yolu vardır.

Bu yollardan en önemlisi, kendi ruhunuzdan beslenmektir. Bunun için kendi karakterinize ve yeteneklerinize bağlı olarak, yaratıcılık alanınızı tespit edip üretim yapmalısınız. Mesela, resim kursuna gitmek, kitap yazmak gibi... Ancak ürettiklerinizin bir anlamı olmalı, başkaları tarafından beğenilip alkışlanmalıdır. Bunun ille de profesyonel anlamda olması gerekmiyor. Amatör bir ruhla da yapabilirsiniz.

HER AYRILDIĞIM ERKEKTE BİR PARÇAM KALDI

İlişkiler iyi güzel de ah bir de şu ayrılıklar olmasa...

Genç bir kadın vardı. 37 yaşında... Çok tutucu bir aileden geliyordu. Kızlarının etrafında çok fazla erkek barındırmadan büyümesini sağlamışlardı sağlamasına ama gelgelelim, zaman o eski zamanlardan değildi. Görücü usulü evlilikler yoktu. Gençler artık birileri tarafından tanıştırılmak istemiyorlardı.

Böylelikle genç kız üniversite çağına gelmişti. Henüz lisedeyken, bir kadın ya da dişi olmak öğretilmediyse bile, ailesi onu okumaya ve bir meslek edinerek kendi ayakları üzerinde durmaya teşvik etmişti. Ailenin içi rahattı...

Genç kız üniversiteyi bitirdiğinde meslek edindi. Biraz çalışmalı, kariyerini güvence altına almalı ve daha sonra evlenmek üzere hayatını düzenlemeye başlamalıydı.

Oysa anne ve babaların gençlik yıllarındaki gibi değildi artık düzen. Genç neslin bambaşka bir yapısı vardı. 35 yaşını aşmış bir kadının hâlâ hiç bir deneyimi olmaması, onların kafasını karıştırıyordu. Bu genç kadın ile işte o dönemlerde karşılaştık. Koltuğuma oturduğunda oldukça dertliydi.

“Seda Hanım, çok mutsuzum. Aşk acısı çekiyorum.”

“Neden? Biraz anlatmak ister misiniz?”

“Evet. Hayatımda son altı aydır bir adam vardı. Çok âşıktım. İşte bu adamla evlenebilirim!” diyordum. Ama ne yazık ki beni terk etti. Artık onsuz nefes bile alamıyorum. Lütfen bana yardım edin. Onu unutamıyorum.»

Bu ilişkide kendisini bu kadar etkileyen ne olduğunu soruyorum. Zaten baş başa olduğumuz küçük odada bana doğru eğilerek sesini alçalttı ve cevapladı:

“Ben bu adamda dişiliğimi, kadınlığımı keşfettim. 37 yaşım kadar erkekler beni beğense bile bir türlü bunu gerçek bir ilişkiye dönüştüremiyordum. İlk kez bu adam benimle ilgilendi. Beğendi. Cinselliği de paylaştık. İnanın ki ben bir kadın olduğumu bilmiyordum. Kendimi onunla keşfettim.”

Biliyor musunuz, pek çok kadın ruhunun bir parçasını, yani kendi bilinçaltına ait yaşam enerjisinin bir parçasını ilişki kurduğu erkekte bırakıyor ayrılırken? O yüzden de, fiziksel olarak görüşmeyi bitirse bile hiçbirini aklından tam olarak silemiyor. Oturup kalkıyor, cep telefonuna mesaj atıp atmadığını, arayıp aramadığını, kendisinden sonra hangi kadınlarla birlikte olduğunu düşünüyor.

Çünkü aslında o erkekte bir parçası kaldı. Yarım kalan bir şey vardı... İşte o yarım kalan şey, pek çoğumuz için farklı bir anlam taşıyor. Bu parça, aslında erkeğin üzerimizde yarattığı duygular ve onların manyetik alanı yüzünden oluşuyor. Öfke, kıskançlık, değersizlik, saygı duyulmamak gibi olumsuz duygular ya da aşk, sevmek, güven, mutluluk, doyum gibi duyguların birdenbire yarıda kesilmesi, manyetik alanı öyle bir etkiliyor ki, pozitif parçalarımız erkeğin yaşam alanına akıyor, negatif olanlar bizde toplanıyor. Yani bir nevi kutuplaşma oluşuyor.

Eğer erkeğin kadını duygusal olarak yarım bırakması ya da oluşturduğu beklentileri karşılamaması, sözleriyle davranışlarının birbirini tutmaması yüzünden yaşam enerjiniz erkeğe gitmişse, onu geri alabilirsiniz.

Bunu bir aşk acısı ya da dram olarak görmeyi bırakabilir ve sadece enerji alanlarındaki akışa odaklanabilirsiniz, yaşam enerjinizi çalan erkekten onu geri alabilirsiniz. Bunun bir tekniği var. Fakat uzun ve zor bir süreç olduğu için ve

erkek tarafına haksızlık yapılmadan uygulanması gerektiği için, muhakkak rehberlik eşliğinde bunu uygulamalısınız.

Mesela biten bir ilişkide öfke, utanç, pişmanlıklarınız varsa ya da hâlâ özlem duyuyorsanız, bu duygular sizde manyetik alan yaratmıştır. Bu durumda utancın ya da öfkenin topraklanması yetmeyecektir. Çünkü bunlar sadece duygu zincirinin görünen halkalarıdır. Derindeki değersizlik ya da kaybetme korkularının gel-gitlerini yaşamaya başlarsınız. Bir yandan size geri dönmesini ister ve beklersiniz, diğer yandan gittiğini ve onu asla göremeyeceğinizi düşünürsünüz. Aynı zamanda kendinizi ondan çok daha yukarıda ve üstün hissederken de öte yandan bir hiç olduğunuzu ve yok sayıldığınızı fark edersiniz. Bunlar sizin olumsuz kutbu kendi bünyenizde tutmanıza sebep olur. Çünkü korku, olumlu duygulardan daha güçlüdür. Korkunuzun zıt kutbundaki pozitif duygular, karşı tarafa geçer. Bağ sürdüğü müddetçe bu akış devam eder.

Korku ve olumsuz duygular sizi çok yoracak, yaşam enerjinizi alıp götürecektir. Ama diğer kişi çok mutlu, parlak ve başarılı olacaktır. Herkes onu fark edecektir.

Bu durumu size yaşatan her kimse, manevi olarak size borçlanmış olur. Ona giden tüm olumlu duygu ve enerjinizi geri talep etme hakkınız doğar ve eğer bunu yaparsanız, kişi size eninde sonunda manevi olarak ödeme yapmak durumunda kalacaktır.

Hem de siz bunu duyar, bilir, görür, deneyimler ve yaşarsınız.

Rehberlik eşliğinde uygulayacağınız yöntemin ilk şartı sıkı bir topraklanmadır. Daha sonra o kişiyi unutup, beklemeyi bırakarak kendi hayatınıza dönmeli ve mutlu olmalısınız. Kişi muhakkak sizinle temas kuracaktır. O gün geldiğinde, sınır çizmeyi ve onunla ilgili yeni beklentiler yaratmamayı unutmayın. Çok önemlidir. Yoksa yeniden enerji çaldırmaya başlarsınız.

Talep ettiğiniz anda, enerjiyi kendi duygu kutbunuzu ters yöne ayarlayacağınız için, erkek size fiziksel hayatta duyup, göreceğiniz, bileceğiniz, deneyimleyeceğiniz şekilde maddi ya da manevi ödeme yapmak zorunda kalacaktır. Bu ödeme, onun kötü duruma düşmesi demek değildir. Sadece size ait olanı geri vermesini sağlayacaktır. Bu olduğunda, fark edeceğiniz en güzel şey, ertesi sabah uyandığınızda artık onu düşünmediğiniz hatta aklınıza bile gelmediğidir. Onu sürekli gördüğünüz bir ortamda bile olsanız, canınız acımaz. Huzura kavuşursunuz.

Fakat ayrılıklarda yaşam enerjimizi çaldırmak her zaman erkeğin hatası yüzünden olmayabilir. Bazen de kendi beklentilerimiz hatalıdır.

Kimi kadın bir erkekle beraberken dişiliğini keşfediyor. İlişki bittiğinde, dişiliğini o adamla birlikte kaybettiğini düşünüyor. Oysa bu yalnızca bir yalan. Ayrılık acısı çekenler... Artık dişiliğiniz size aittir. Alın o parçanızı, sahip olduğunuzu bilin ve cesaretle yürüyüp gidin.

Diğerleri aşkı arıyor ve hayatına giren erkeğe "bana gerçek aşkı o tattırdı" diyerek tutunmaya çalışıyor. Çünkü ayrılırsa, ruhunun bir parçası o adamda kalacakmış gibi hissediyor. Oysa tek yapması gereken: «Ben âşık olunacak bir kadıyım. Bundan sonra benim hayatıma ancak karşılıklı aşk yaşayabileceğim erkekler girebilir!» diyerek yürüyüp gitmektir.

Yaşadığımız her ilişki, bize ayna tutmak, kendimizi keşfetmek içindir. Ayrılık zamanı gelip çatığında bilin ki artık o kişiden alıp vereceğiniz bir şey kalmamıştır.

Bazı kadınlar her ilişkide kendilerinden bir parçayı bırakıp giderler. O erkekten sonra artık asla aşkı bulamayacağını ya da kadınlığının kimse tarafından beğenilmeyeceğini düşünürler. Bunlar takıntı ve kimlik bölünmesi, yaratır.

Diğerleri de her ilişkide kendine ait bir parça bulup, onu alıp ardına bakmadan yürümesini bilirler.

Artık sağlıklı birer genç kadın yetiştirmek için anne babalar olarak bizlere düşen, kızlarımıza ikinci grupta olmayı öğretmek olmalı. Karşısına çıkan ilk erkekle evlenmek yerine kendini keşfetmeyi öğretmeliyiz. Kadınlar güçlerini ellerine aldıklarında, toplumumuza sağlıklı ve akıllı erkekler yetiştirecekler.

Ramize Erer - Tehlikeli İlişkiler

BELGİN

1981

Küçük kız dikkat kesilerek yatağından dışarı süzüldü. Minik ayaklarını, yerdeki soğuk taşa bastığında vücudu ürpermişti ama buna aldırmıyordu. Banyodan gelen gürültülere takılmıştı aklı. Pembe çiçekli geceliğinin eteklerini parmaklarının ucuyla tutarak yukarı doğru sıyırdı. Aceleyle kapıya doğru ilerledi. Gözlerini anahtar deliğinden dışarı bakacak şekilde ayarladı. Kalbi normalden hızlı atıyordu.

“Yapma! Allah belanı versin. Dur!”

Delikten süzülen ışık, banyonun kapısını gösteriyor, içerde olanları kısmen saklıyordu. Ama küçük kız, neler olduğunu çok iyi biliyordu. Babasının içindeki Şeytan uyanmıştı işte... Böyle zamanlarda ondan çok korkuyordu. Annesinin durumunu düşünmek bile istemiyordu. Usulca, yarım yamalak kırmızı oje sürülmüş tırnaklarını ağzına götürdü. Onları dişlemek sanki stresini alıyordu. Ani bir kararla avucunu kapının pirinç tokmağına koyarak çevirdi.

Annesinin acı inlemeleri devam ediyordu. Koridor her zaman ki gibi alkol kokuyordu. Saat kim bilir kaçtı... Uykuya yatalı çok olmuştu. Babasının küfür eden sesi, apartmandaki komşuları rahatsız ediyor olmalıydı. Utanç içinde kıvrandı. Kötüydü işte... Bir şeyler kötü gidiyordu. Nedenini anlayamıyordu. Sadece korkuyordu. Yoksa kendisi mi kötü bir şey yapmıştı?

Gizli bir güç adeta Belgin'i banyoya, annesinin yanına doğru sürüklüyordu. Hem korkuyor hem de annesini kurtarmak isti-

yordu. Yalnızca 8 yaşındaydı. Ancak, yaşadıkları ruhunda büyük bir çöküş yaratmıştı. Titreyen adımlarla banyoya doğru yaklaştı.

Kapıyı araladığında gördüğü manzara küçük kızı yaşından daha olgun davranmaya zorladı. Babasının elinde uzun bir hortum vardı ve annesine vuruyordu. Genç kadın ağlayarak yüzünü ve başını korumaya çalışıyordu. Gözlerinin altı şimdiden morarmış, kollarında arbedenin izleri belirginleşmeye başlamıştı. Yerinden fırlayarak babasının ellerine uzandı.

Uzun boyluydu. Simsiyah kıvrırcık saçları, pos bıyıkları, keskin ve öfkeli bakışları vardı. Belli ki bir şeylere kızmıştı. Elindeki hortumun ardına sığınarak kendini kaybetmiş gibiydi. Baş etmesi çok zor görünüyordu ama Belgin'in bunu düşünecek fırsatı olmamıştı. Ani bir refleksle ince uzun hortumu yakalamaya çalıştı.

“Baba, yapma! Vurma anneme!” demesiyle aniden boynunda saklayan tokadın şiddetiyle yere savruldu.

Tuhaf bir şekilde acı duymuyordu. Annesinin sesini hayal meyal duyabiliyordu.

Annesi, bir yandan gözyaşları akarken, bir yandan da haykırıyordu:

“Hayır! Ona değil... Ona değil! Geber artık kurtulalım!”

Ama kocasını durdurabilmesi mümkün değildi.

Belgin, güçlkle ayağa kalkarak konuşmaya çalıştı. Ama boğazından yalnızca çıkan hıçkırıklarıydı. Babası, “Ulan ben hepimizin anasını.....” diyerek koca gövdesiyle sendeleyerek durakladı. Hortumu hızla kapıya fırlattığında, soyulmaya yüz tutmuş sıvalar, yerlere döküldü. İçtiği zaman hep böyle yapardı zaten. Annesi sinerek çekildiği köşesinden fırlayarak Belgin'in kolunu tutup odasına doğru sürükledi. Canı yanıyordu ama yüreğinin acısı daha ağırdı.

“Yatağından çıkmamalısın!”

“Anne, yanımda yatar mısın, ne olur?”

Genç kadın yüzünü soğuk suyla yıkayarak kurulamadan öylece kızının peşinden gitti. Kocasının nerede olduğuna aldırıyor-

du şimdi. Tek derdi ondan bir an önce uzaklaşmaktı. Ertesi sabah kalktığında yüzünden düşen bin parça olacaktı yine. Bu adamı çekemiyordu artık. Bir çıkış yolu bulmalıydı ama nasıl? Şimdilik ona mahkûmdu.

Kızının odasına girerek ışığı söndürdü. Artık sadece gece lambasının loş ışığı ve gölgeler kalmıştı. Böyle giderse kendisi de hayatını bir gölge olarak yaşamaktan kurtulamayacaktı. Belgin'in ince telli sarı saçları yastığın üzerine dağılmış, ıslak gözlerle kendisini bekliyordu. Şimdi ne yapmalıydı? Dişlerini sıkarak durdu. Gözleri kısık ve öfkeli bir tavırla dalmış uzaklara bakıyordu. San-ki uzaklarda biri varmış da uzanıp tutuverecekmiş gibiydi.

Kaçıp kurtulacak ne parası vardı ne de desteği... Hayatında hiç çalışmamıştı ki... Okutulmamıştı da.

Belgin ağlamaya devam ediyordu. Suçluluk ve endişe duyguları arasında kıvranıyordu. Dudaklarını ısırarak yorganın altına girdi. Annesinin yanında yatarsa acılarının dineceğini umuyordu.

“Lütfen anne, gitme o odaya. Korkuyorum. Yanımda kal. Baba-mı istemiyorum. Gönder onu gitsin. Biz seninle ikimiz yaşayalım.”

Genç kadının dudakları büzüldü.

“Uyu bakayım. Sen de büyüyünce anlarsın. Çocuklu bir kadın ayırlamaz. Seni babasız bırakamam. Sırf senin için katlanıyorum bunlara. Şu söylediğine bak!”

Küçük kız annesini daha fazla dinleyemedi. Vicdan azabı içinde kıvranıyordu. Ve bilinçaltına tek bir cümle kazınıyordu:

“Annem benim yüzümden acı çekiyor. Onu ben mutlu etmeliyim.”

Minik Belgin'in hikâyesinde sadece baba ve anne arasında değil, baba ve Belgin ile anne ve Belgin arasında bile enerji vampirliği' var. Bazen annelerin, minik kızlarıyla arkadaşça her şeyi paylaşmaya çalışmaları onlara zarar verebiliyor. Bu örnekte anne, babadan çok daha fazla duygusal yük bırakabilir. Vicdan azabı ya da suçluluk, özellikle Türk toplumunda görülen en önemli duygu kancasıdır. Bazı genç kızların yetişkin olduktan sonra evlenememelerinin ardında bu tip duygu kancaları yatmaktadır.

Dört tip olumsuz duygu ve akrobalarından bahsetmiştik. Korku- öfke- acıma/acındırma-suçluluk. Bu duygulardan suçluluk ve acındırma birbirine kancalıdır. Daha çok anneler ve oğulları arasında yaygındır. Türk erkekleri maalesef eşlerini duygusal olarak doyurmakta güçlük çekiyorlar. Yalnızca para, seks ve çocukla bir kadının mutlu ve sağlıklı olması bekleniyor. Oysa bu doğru değildir. Elbette kadının kendine ait bir dünyası, kendi ruhunu ifade edebileceği ve gelişim gösterebileceği bir alanı olmalıdır. Ama kocasının da duygusal, zihinsel, ruhsal ilgi ve desteği olmalıdır.

Yabancı kültürlerden farklı olarak, Türk kadınları, kocalarından çok fazla manevi destek alamadığında, bunu oğullarından almaya çalışırlar. Bu son derece sağlıklı durumlar yaratır. Suç ve ceza esasına göre oğlunu şartlayan anne, kendisine yeterli ilgiyi göstermediğinde onu manevi şiddete maruz bırakır, cezalandırır, küsebilir. Ters davranabilir. Kadınlar bu konuda çok beceriklidirler. Erkek evlat bu cezaya katlanamadığı için, yetişkin olduğunda annesine benzer kadınlara âşık olur. Âşık olduğu kadın ise çoğunlukla erkeğe aynı şekilde suçluluk ya da vicdan azabı hissettirerek onu kukla haline getirebilir. Burada anne ve gelin arasında bir çekişme başlar. Bu bir nevi iktidar savaşına dönüşür.

Ebeveyn ve kız evlat ilişkisinde ise korku ve cezalandırma ikilisi uygulanır. Kız çocuklar, cinsellikleri, özgürlükleri ve hayatlarını istedikleri biçimde yaşamaları konusunda cezalandırılırlar, korkutulurlar. Bu cezalandırmanın, ailenin eğitim ya da dini inanç düzeyiyle ilişkisi fazla yoktur. Genç kızlar yetişkin olduklarında, eğer hemen evlenmemişlerse -ki günümüzde evlilik yaşı epey ilerledi- ilişki yaşı, biyolojik yaşından genç kalır.

Bu durum, genç kadının hem bir erkek karşısındaki duruşunu hem de cinselliği yaşamaya izin verildiğindeki davranış biçimini olumsuz yönde etkiler. Erkekler artık ilişki yaşı küçük olan kadınlarla birlikte olmayı tercih etmiyorlar. Çünkü âşık olabilmek için duygusal ve flörtöz ilişki oyunlarına, heyecana, belirsizliğe ihtiyaç duyuyorlar. Ama karşılarındaki kadın ne kadar güzel olursa olsun, ne yeteneği olursa olsun, bu oyunları oynayacak düzeye ve deneyime gelememişse, onu tercih etmiyorlar.

AYRILIK ACISI VE YÖNETİMİ

Matrix'in içindeki ilişkilerde, yani aslında korkularımızı temizlemeden hayatımıza birilerini aldığımızda, o kişi üzerindeki beklentilerimize âşık oluruz. Bilinçaltımızda ruhumuzun Tanrı ile ilişkisi, küçük bir kız çocuğuyken babamızla, erkek çocuğuyusak annemizle olan ilişkimizle paraleldir. Tanrı ile olan ilişkimiz de tıpkı enerji vampirleri ile olan ilişkimiz gibi, suç ve ceza ya da öfke ve korkutma üzerine kurulursa, güven ve teslimiyet duygumuzu kaybederiz. Kendimizi yapayalnız ve tehlikede hissederiz.

Aslında bütün bu beş temel duygunun kökeninde, ruhun Tanrı'dan ilk kopuş anındaki korkusu yatmaktadır. Buna Doğum Travması da diyebiliriz. Tıpkı Sufizm'deki gibi, ruhumuzu bir su damlasına, Tanrı'yı ise okyanusa benzetirsek, damla okyanusun içindeyken kendisini okyanusun tamamı olarak görür. Güvende ve huzurludur.

Oysa bir damla olarak yeryüzünde bir bedene girdiğinde, bilinmezlikle dolu bir dünyaya doğar. Her şey sınırlıdır. Kimi kendini yapayalnız hisseder. Kimi, Tanrı tarafından cezalandırıldığını düşünür. Kimi ruh değersiz olduğunu, önemsenmediğini hissedecektir. Ayrılık ve doğum anında ruhlar, düşünebilme ve hissedebilme kapasitesine sahiptir. Tam doğum anında hangi duygu ve düşünceyi getirdiyse, bilinçaltına bunu kök korku olarak yerleştirir.

İşte bu yüzden, bilinçaltı korkularınızdan sonsuza dek kurtulmak istiyorsanız, doğum travmanızın duygusunu değiştirmelisiniz.

Doğum sonrasında, içinde yaşadığı ailede yaşanan olaylar, anne ve babanın davranışları, aile içinde paylaşılan sevginin biçimi, çocuğun bilinçaltına yerleşen temel korkuları birer birer tetiklemeye başlar. Aynı anne, babanın farklı çocuklarında, benzer olaylar çok farklı korkuları tetikler. O yüzden çoğu ailede, kardeşler, benzer olaylar yaşasalar bile, farklı birer birey durumuna gelir.

Ailevi ve ruhsal olarak hangi korku ve çekirdek inançları edinmişsek, bunlar derin duygusal belleğimizde yaralar, boşluklar ve açlıklar oluşturur. Bu boşluğu giderecek kişilere âşık oluruz. Çoğu zaman buna, bilinçaltımız zihnimizden daha önce karar verir. Zihnimiz devreye girdiğinde ise beklentiler yaratmaya, hayaller kurmaya başlarız. Yakaladığımız duygu kimi zaman güven, kimi zaman sevilme ve ilgi olabilir. Önemsenmek de kuvvetli ihtiyaçlarımızdan biridir. Buna benzer pek çok kazanç, çok kısa sürer. Çünkü aslında karşımızdaki kişi, bizim yaralarımızı sarmaya, boşluklarımızı doldurmaya mecbur değildir. Ruhumuzdan, ailemizden ve eski ilişkilerimizden getirdiğimiz yaraları düzeltmek onun görevi değildir. O yalnızca kendisi gibi olmaktadır. Beklentilerimizin ne kadar karşılandığıyla değil, onunla birliktayken karşılıklı birbirimize heyecan, mutluluk, merak, şefkat, sevgi, tutku, eğlence gibi olumlu duygular hissettirmeye odaklanmak gerekir.

Ayrılık anı gelip çattığında, beklentisi daha çok olan taraf kendisini yarım kalmış gibi hissedecektir. Ayrılık acısı başladığında bazen kalpte fiziksel acı bile hissedilebilir. Bu durum, ciddiye alınması gereken bir durumdur. Tıpkı uyuşturucu bağımlısıyken maddeden uzak kalmak gibi, kişiyi depresyona kadar götürebilecek, günlük işlerini ve sorumluluklarını engelleyecek şiddette bir acıdır. Bu durumdaki kişiler, kesinlikle uzmanlardan yardım almalıdırlar.

Ayrılık acısı, kişinin âşık olduğu insana olan özlemi değildir. Ayırt edilmesi gereken şey, özlemini çektiğimiz beklenti ve duygumuzdur. Ama bunun da ardında, ruhun ve bilinçaltının en dibinde, ruhumuzun Tanrıdan ilk kez kopuşu, o büyük sevgiliden

ayrılışının acısı yatmaktadır. Bir başka deyişle, damlanın okyanustan ayrılışıdır. Çünkü bu bir tür yaşamak korkusu ya da ölüm korkusu ile eş değerdir.

BELGİN

BOŞANMAK ÇOK ZORMUŞ!

Ocak 2010

Yeni boyattığı sarı saçlarından düşen perçemler, iri yeşil gözlerini kapatmasın diye düzgünce taranmış ve spreylenemişti. Lacivert kadife ceket, uzun bacaklarını saran dar pantolonunu olduğundan daha seksi gösteriyordu. Sıkıcı toplantılarda her zaman olduğu gibi, ayağını hızla sallıyor, bedeninin belli belirsiz sallanmasına sebep oluyordu. Gözlerini aceleyle bölüm müdüründen kaçırdı. Göze çarpmak istemiyordu.

Derin bir nefes alarak nedensiz yere oluşan endişelerini bastırmaya çalıştı. İşin tuhaf tarafı, aynı his, ta çocukluğunda gelip yerleşmişti yüreğine. Öylesine uzun süredir taşıyordu ki bu hissi, yalnızca kalbinde değil, neredeyse göğüs kafesinde bile hissediyordu p acıyı. Çoğu zaman belli belirsiz bir suçluluk duygusu ruhunu teslim alır, sesinin bile kısılmasına yol açardı. Özellikle de otorite olarak gördüğü bazı kişiler karşısında, içi boşaltılmış bir tür bez bebek haline dönüşebilirdi.

Gösterişli bir kadındı oysa... Kimse onun nasıl bir aileden çıktığını anlayamazdı. Işıltılı gözlerini çevreleyen sarı saçlarının kesimi, alnının zarif çıkıntısını daha da vurguluyordu. İnci gibi dizilmiş dişleri ve aşağı doğru hafifçe sivrilerek incelen çenesi, asil bir duruş sergiliyordu. Boynu incecik, teni duruydu. Güzelliğine karşın iş yaşamında her zaman yeteneği ve zekâsıyla ön plana çıkmayı başarmıştı.

Tüm olumsuz şartlara karşın, üniversiteye gitmeyi başarmıştı. Alkol aldığı zaman bir canavara dönüşen babası, aylık kafasıyla kızını eleştirmekten geri durmazdı. Tuhaf bir yöntemi vardı onun. "Senden bir halt olmaz!" diyerek kızını okumaya teşvik

ettiğini sanıyordu belki de... Oysa Belgin büyüdüğü, babasının hakaret ve eleştirilerini aslında kendine yaptığını anlamaya başlamıştı.

Babası başarılı olamamış, ömür boyu özendiği para kazanan insanlara kıskançlıkla bakmış, küçük yaşta kaybettiği babasının yerini alan huysuz annesiyle başa çıkamayınca kendini alkolün pençesine bırakmıştı. Hayata karşı zayıf olmak, anne ve babasına kusamadığı çılgın öfkesini, karısı ve çocuğuna yöneltmesine neden olmuştu. Şiddet onun yaşamında olağan bir şeydi. Çocukluğunun bir parçasıydı ezilmek.

“Belgin Hanım, siz ne düşünüyorsunuz?”

Genç kadın daldığı düşüncelerden sıyrılma fırsatı bulamadığı için hafifçe kızardı. İşindeki başarısına gölge düşürmek istemiyordu. Ailesinden ve eşinden bir kez olsun duymadığı takdir sözcüklerini, yöneticilerinden almalıydı.

Yeniden konuya adapte olmaya çalışarak düşüncesini açıklamaya koyuldu. Müdürü dikkatli gözlerle kendisini inceliyordu. Uzun boylu, yakışıklı ve inatçı bir adamdı. Delici, mavi bakışlarından hiçbir detay kaçmazdı. Acaba toplantıdan koptuğunu fark etmiş miydi? İçindeki endişeler daha da arttı. Gözlerini kaçırmak istiyordu ama genç adam buna izin vermiyordu. Mavi bakışlar usulca ceketinin önünden belli belirsiz görünen göğüs çatalına kaydı. Belgin aceleyle elini yakasına götürerek kolyesiyle oynamaya başladı. Yoksa kendisiyle bir kadın olarak da mı ilgileniyordu? Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı.

Güzel bir kadın olmak, etrafındaki pek çok erkeğin ilgisini çekmek, ona sadece suçluluk duygusu veriyordu. Artık evli bir kadındı. Üstelik cemiyette çok saygın bir erkekle yaşamını birleştirmişti. Kocas, genç kadından on yaş büyüktü ve öğretim görevlisi olması nedeniyle son derece otoriter bir yapısı vardı. Evde devamlı kendi istekleri hüküm sürsün istiyordu. Dışarıda kalabalıkların arasında karısına son derece nazik davranan, onu salıplenen adam, evde bambaşka bir kimliğe bürünüyordu. Ve bunu kimse bilmiyordu.

Canı acıyordu genç kadının. Evde yaşadığı gerçekleri kınımlarla paylaşamıyordu. Annesi zaman içinde öylesine zayıf ve kırılgan olmuştu ki, Belgin'in sorunlarını çözebilmek bir yana, endişelenip kızına daha fazla yük olabiliyordu.

Evde baş başa kaldıkları an, kocası onu acımasızca eleştirmeye başlıyordu. Genç kadının başarılı bir kariyeri olmasına aldırmadan, onun hatalarını yüzüne vuruyordu. Eğer bir hatasını yakalamışsa, "Sen de bunu hâlâ öğrenemedin!" diyerek konuya giriyor, bazen dakikalarca uzayıp giden azar maratonuna başlıyordu. Kendi evinin içinde huzuru kalmamıştı genç kadının.

Eve temizliğe gelen yardımcının ardından muhakkak kocası birkez mutfığa varıncaya kadar gezer, parmağıyla tozların yerterince alınıp alınmadığına bakar, hemen ardından söylenmeye başlardı. Bazen genç kadın, mutlu olduğu zamanları kocasının özellikle takip ettiğini ve yakaladığı anda onu üzmeye çalıştığını sanıyordu. Ne tuhaf, ne zavallı bir durumdu bu! En yakınında sığınmak istediği adamın kolları, kendini tehlikede ve güvensiz hissettiği yer olmuştu.

Ama son zamanlarda, çok daha tehlikeli bir huy edinmişti. Bazı geceler kendisine haber vermeden çok geç gelmeye başlamıştı. Belgin cep telefonundan ona ulaşmaya çalıştıkça, sanki inadına açmıyor, mesajlarına cevap vermiyordu. Uzun geceler boyu, henüz sadece 3 yaşında olan kızını uyutup, gözyaşı dökerek isyan ettiği olmuştu. Korkuyordu. Aklının ucundan başka bir kadına gideceği geçmiyordu ama büyük gizemin nedenine akıl sır erdirememişti.

Bazen de kafa dinleme fırsatı bulduğu ve kocasının eleştirilerinden kurtulduğu için belli belirsiz bir memnuniyet duyuyordu. Eve hiç gelmediği geceler olduğu gibi, genç kadın uyuduktan çok sonra dönüp sarhoş kafayla salondaki kanepede sabahladığı oluyordu. Peki, ama neden?

Kızı küçük olmasaydı, kim bilir belki de onu takip eder, neler döndüğünü anlamaya çalışırdı. İçini çekerek arabasından inılı içinde tarif edilemez bir huzursuzluk vardı. Sanki kötü bir şeyler olacak gibiydi. Oysa bu akşam annesi gelecekti. Babasını da

limliğı, yaşlandıkça yok olmuş, yerini mülayim, utangaç, gücünü teslim etmiş bir komutana dönmüştü. Artık zararsız gibiydi ama yine de belli olmazdı. Genç kadının hiçbir zaman huzur bulamıyordu. Hem annesinin güvende olduğunu bilmek hem de kendi yalnızlığını unutmak için onu davet etmek istiyordu. Ama son zamanlarda kocasının geç gelişlerini açıklamakta güçlük çekiyordu.

Kendi seçmişti kocasını. Şikâyet etse hemen “senin seçimin” diye anımsatmayı ihmal etmiyorlardı. Yine de Belgin durumu idare edebildiği kadar bu evliliği sorunsuzca götürmek taraftarıydı. Yoksa etrafında çeşit çeşit erkek vardı ve hepsi de genç kadına kur yapmaya çalışıyorlardı. Ama hiçbirisi gerçek anlamda onunla duygusal bir bağ kurmaya yeltenecek gibi görünmüyordu. Genç kadın çok korkuyordu. Babası ve kocasından sonra asla üçüncü bir erkekle şansını denemek istemiyordu. En azından şimdilik.

Kapıyı açtığı anda evde tuhaf bir hava sezinledi. Girişteki aynanın önünde minik kızının yuvaya giderken giydiği montu savrulmuş duruyordu. Minik pembe sırt çantası açılmış, içinde duran pelüş ayı yere düşmüştü. Sessizlik, insanı rahatsız ediyordu. Kızı uyumuş olabilir miydi? Ayakkabılarını çıkartarak salona doğru ilerledi. Kızının bakımına yardım eden kadına seslenerek dolandı. Kalbi hızlanmıştı. Yoksa küçük kızı evde yalnız mı kalmıştı?

Telaşlı adımlarla çocuk odasına yürüdü. Odanın girişindeki minik holde garip bir hava vardı. Sanki ortalık alkol kokuyordu. Çocuk odasının kapısını hızla açtığı anda minik kızının uyuduğunu fark etti. Öfkeleniyordu. Nereye kaybolmuştu bu kadın?

“Belgin!”

Kocasının sesiyle irkildi. Yatak odasına girdi. Kocasını ceketini bile çıkartmadan yatağa uzanmıştı.

“Neler oluyor Suat, neden eve erken geldin? Aysun Hanım nereye kayboldu?”

Kocasını umursamaz bir tavırla konuştu:

“Kovdum onu!”

Belgin kulaklarına inanamıyordu.

“Ne? Sen de ben de çalışıyoruz. Neyimize güvenerek yaptın bunu?”

Suat yüzünü buruşturdu.

“Kes sesini! Doğru dürüst kadın bulsaydın sen de...”

“Suat, ciddi olamazsın! Bunu nasıl yaparsın? O zaman yarın evde sen oturursun. Benim önemli bir toplantım var.”

Adam başını avuçlarının arasında tutarak sıkıştırdı. Belli ki canı acıyordu.

“Hayal kurma! Başım çok ağrıyor. Beni meşgul etme!”

Belgin sinirlerine hakim olamıyordu artık. Kan beynine sıçramıştı sanki. Kocasını nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirdi? Zaten evle de ilgilendiği yoktu. İşlere burnunu soktuğu anda bütün huzurunu daha beter kaçıırıyordu. İsyanla yatağa doğru yürüdü.

“Suat, kalk lütfen. Ara Aysun Hanım’ı ve gönlünü al. Bu evin düzenine karışamazsın. Zaten son zamanlarda uğramıyorsun bile. Nereye gittiğin bile belli değil. Yanımda yatmıyorsun. Sevgi ve ilgi de göstermiyorsun. Bir de esrarengiz gece gezmeleri başladı.”

Adamın aldırmadan uzanması genç kadını çileden çıkartıyordu. Uzanarak elleriyle kocasının vücudunu sarsmaya başladı.

“Ne haltlar karıştırıyorsun be adam, söyle! Başka kadınlar mı var? Söyle neyi eksik ettim sana? Gece yaralarına, sabahlara kadar nerde sürtüyorsun?”

Adam aniden uzanarak genç kadını yatağa doğru çekti. Saçlarından tutmuş, yatağın içinde çekiştirip sarsıyordu.

“Yeter artık, bana karışma! Sen kimsin ki bana soru soruyorsun?”

Belgin’in nutku tutulmuştu. Korku ve dehşet içinde, babasının annesini dövdüğü vahşi sahneler aklında uçuşuyordu.

“Yapma Suat! Zarar verme bana. Yapma!”

Gözlerinden yaşlar boşandı. Minik kızı da tıpkı kendisi gibi bu seslere şahit olacaktı. Ölse daha iyiydi...

Genç adam hakaret etmeye devam ediyor, saçlarından çekiş-

tiriyor, kollarına vuruyordu. O tanıdığı saygın, öğretim görevlisi gitmiş, yerini bir canavara bırakmıştı sanki. Alkollüydü. Onu durdurması belki de imkânsızdı. Başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Öylece büzülerek kendini korumaya çalışıyordu.

“Ne yapıyorsam yapıyorum! Bana soru sormayacaksın, anladın mı? Senin bildiğin gibi değil. Başka kadın yok. Sadece oyun oynuyorum arkadaşlarla. Ama para kaybettim. Anlıyor musun beni? Para kaybettim. İster kaybederim, ister kazanırım. Sen kendi işine bak. Kimse beni bu evde sorgulayamaz. Seni karım yaptım. Otur evinde kızına bak. Neyin eksik? Benim eğlenceme karışamazsın!”

“Anne!”

Çıglıklar atarak odanın kapısına gelen kızını görünce Belgin'i bıraktı.

Genç kadın aşağılanmanın, utancın, korkunun esiri olmuştu şimdi. Kocasını kumar oynuyordu demek! Ne yapacaktı şimdi? Ya borca girdiyse? Kendi maaşı çok küçüktü. Tek başına ne onu karşılayabilirdi ne de kocasından ayrılrsa, kızıyla birlikte geçinebilirdi. Yaşarlardı belki ama kızının okul masrafları, yardımcı parası, hiçbirini karşılayamazdı. Neler oluyordu?

Kapı çaldı. Annesi gelmiş olmalıydı. Eğilip kızını kucağına aldı. Dizleri titriyordu. Kocasının sesine aldırmıyordu. Ne dediği de umurunda değildi artık. Kapıyı açmakla açmamak arasında tereddüt etti. Delikten baktığında sadece annesinin endişeli yüzünü değil, karşı komşusunu da gördü. Sesler duyulmuş olmalıydı. Kapıyı araladı. Saçları dağınıktı. Komşusuna sessizce başını salladıktan sonra annesini içeri aldı.

Boşanmalıydı... Ama nasıl?

Kocasının daha çok parası vardı. Ona, hiç değilse kızı için muhtaçtı. Öfkeli ve kumar tutkunu bir adamdan nafaka bile alamazdı. Oturdıkları evi de vermeyeceğine emindi. Öyleyse ne yapmalıydı?

Annesinin gözlerindeki dehşeti gördü. Dayak yemenin ne demek olduğunu iyi biliyordu. Sessizce su getirdi. Belgin içerken, minik kızı boynuna sıkıca sarılmış ağlıyordu.

“Korkularını konuştuk Belgin’ciğim. Şimdi onları bir kenara bırakalım ve bana gönlünden neler geçirdiğini anlat. Nasıl bir hayat isterdin kendin için?”

“Bir kadın olarak beğenilmenin ne demek olduğunu biliyorum. Ve kocamın beni kendince sevdiğini de. Ama artık onunla ortak bir hayatı sürdüremem. İşin kötü tarafı, bunu annemle babama da açıklayamam. Çünkü onlar farklı bir dünyada yaşıyorlar. Beni anlayamıyorlar. Hele babam, bu adamı sen seçtin, katlanacaksın. Düzeler!’ diyor. Benim artık katlanacak halim kalmadı. Gönlüm-den boşanmak, huzura kavuşmak geçiyor. Kaybettiğim özgüvenimi yeniden kazanmalıyım.”

“Peki, seni tam olarak korkutan şey nedir?”

“Pek çok şey. Öncelikle kızım. O bu ayrılık için ne der? Baba-sıyla bir problemi yok ki!”

“Aslında var. Kızın için şu anda kötü bir örneksin. Tıpkı an-nenin sana kötü örnek teşkil etmesi gibi. Bak, senin bilinçaltın, erkeğin saldırgan ve öfkeli tutumlarını normal gibi algıladığın, şiddet eğilimi olabilecek bir adamı seçtin. Genelde çocukken al-kolik ya da kumarbaz bir baba gören kız çocukları, çoğunlukla ilerde sorunlu erkeğe âşık olup onu kurtarmaya çalışırlar. Ya da dayak atan bir babanın kızı, erkekten daha fazla değer alması gerektiğini ayırt edemez çünkü doğru referansları yoktur. Bana kalırsa, ayrılmazsan ilerde kızın da benzer sorunlarla hatalı ev-lilik yapma riski taşır. Ama bu karar sana ait. Eğer ayrılık kararı alırsan, kesinlikle bir pedagog yardımı almalısın.”

“Peki ya para sorunu? Kocam asla evi bana vermez. Hatta bo-şanmayı bile istemiyor. O günkü olaydan sonra içkinin etkisi ge-çince özür bile diledi. Ama bence artık kumara bulaşmış biri, yar-dım almadan düzelemez. Korkuyorum ondan. Beni tehdit ediyor bazen. Kızının masraflarını bile karşılamamaktan dem vuruyor.”

“Öyleyse, boşanma kararı alırsan, kocanın senden çaldığı ve sana ait olan yaşam enerjini geri alırız. Bunu yapabiliriz. Çünkü bir erkeğin bereketi kadının rahminden doğar. Sana bu kadar acı

çektiren erkek, aslında kendi elleriyle senin ve kızının da rızkını kazandığını unutuyor. Bu rızkı, kendi eline yeniden döndürebilirsin.”

“Çok isterim. Bunu gerçekten yapabilir miyiz? Ama nasıl? Ona zarar vermek istemiyorum, o benim kızımın babası sonuçta.”

“Haklısın. Hiç korkma! Amacımız onu cezalandırmak değil. Biz büyücü değiliz. Sadece senin ve kızının rızkını, onun ellerinden geri almamız lazım çünkü şu anda sana yardımcı olmuyor. Bunun için duyguların matematiksel gücünü kullanacağız. O manyetik alan, hiç bilinmeyen bir dünya da olsa, aslında bazen bilinçsizce kullanıyoruz. Biz çalışmamızı yapacağız. Öncelikle senin duygularındaki tüm olumsuz öfke, suçluluk, yargı, nefret, korku, endişe gibi duygularını silmeliyiz. Ondan sonra bu enerji akışını değiştirdiğimizde, her şeyi Allah’a bırakmış olacağız. O hakkaniyet ölçüsünde halleder. Sen sadece teslimiyet ve duygusal temizlik üzerinde çalış. Hazır mısın?”

“İçim rahatladı. Evet hazırım.”

AYRILIK ACISINI AZALTMAK

Böyle bir durumda, kendi başınıza başa çıkmak zorunda iseniz, bir defter edinin. İçine ayrıldığınız kişiden neler aldığınızı, ona neler verdiğinizi, duygusal olarak nele-
rin hoşunuza gittiğini, neleri sevmediğinizi birer kolon açarak sıralayın. Buradaki duygusal kancalarınızı, enerji ve aşk vampirliğinizi, enerji akışınızı tespit etmeye çalışın.

Aynı tabloya bakarak, hangi duygusal boşluğunuzu doldurduğunuzu ve hangi duyguyu özlediğinizi anlamaya çalışın. Ve defteri bir kenara bırakarak, aynı boşluğu başka birinin de dolduramayacağını, asıl bunun üzerinde içsel bir çalışma yapmanız gerektiğini ayırt edin. Değiştirebileceğiniz yegâne kişi ‘kendinizsiniz’.

Size daha büyük mutluluk verebilecek daha iyi biri her zaman

vardır ve eğer siz boşluğunuzu doldurabilirseniz, yaralarınızı iyileştirebilirseniz, muhakkak bir sonra hayatınıza girecek kişi eskisinden çok daha iyi olacaktır. Burada, ruhunuzun ve bilinçaltınızın Tanrı ile olan ilişkisi devreye girer. Ayrılık acısı yaşayan pek çok kişi, eski ilişkisine bağımlı hale gelir ve bir türlü onu geri döndürme beklentisini kesemez. Oysa bu en önemli adımdır. Eğer beklentinizi giden kişiden tatmin etme duygunuzu sonlandıramazsanız, yani ondan vazgeçemezseniz, ayrılık acısı çok uzun sürecektir.

Tanrı'ya yüzde yüz güvenmek ve teslimiyet içinde olmak, hayatın akışını değiştirir. Ama çoğunlukla iç sesimiz, ona güvenmemeyi seçer. Çoğu kez, dua ederken bile, başka birinden aynı zevki ve mutluluğu almayı istesek bile, “Şimdi bunu Allah’a bırakırsak o kendi kafasına göre takılır, benim istediğim değil onun istediği gerçekleşir!” diye başka bir iç ses konuşmaya başlar. Oysa şunu öğrenmeliyiz: Allah’tan gelebilecek her şey, Çekim Yasası ile bilinçaltınızda bulunan duygular ve inançlarla paralel gider. Eğer umutsuzsanız, inançsız ya da güvensizseniz, bilinçaltınız ona göre olayları hayatınıza yönlendirecektir.

İşte bu yüzden, ayrılık acısı için henüz çalışmanız bitmemiştir. Ayrıldığınız kişiye hissettiğiniz öfke, suçluluk, güvensizlik, cezalandırma isteği gibi olumsuz tüm duygularınızın sıkı şekilde topraklanarak enerji alanınızdan sonsuza dek silinmesi gerekir. Topraklama bittikten sonra o kişide kalan size ait yaşam enerjisi varsa, onlar geri istenebilir. Bu işlem de son derece matematiksel bir işlemdir. Duyguların da matematiği vardır. Duygular, manyetik alan yarattıkları için, etrafınızda bir aura oluştururlar. Ve bu aura, karşılıklı akışkandır. Birbirinizde duygu yarattığınız her insanla enerji alış veriş artık başlamıştır.

Ayrılık acısı için sizin evde kendi başınıza yapabileceğiniz tek şey, yazılı olarak tarif ettiğim teknik ve topraklamadır. Ama daha sonra muhakkak duygusal boşluk ve beklentilerinizin doğru şekilde dönüştürülebilmesi için yardım almalısınız.

Son olarak, onda kalan enerji parçanızı geri almayı unutmayın. Bunun için özel rehberlik almalısınız.

CEYDA AYRILIK

Cep telefonunu beşinci kez kontrol ediyordu. Oturma odasındaki kanepeye uzanmış, tavana boş boş bakıyordu. Neden aramıyordu acaba? Kaç gündür ona deliller gibi ulaşmaya çalışıyordu. Çıldırarak üzülmeye. Sanki görünmez olmuştu. Genç adam onu aramıyordu. Tamam, ilişkileri iyi gitmiyordu belki ama hiç bu kadar sessiz kalmamışlardı. Sona doğru hızla yaklaşmışlardı ve kaderi değiştirecek hiçbir şey yapamıyordu. Telefon mesajlarına da cevap gelmiyordu. Bej rengi kanepede uzanmış, üzerindeki pijamanın içindeki bakımsız görüntüsüne aldırmadan öylece duruyordu. Sabahtan akşama kadar bin kez Ufuk'un sessizliğini yorumlamaya çalışmıştı. Yoksa eski kız arkadaşına geri mi dönüyordu?

Eğer bu doğruysa, aklını kaçırabilirdi. Olayları değiştirecek bir şeyler bulmalıydı. Cep telefonu elinde tutuyor, gözleri tavana bakıyor, nefesi kesiliyordu. Genç adamın sesini olsun duysa, en azından biraz sakinleşecekti. Allah'tan Cuma gününe denk gelmişti. Hafta sonu eve kapanıp çikolata yemek ve ağlamak istiyordu.

Elindeki telefon çaldığında umutlandı. Bir an için tüm çektiği acıları unutup, ona kendisini sevmesi için yalvarmayı düşündü. Oysa arayan annesiydi. Cevap vermeyi reddetti. Bakışları yenisinden tavana sabitlenmişti.

Yanaklarındaki ıslaklığın farkına bile varmamıştı. Kirpikleri yapış yapış olmuş, sessiz hıçkırıklarla ölme isteğini baskılamaya

çalışıyordu. Aniden karar verdi. Telefonla ulaşamıyorsa, okuyabileceği bir mail atmalı, bütün hislerini ortaya dökmeliydi. Eğer bu ilişki bitecekse, genç adam, duygularını öğrenmeden sıvışıp kaçamazdı. Buna izin vermeyecekti...

Uzanıp bilgisayarını aldı. Eskimiş laptopun tuşlarının arasında yediği simitten dökülmüş susamlar duruyordu. Mutfak da toplanmamıştı. Hiçbir şey yapacak gücü yoktu. İçini çekerek, "Pazartesi gelmesin!" diye mırıldandı. Sonra bu saçmalığa gülerek başını iki yana salladı. Yok, bu iş böyle olmayacaktı. İlişki bitmeliydi. O kendisinden ne kadar kaçarsa kaçsın, yine de ona zorla ulaşabileceği bir alan bulduğu için kendince hafif bir rahatlama hissetti.

Yazıya başlamadan önce, kendisinin de ne kadar kaprisli olduğunu düşünmeden edemedi. Ufuk kadar ilgili, pozitif bir adamı nasıl olmuştu da bu şekilde sessizleştirebilmişti? Anlayamıyordu. Tek aklına gelen, onun kendisine olan yoğun ilgisini görür görmez yapmaya başladığı nazlardı. Etrafta herhangi bir kadın gördüğünde geçirdiği sinir krizleri, onu cezalandırmak için telefonunu cevaplamayışları, mesajlarını görmezden gelmeler ama en ufak bir ilgi azalması olduğunda da yeniden adamın yakasına yapışmalar... Evet, kendisi de normal sayılmazdı. Ama bu aşk böylesine çabuk ve iletişimsiz bitemezdi. Sabahtan akşama kadar hep onu düşünmekten yorgun düşmüştü. Bu kadar eğitim, kariyer, güç, hepsi çöp olmuştu. Erkeklerle olan ilişkilerinde tıpkı bir çocuk gibiydi. O isyan ve kaprisler içinden gelmeye başladığında, mantığı kendisine engel olmaya yetmiyordu. Artık bu davranışlarının hata olduğunu, işe yaramadığını anlamış olsa da, davranışlarını engelleyemiyordu. İçi kan ağlıyordu.

"Sevgili Ufuk,

Şu anda kalbim acıyor. Ne telefonlarıma ne de mesajlarıma cevap veriyorsun. Özellikle mi böyle davranıyorsun, bilmiyorum. Seninle onca güzel günler geçirdik. Bakışların, öpüşlerin, yediğimiz güzel yemekler, yakınlaşmalarımız, hepsi birer masal oldu. Her biri benim için çok kıymetliydi. Ama şu anda içimi yakan da sensin. Neden bu kadar acımasız olduğunu bilmiyorum. Ar-

tık buna dayanamayacak durumdayım. Seni çok seviyorum ve hep seveceğim. Biliyorum bazı kaprislerim oldu ama seven bir kadının korkularıydı onlar. Beni böylesine cezalandıracağın hiç aklıma gelmemişti. Demek ki bana yeterince değer vermemişsin. Oysa ben sana çok değer verdim. Seni kalbimde apayrı bir yere koydum. Çünkü sen bana gerçekten aşkı öğreten ilk erkeksin. İlk kez birlikte olduğumuzda yaralıydın. Eski kız arkadaşının seni terk ettiğini anlatmıştın. Ve ben sana bir söz vermiştim. Ben seni asla terk etmeyeceğim!’ demiştim. Bunun ne kadar önemli ve kıymetli olduğunu anlayamadın sen. Kız arkadaşının sana yaptığını şimdi bana yapıyorsun. Bense seni hâlâ çok seviyorum. Bu kadarcık kaprisi hayatımdaki en değerli insana, bana en yakın hissettiğim adama yapamayacaksam, kime yapabilirdim? Her neyse. Olanlar oldu. Artık senin beni bağışlamayı ya da yeniden aramanı beklemiyorum. O yüzden bütün içimdekileri bu satırlara dökmek istedim. Beni, daima seni en çok seven kadın olarak hatırla. Hep kalbimin bir köşesinde kalacaksın.

Beni merak etme. Artık yaşama sevincimi ve umudumu da kaybettim. Seni serbest bırakıyorum. Umarım mutlu olursun. Ölsün bile beni hatırlaman ümidiyle.»

Ceyda

Gönderme tuşuna basmadan önce mektubu belki bin kez okudu. Her bir satırın yaratacağı etkiden emin olmalıydı. Kendini acındırıyor, bir kurban gibi davranarak Ufuk’un ilgisini çekmeyi umuyordu. Eğer kendisini bırakacaksa, görüşmedikleri her an onu yeniden istemeliydi. Parmağı tuşa bastığında kalbi sıkışacak kadar çarpıyordu. Şu dakika kendisini arayıp “Bebeğim bana gel, seni çok özledim!” dese, koşarak gideceğini biliyordu. Öyleyse ne yapmaya çalışıyordu?

İleti gider gitmez, telefonunu eline yeniden aldı. Yeni öğrendiği telepatik bağı uygulamak için yatak odasına geçti. Biraz olsun rahatlamıştı. Birazdan genç adama mesajlar yollayacak, bilinçaltından bile olsa onu etkilemeye çalışacaktı. Karşımızdaki kişiye herhangi bir yaptırımda bulunamayız, telepatik bağ bu şekilde

işlemiyor dese bile, Ufuk'u vazgeçirmek ve kendine yeniden âşık etmek fikrinden bir türlü kopamıyordu. Suçluluk hisleri içinde kulaklıklarını taktı. Ok yaydan çıkmıştı artık.

Bir saat sonra, Ceyda telepatik bağ işlemini bitirmişti. Sanki hemen o dakika sonuç alacakmış gibi telefonunu yokladı. En azından iletisini almış ve okumuş olabilirdi. Oysa hiçbir tepki yoktu. Telefonu hırsla duvara fırlattı. Kalbi yeniden ağrımaya başlamıştı. Güçlkle aynaya baktı. Ayakta bile duracak enerjisi kalmamıştı. Hem Ufuk'un kollarına koşmak hem de onu öldürmek istiyordu. Arabası olsaydı, hemen atlayıp o dakika genç adamın kapısına dayanabilirdi. Çaresizliğin verdiği öfkeyle yataktaki yastığı eline alıp şiddetle aynadaki aksine vurmaya başladı.

Hem bağıyor hem ağlıyordu.

“Yeter artık yeteeer! Dayanamıyorum! Allah'ım gör artık beni! Neden yardım etmiyorsun? Dayanamıyorum diyorum sana! Ölmek istiyorum, anladın mı beni? Böyle mi yaşatacaksın beni söyle! Nefret ediyorum hepsinden! Babamdan da erkeklerden de kendimden de... Yardım edin bana! Yardım istiyorum, duyuyor musunuz beni?”

Üzerindeki pijama paralanacak gibiydi. Elleriyle yakalarını, kollarını çekiştiriyordu. Çıldırmış gibiydi. Ona ulaşmak zorundaydı. Yeniden oturma odasına ilerledi. Bilgisayarını hoyrat hareketlerle açtı. Genç adamın Facebook'taki şifresini bir şekilde çözüp ona ulaşmalı, neler olduğunu anlamalıydı. Eğer genç adam onu kendi dünyasına kabul etmiyorsa, o bir yolunu bulup zorla girebilirdi. İzleyecek başka bir yol kalmamıştı.

Tam bu işlerle uğraşırken, Ufuk'a attığı iletiye cevap geldi. Elleri titriyordu. Ağlamayı bırakarak bir süre gelen mesaja baktı. İçeriği açmaya korkuyordu. Gözlerini kapatarak içinden dua etti. Düğmeye basarak genç adamın yazdığı tek satırı okumak zorunda kaldı.

“Hoşçakal çılgın kadın. Bu iş yürümeyecek...”

AYRILIK ACISININ EVRELERİ

Bir ressamın, Oscar Kokoschka'nın hikâyesidir bu.

1900'leri başlarında, geleneğe göre, genç ressamların para kazanmalarını ve gelişmelerini sağlamak amacıyla, önemli aile büyüklerinin portrelerini yapmaları istenirmiş. Kokoschka, bu sırada önemli bir portre yapmakla görevliyken, 1911 yılında ölen Gustav Mahler'in eşi Alma Mahler ile tanışmış. Bu tanışma, kısa sürede önü alınamaz bir aşk hikâyesine dönüşmüş. Tutkulu ve alevli bir macera...

Bu durum, Alma'nın 1915 yılında mimar Walter Gropius ile evlenmesiyle son bulmuş. Duyguları yarıda kesiliveren Kokoschka'nın acısını tahmin edebilirsiniz elbette. Bu aşkın acısını sayısız resme aktaran ressam, modern sanatın sıra dışı ürünlerinin doğmasına sebep olmuş. Yaşadığı cinsel deneyimleri bile aktarmış.

Hiç kuşkusuz Alma da sıra dışı bir karaktere sahipti ve Kokoschka'nın karasevdaya tutulmasında, bu durum en büyük etkendi. Sonunda Alma'nın başkasıyla evlenmesinden sonra onu unutmamak adına Kokoschka bir bez bebek yapmış ve gittiği her yere onu da götürmeye başlamış. Tiyatroya bile... O bez bebekle geçirdiği uzun sürenin sonunda bir gün bebeğin gırtlığını keserek onu çöpe atmış...

Aşk acısının kısa sürede geçirilebileceğini söylediğimde çoğu zaman fazla iddialı görünüyor. Oysa artık eskisi gibi uzun süre acı çekip zamanın duyguları köreltmesi beklenemeyebilir.

Hatta aşk acısını azaltmak için uzun uzun neyi neden yaşadığımızı analiz etmek bile gerekemeyebilir. Aslında mantığımızla duygularımızı baskılayıp kontrol altına alıyoruz ama bu bazı bilmediğimiz korkularımızın bilinçaltında köklenmesine, derinleşmesine bile sebep olabiliyor.

Ayrılık acısı –ki bu ölüm bile olsa - bazı evrelerle atlatılır. Önce öfke duyarız. İnkâr ederiz. Sonra pazarlık evresi başlar. Daha sonra pazarlığı kazanamayacağımız için depresyon evresi gelir ve en son kabullenme aşamasına gireriz. Bu süreci kimimiz uzun ve zor, kimimiz daha kısa ve rahat geçiririz.

Bir insana negatif duygu vererseniz, onun pozitif duyguları size geçer. Bundan beslenen insanlara da enerji vampiri deniyor. Aslında insan ilişkilerinin temel prensibi, size pozitif duygu veren herkese bunun iadesini yapmaktır. Yani ona olumlu bir duygu hissettirmelisiniz. Bu kimi zaman hak edilmiş bir takdir ya da iltifat olabilir.

Aşk ilişkisi yaşayan çiftlerde, bir taraf diğerinden önce ilişkiyi keserse, diğer taraf yarım kalacaktır. Enerji alanı birbirine akarken, aniden akış kesildiğinde, kişi acı çekmeye başlar. Çünkü kişisel enerjisini, görünmeyen duygusal bedeninin bir kısmını sevdiği kişiye kaptırmıştır artık ve geri alamıyordur.

Bir kâğıt ve kalem alın elinize ve ona söyleyemediğiniz her şeyi, içinizde kalmış tüm duyguların tepkisini verin. Hem de hiç sansürsüz... Ve sonra eğer bedeninizde kalp bölgenizde ağırlık varsa bir yastık alıp kuvvetle yatağa vurun. Yastığı vurun. Ağırlığın azaldığını göreceksiniz. Eğer kasıklarınızda ağırlık varsa, yere uzanın. Duvara bir yastık koyun ve ayaklarınızla o yastığa hızla ve uzun süre vurun.

Ve en önemlisi, bu ilişkiden çıkartmanız gereken hayat dersinin ne olduğunu bulmaya çalışın.

Enerji alanınıza dolmuş olan negatif duyguları boşalttığınızda, kendi enerjinizi geri alabilmeniz için yer açılır. Artık onu kafanızdan silmeniz için gerçek zemin oluşmuştur.

Eğer onu hiç düşünmemeyi başarırsanız, yani ondan beklentinizi keserseniz, işte o zaman muhakkak sizinle irtibat kurmaya çalışacaktır. Ama unutmayın. Kurduğu irtibat sizin enerjinizi geri ödemek için olacaktır.

Bitmiş ilişkiler yeniden başlamaz. Başlasa bile çok daha kısa ömürlü olur. Çünkü oradaki alış veriş bitmiştir.

Yukarıdaki öykü, "Aşk ve Beyin" adlı kitaptan alıntıdır. Nöroloji Uzmanı Dr. Bülent Madi'nin kitabını meraklılarına tavsiye ederim.

TOPRAKLAMA

G evşedikten sonra bahsettiğim dört duyguyu (suçluluk, öfke, çaresizlik, güvensizlik ve türevleri) vücudunuza getirmelisiniz. Daha sonra, hayalinizde bu duyguyu kimler için hissediyorsanız, o kişileri karşınızda bulmalısınız. Gözlerinizle görüp, kulaklarınızla seslerini işitebilmelisiniz. Ve bu dört duygunuzu onlara açıkça ifade etmelisiniz.

Her zaman yaptığımız gibi, duygular ifade edilirken herhangi bir toplumsal, ahlaki ya da dinsel kural olmamalı. Tabular olmamalı. Sadece kendi başınıza tepkinizi ve duygunuzu açıkça, dürüstçe çıkartmalısınız. Hafifçe sesli olarak söyleyebileceğiniz gibi, gözlerinizi açıp yazı da yazabilirsiniz. Her ikisi de duygulara odaklanmanızı sağlayacaktır.

Daha sonra bu duyguların tepkileri verilmelidir.

Suçluluk duyuyorsanız, hayalinizde Tanrı ile konuşup af dileyebilirsiniz mesela.

Öfkeniz varsa, karşınızdakini cezalandırmalısınız. İçinizden geldiği gibi ve sizi rahatlatacak kadar acımasız olmalıdır.

Kendinize acıyorsanız o zaman Tanrıyı hayal edip kendinizi kurban gibi hissettiğiniz için duygularınızı tepkilerinizi ve Tanrı'ya olan öfkenizi söylemelisiniz. Bunun dini olarak herhangi bir yaptırımı olmayacak, bir kez ağzınızdan çıktı mı, vücudunuz rahatlatacaktır. Daha sonra unutabilirsiniz.

Korkunuz varsa, bu kez yine Tanrı'yı ya da yüksek benliğinizi hayal edip onun kucağına oturup, sırtınızı ona yaslayabilir, güvende olduğunuzu hissedebilirsiniz.

Bu tepkiler gerçek ve samimi olarak verildikten sonra konuştuğunuz ve muhatap aldığınız herkesi karşınıza dizip, yeni kararlarınızı açıklamalısınız. Yeni kararlar, silmeye çalıştığınız inanç kalıbının tersi olmalıdır. Örneğin, kimseye güvenemediğinizi hissediyorsanız, “Bundan sonra benim hayatıma sadece güvenebileceğim insanlar girsin!” diye bir karar alıp bunu söylemelisiniz.

Bu şekilde baz yarattığınız vücudunuza şimdi yeni duyguyu yerleştirmeye hazırsınız. Yeni duyguyu yani güvenebileceğiniz insanların sizi bulduğunu temsil eden bir hayal kurun. Bu hayal iki dakikayı aşmasın. Sizi ikna edecek bir hayal olsun. İnanılabilirliği yüksek olsun. Ve daha sonra alfa konumuna inerek hayalinizi kurun. Beş duyunuzla kurun. Bu durumda zihniniz bunun sadece bir hayal olduğunu bilse bile, hayalinizi doğru kurar da sonunda ‘güven’ duygusunu tam olarak yüreğinizde hissedebilirsiniz, bilinçaltınız hayal ile gerçeği ayırt edemeyecektir. Çünkü bilinçaltının mantığı yoktur. Duygular yoluyla odaklanarak tekrar eden görüntü ve sözlerle programlandığınızı unutmayın.

İşte bu şekilde yeni duyguyu minimum 17 saniye boyunca vücudunuzda tutun. Bunu alfa ve beta geçişleri yaparak 5 kez arka arkaya tekrar edin. Ve bu çalışmayı tam 21 gün boyunca uygulayın.

Bildiğiniz gibi eğitimlerimde bu çalışmayı her birinizle yapıyoruz. Ama eğitim sonrasında, siz evde minimum 21 gün boyunca tek bir duygu üzerine çalışıyorsunuz. Ama bu yeterli değil. Evde ayrıca dişilik ile ilgili tüm problemlerinizi çıkartıp, anne ve babanızla yaşadığınız problemler ile bunların bağlarını kurmak zorundasınız. Bağlar kurulduktan sonra, yeniden yukarıdaki topraklama çalışmaları yapılmalıdır.

Bana geldiğinizde kişisel seanslarınızda bazen trans ve regresyon bazen de sadece konuşma ve yaşam koçluğu uygulanır. Çünkü regresyon ile bilinçli olarak, bazı duygularınızın köklerine yani ana rahmine ya da varsa bir geçmiş yaşam öykünüze gidilir. Ve oradaki olumsuz duygular yeniden çerçevelendirilmek zorundadır.

Burada çok önemli bir şeyi vurgulamak isterim. Pek çok reh-

berin uygulattığı gibi, trans altında kızdığınız, kırıldığınız kişileri affetmek zorunda değilsiniz. Bu artık dünya ekollerinde uygulanmayan bir yöntemdir. Çoğunlukla rehber, danışanın affettiğini duymaya çalışır ama bu yapay kalacaktır. Sorunu çözmez. Duygusal topraklama yönteminin uygulanması daha önemli ve daha hızlı bir değişim sağlamaktadır.

CEYDA

TRANS

2011

“Ellerim, boğazım, bileklerim... Hepsi ağrıyorlar. Yutkunamıyorum. Göğsümden çok zor nefes alıyorum. Hem ağırlık hem de ağrı var. Boğazımı sıkıyorlar gibi.”

Ceyda koltukta uzanmış, Ufuk’la ayrılmalarından sonra çektiği acıların, vücudunun neresinde biriktiğini ayırt etmeye çalışıyordu. Eliyle boğazına dokunur dokunmaz, hikâye netleşti. Artık bambaşka bir bedende ve hayattaydı.

Üzerinde seksi bir gecelik vardı. Etekleri siyah tüllerle kaplıydı. Yatakta yalnız değildi. Korkuyordu. Güvende değildi. Güzel bir kadındı ama değeri asla anlaşılamamıştı. Koynundaki adam, kocası olduğu halde, ona âşık değildi. Hatta ondan nefret ediyor olabilirdi. Adamın esmer elleri göğsünde dolaşıyordu. Siyah saçları, sert hatlı yüzünü daha da ürkütücü gösteriyordu. İsteksizliğini anlamış olmalıydı. Bir anda elleriyle göğsünü sıkarak canını acıttı. İri vücuduyla genç kadının üzerine abandı.

“Sen beni aşagılayamazsın, orospu!”

Üzerinde sadece boxer vardı. Simsiyah gözleri nefretle bakıyordu. Boğazını sıkarak kadını yatağın dayandığı duvara doğru itti. Başını çarptığı halde acısını hissetmiyordu. Hareket edemez hale gelmişti.

“Cezanı çekeceksin!”

Çocukları yoktu. Mantık evliliği yapmışlardı. Evlenirken bir-

birlerini uygun bulmuşlardı, hepsi bu. Ağlamaya başladı. Hıçkırık hıçkırık ağlıyordu. Sevgisizlikten, değersizlikten, hayatının kirliliğinden ağlıyordu. Kendine acıdığından ağlıyordu. Göğsü yavaş yavaş ağrımaya başlamıştı. Nefesi tıkanıyordu. Yüzü kızardı. Gözleri dehşetten daha da büyümüş gibiydi. Ölüyordu. Biraz sonra, ruhu, başının üzerinden sıyrılarak dışarı çıktı. Artık bedenine tepeden bakıyordu. Kocasını elini çekmiş, omuzlarından tutmuş, cansız bedeni sarsarak uyandırmaya çabalıyordu. Artık çok geçti. Ölmüştü.

“Bak bakalım Ceydacığım. Şimdi araftasın. Artık burada zaman kavramı yok. Şimdi kocanı da öldü. Karşına geliyor. Onu çağırıyorum. Eksik kalan, içinde kalmış her ne varsa, ona söylemeni, içinden geldiği gibi, cezalandırmamı istiyorum.”

Genç kadın önündeki yastığı sanki kocası imiş gibi kavradı. Elleri intikam alırcasına yastığı sıkıyor, hayalinde eski kocasını öldürüyordu. Yumruklarını sıkarak defalarca vurdu. Hırsını almaya çalışıyordu besbelli. Boğazındaki düğümü çözebilmek için yastığı ağzına kapatarak olanca kuvvetiyle haykırdı. Çığlıkları uzadıkça, nefesi açılıyor, yeniden hayat buluyordu adeta.

Biraz rahatladığında adamı karşısına alıp konuşmaya, ifade bulamamış duygularını kusmaya başladı:

“Sevmiyorum seni! Asla da sevmedim. Sen çok sinirlisin. Duygusuzsun. Sen de sevmedin beni. Hiçbir tatlılığın, sevimliliğin yok. Hep diken üstündeydim. Bıktım senden de sinirinden de. Yüzün bile karanlık senin. Tıpkı ruhun gibi. Öleceksin! Sen de öleceksin. Benim neler çektiğimi anlayacaksın. Aynı şekilde boğazını sıkıtiğimde nefesini kaybedeceksin. Sıkıcısın. Hep başka şeyler yapmak zorundayım kendimi mutlu edebilmek için. Ben artık evde oturup mutlu olmak istiyorum. Beni önemsemedin.”

“Ceydacığım, şimdi benzer duyguları yaşadığın, ilk kez ruhuna yerleştirdiğin anıya gidiyoruz.”

“Bir şatodayım. Ağzımdaki dişler dökülecek gibi. Of, dişlerim acıyor.”

“En can alıcı, en çok iz bırakan sahneyi bulur musun bana?”

“Bir mahkeme salonundayım. Çok eski tarihlerdeyiz. 1800’lü yıllar olabilir. Kadınların kafalarında o eski, beyaz şapkalardan var. Haksız yere beni suçluyorlar. Herkes bana bakıyor. Masum olduğumu bir tek ben biliyorum. Ya anlatamıyorum ya da anlamak istemiyorlar. İşlerine gelmiyor. Başka birilerini korumak için beni yok ediyorlar. Ailem yok. Beni koruyacak hiç kimsem yok.”

Genç kadın ağlamaya başladı. Kollarından tutup sürükleyerek götürüyorlardı. Ağzında demirden yapılmış korkunç bir nesne vardı. Dişlerine baskı yapıyor, sivri uçları dişetlerine batıyordu. Çenesi kan içinde kalmıştı. Konuşmak, suçsuzluğunu haykırmak istiyordu. Oysa zaten bu korkunç demiri, konuşamaması için takmışlardı. Onlar da biliyordu ki, eğer konuşursa, korumaya çalıştıkları o soylu adamın cezalandırılması gerekecekti. Yargıyla gözleri bir an için birbirine değdi. Sanki aralarına, etrafa cızırtılar saçan ışıklar gidip geliyordu.

İtile kakıla yürütülüyordu. Onca adam bir araya gelip, narin gövdesine zarar vermek istercesine genç kadını sürüklüyordu. Ahır gibi bir yere geldiklerinde bedenini iterek samanların üzerine düşürdüler. Kapıyı arkadan kilitlediler. Genç kadın dehşet içinde kalakalmıştı. Ağlamak istiyor, ağzındaki korkunç demir kilit yüzünden konuşamıyordu. Zihninden deliler gibi düşünce hızla akıp geçiyordu. Ziyaretine kimse gelemeden, burada ölüp gidecekti belki de. Bunun düşüncesi bile tüyler ürperticiydi.

“Biraz daha zamanda ileri git; bak bakalım neler olmuş?”

Bu kez genç kadın ahırın önündeki bahçede kısa turlar atıyordu. Dişleri dökülmüş, olayın üzerinden kısa süre geçtiği halde yaşlanmıştı. Artık onu kimse önemsemiyordu. Çünkü aklını kaçırmıştı artık.

Birden bedenini yerde yatarken buldu. Ruhu yeniden başının üzerinden yukarı doğru çıkıyordu. Bu kez ölüm tatlı gelmişti. Özgürlüğüne kavuşuyordu. Nihayet yıllar boyu süren işkence sona ermişti. Garip bir boşluk içinde bedenini seyretmeye koyuldu. Hayatını boşa geçirdiğine yanıyordu. Ancak bittiğinde huzura kavuşabilmişti.

“Ceydacığım, yarım kalan neler var bu hayatta? Nasıl tamamlanmak istersin? Önce bedenine soruyorum.”

“Bedenimin düzgün bir şekilde gömülmesini istiyorum. Zavallı bedenim; hiç kimse sevmeyi onu! Oysa o çok güzeldi. Sonra da dişlerimi geri istiyorum.”

“Geri dönmek gerekseydi, hangi sahneye döner, neleri değiştirmek isterdin?”

“Mahkeme salonuna gidip, suçsuzluğumu kanıtlamak, gerçek suçluyu hapse attırmak isterdim. Adalet yerini bulmalı!”

Bir süre bu detaylarla ilgilendikten sonra genç kadın yeniden bedenine tepeden bakmaya başladı.

“Her iki hayat hikâyesinden ruhun hangi duyguları taşıyarak ayrılmış?”

“Yalnızlık... Ailem yok. Beni koruyacak kimse yok. Yalnız kalmak istemiyorum. Sonra ölümün güzel ve huzur verici olduğunu öğrenmişim. Zengin insanlar beni sevmez, tam tersine ben onların mutluluğu için kurban seçilirim. Evlilik imkânsız. Hayatım boyunca hep yapayalnız kalacağım.”

“Peki, bu duygular yüzünden hangi kararları almışsın?”

“Hayatta ne yaparsan yap, boşa geçiyor. Boşluktayım ve çıkış kapım yok. Öyleyse değişim için uğraşmayacağım. Bulduğum ilk erkeğe, ilişkiye tutunmak zorundayım. Her ne pahasına olursa olsun onu bırakmamalıyım, çünkü eğer beni terk ederse sonum ölüm olur.”

“Bana verdiğin hikâyelerin, Ceyda’nın yani senin hayatına nasıl bir etkisi olduğunu anlatır mısın?”

“Babam var ama yok. Erkek arkadaşlarım var ama yok. Hiç kimse hayatımda kalmıyor. Kendi kendime büyüdüm. Kimse sevmeyi beni. Erkekler için adeta yokum. Görünmezim. Hepsi de ben hayatta yokmuşum gibi davranıyorlar.”

Evet, genç kadın bu görünmezlikten kurtulmak zorundaydı. Yüreği yanıyordu. Her şey tamamdı. Belki babası ve tüm erkekler kötüydü. Peki ya Tanrı? O neden kendisini korumamıştı? Ne-

den kurban edilmesine sessizce izin vermişti? Hani kudretli ve şefkatliydi? Belki Tanrı da onu göremiyordu. Yoksa ona da mı görünmez olmuştu?

Bütün ruhuyla haykırmak istiyordu:

“Yeter artık görün beni! Kurtarın beni!”

Belki de zaman zaman aklına gelen kurtulma isteği, o başucunda duran hapları içmek gibi deli düşünceler, işte bu yüzdendi. Fark edilmek istiyordu. Ölmek değil.

TELEPATİK BAĞ

Çoğumuz telepatik bağ denildiğinde gözlerini kapatmış, derin transa girmiş, karşısındaki kişinin düşüncelerini okuyan birini hayal ediyoruz. Pozitif bilim zihin okumayı kanıtlamak isteyedseniz, düşünce yoluyla çalışmadığı için, bu imkânsızdır. Telepati kurmanın tanımı, sözel olmayan iletişim kurabilmektir. Tamamen duygular ve bilinçaltında kayıtlı inanç kalıpları ile yapılır. Düşünerek değil...

Bir insandan diğer insana aktarılabilen duygu ve inançlar, neredeyse otomatik olarak gerçekleşir. İnsan bedeni zaten bu mekanizma ile yaratılmıştır. Bazen sıradan bir arkadaşımızı düşünürken bizi aradığına ya da bazı insanlar aniden aklımıza düştüğünde, onlardan bir haber aldığımıza şahit oluruz. Böyle açıklanamayan olaylar pek çoğumuzun başına en az bir, iki kez gelmiştir.

İki insan arasında telepatik bir bağ kurabilmesi için hem fiziksel hem de duygusal bazı şartlar gereklidir. Fiziksel olarak, beyin dalgalarının belli bir frekans aralığında olması, duygusal olarak da yollayacağınız bilginin formunu “gerçekmiş” gibi hissedebiliyor olmanız gerekir. Bu akış, uygulayıcının duygusal yapısına bağlı olduğu için, her istendiğinde başarılı sonuç almak kolay değildir.

Eğer sevdiğiniz biriyle telepatik bağ kurmak istiyorsanız, ses-

siz bir yerde uzanın ya da rahatça oturun. Gözlerinizi kapatıp derin ve yavaş nefesler alın. Kaslarınızı gevşetin. Ve beyin dalgalarınızı yavaşlatın. Beyin dalgalarınızı alfa konumuna kadar yavaşlatabilmek için, o kişinin renkli olarak tam karşınızda durduğunu hayal edin. Ona olan duygularınızı hatırlayın ve adeta yeniden yaşarcasına harekete geçirin.

Eğer ona söylemek istediğiniz şeyler varsa, o anda söyleyin. Bunu sesli olarak da yapabilirsiniz (Gerçek hayatta değil, hayalinizde konuştuğunuzu unutmayın!). Öfke, korku, suçluluk gibi olumsuz duygularınız için önceden topraklanın. Daha sonra kişinin sizinle en mutlu olduğu, size en çok ilgi gösterdiği anıya gidin. O an görüntüsüyle, duygusuyla, sesleriyle hatırladığınızda, artık hazırsınız.

Hayalinizde sevdiğiniz kişiye sarılın. Kalbinizden ona sevgi akıtın. Onunla çok mutlu olduğunuz o anda odaklı kalın. Sakın ondan bir şey istemeyin. Sadece istediğiniz şeyi, örneğin sizi aramasını, yaptığını hayal edin. Ve arandığınız için sevinin.

Telepatik bağ genelde bilinçaltımızdaki korkular yoluyla, beyin dalgalarımız alfa konumuna geldiğinde, otomatik olarak ilgili kişiye iletilir. Böylelikle harika başlayan aşk hikâyelerimizi, korkularımız yoluyla nasıl bozduğumuzu anlayabiliriz. Eğer siz de ilişkinizi yersiz endişelerinizle bozduğunuzdan şüpheleniyorsanız, öncelikle sıkı bir şekilde topraklanmalı ve sonra olumlu telepatik bağ kurmalısınız. Bu şekilde gidişatın mucizevî bir şekilde düzeldiğini görebilirsiniz.

Ama bu sadece kısa vadeli bir çözümdür. Gerçekte muhakkak bu endişeyi yaratan kök korkunuzu bilinçaltınızdan sonsuza kadar silmeyi hedeflemelisiniz.

Telepatik iletişim, özellikle aralarında kuvvetli duygusal bağlar olan ya da cinsellik yaşanmış olan iki kişi arasında daha kolay kurulabilir. Telepatik iletişim, sağ beynimizle gerçekleşir. Sağ be-

yin analitik değildir. Resimler, imajlar ve duygular yoluyla konuşur. Son derece dişidir. Vücudumuzun sol tarafını kontrol eder.

İşin ilginç yanı, sevdiğiniz kişiyle sorunlarınız olduğunda, “Haydi gel oturup konuşalım” diyerek bir erkeği asla masaya oturtamazsınız. Ardına bakmadan kaçacaktır çünkü onlar uzun ve duygusal konuşmaların içinde kaybolurlar. Sol beynin kullandığı dil, çoğunlukla karşı taraf için yaralayıcı, saldırgan, suçlayıcı olabilir. Özellikle de dinleyici bir kadınsa...

Oysa telepatik bağ kurulduğunda, sorunlar kendiliğinden her iki tarafın da en yüksek hayrına olacak şekilde düzelmeye başlayacaktır. Aklınızda tutmanız gereken şey, çözümün sizin zihninizle değil, “İlahi İrade”yle bulunmasına izin vermenizdir.

İşin ilginç yanı, sevdiğiniz kişiyle konuşarak anlatmaya çalıştığınız şey, çoğunlukla anlaşılmaz hale gelir, tabi eğer bilinçaltınızda daha farklı bir duygu ya da korku varsa... Çünkü sağ beyin ile telepatik iletişim, artık dudaklarınızdan dökülenleri bastırmaya, araya girmeye başlamıştır.

AYŞE

ERİL – DİŞİ BULUŞMASI

G öğsü, midesi feci şekilde yanıyordu. Bir ejderha olsaydı muhakkak ağzından alevler saçacaktı. Çok öfkeliydi. Ama kime olduğunu bilmiyordu. Sadece Hasan'ı karşısında hayal ediyordu. Ona nasıl acı çektiğini söylerken gözlerini kaçırdığı an aklına gelmişti. Bir de internette sabaha karşı 03.00'te başkalarıyla sohbet ederken yakaladığındaki umursamazlık ve acımasızlığı... Yüreği kavruluyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Uzandığı koltukta adeta ana rahmindeki bir bebeğin duruşunu almıştı.

“Senden nefret ediyorum! Duyuyor musun beni? Ne olurdu beni sevseydin! Ne olurdu sadece benim olsaydın! Aramanı istiyorum. Çok acı çekiyorum Çok! Çok! Çok! Duy beni artık. Ye-

ter! Ben de aranmak istiyorum. Ben de sevilme istiyorum. Öyle sadece canın istediğinde gelip sevişmek olmaz. Sana verdiğim akıttığım kadınlığı hiçe sayıyorsun. O kadın çok değerli, anlıyor musun beni? Çok değerli. Aaaaahhhhhhhhh! Canım acıyor. Yeter artık!»

Göğsündeki ağırlığı atabilmek için eline tutuşturulan yastığı boğazlarcasına tuttu. Bir yandan onu koltuğa vuruyor, diğer yandan bağıırıyordu. Boğazına düğümlenen her bir yutkunma çözülüyordu. Göğsünden koskoca bir kütle sökülüyordu.

«Sen de bana ödeyeceksin! Aynı şekilde ağlayacaksın. Kapıma gelip yalvaracaksın. Senden nefret ediyorum. Öyle bir özleyip üzüleceksin ki, o gözlerinden çıkan yaşlara bakıp Oh olsun!’ diyeceğim. Dizlerinin üzerine çöküp bana yalvaracaksın. Ama ben yine de seni geri almayacağım. Anlıyor musun beni? Seni geri almayacağım. Kapımda yatacaksın. Sürüm sürüm sürüneceksin. Allah’tan cezayı bulacaksın. Defol git! Seni asla görmek istemiyorum!”

Kısa bir an durdu. Duyguları yön değiştiriyordu. Şimdi tamamen farklı şeyler kusuyordu:

“Yalvarırım gitme! Ara beni. Sadece beni sev. Gitme benden! Neden kaçıyorsunuz hepiniz neden? Ne yaptım ben size? Sizi sevmekten başka! Gitme! Arayın artık beni. İyi davranın bana. Yalvarırım... Allah’ım! Beni duy. Neredesin sen? Neden beni korumuyorsun? Neden unuttun beni? Sadece şimdi değil, tüm yaşamlarım boyunca unuttun beni. Artık al beni! Dayanamıyorum artık al beni. Sev artık beni. Ben iyi bir insanım. Lütfen kurtar beni. Yeter artık! Kapalı bir zindanda gibiyim. Zindanımı ben ördüm. Duvarlarla ördüm ki kimse girmesin. Çünkü korkuyorum. Senden ayrılırken korktum ben. Sadece bu duvarların ardında güvende olabilirdim. Çok korktum ben. Çok korktum. Hâlâ da korkuyorum. Ne olur duy beni! Artık kaçacak yerim kalmadı. Vücudum acıyor. Kalbim acıyor. Sev beni. Başkalarından koru beni. Lütfen! Çıkart beni buradan! Çıkartın beni bu zindandan! Kendimi ben koysam da sen çıkart beni Allah’ım!”

Ağlıyordu.

“Neyi hatırlaman gerek Ayşe? Şimdi zihnini tamamen bir bebek gibi boşalt. Anne ve babasının kucağına kendini teslim eden minicik düşünemeyen huzurlu bir bebek gibi zihnini boşalt ve kendini Tanrı’nın kollarına bırak.”

Yorulmuştu. Bıraktı kendini. Zihni söyleyeceği her türlü sözü söylemişti. Vücudu sanki bomboş bir çuval gibiydi. Ona sığındı. Söyleyecek sözü, kusacak korkusu, öfkesi kalmadığında, teslimiyet kendiliğinden gelmişti. Derin nefesler alıyordu.

“Ağzını aç ve mide ve kalbine doğru derin ve hızlı nefesler al. Birazdan göbek deliğinin ve iç organlarının üzerinde hafif bir gıdıklanma ya da haz duygusu fark edebilirsin. Kendini bu duyguya bırak. İzin ver büyüsün.”

Gerçekten de haz duygusu göbeğinden başlayarak vücuduna yayılıyordu. Kolları ve bacakları uyuşmuş gibiydi ama zihni tamamen ayıktı. Kendini biliyor, sanki dün yediği yemeği hatırlar gibi, Gilda’nın ve Elise’in tüm hikâyelerini capcanlı hissedebiliyordu. Kendi yaşamı ve âşık olduğu erkekler gözünün önünde duruyorlardı. Ama artık hepsi de uzaktı.

“Birazdan yeniden bedenine ve yaşama döneceksin. Bak bakalım neyi hatırlaman gerek? Ayrılırken ne hissedeceksin?”

“Şu anda çok mutluyum. Tamam ve bütünüm. Allah’ı yakınımda hissediyorum. Benim içimde. Ve beni çok seviyor. Asla bana zarar vermeyi düşünmüyor.” Gülümsedi. “Aslında bütün bu korkuyu ben kendi kafamda yaratmışım. Onun benimle birlikte bedenime geleceğini, şah damarımdan daha yakına yerleşeceğini, eğer hiç korkmadan ona teslimiyet içinde güvenle yaşasaydım her şeyin yolunda gideceğini anlıyorum. Ohh! Beni ne kadar da çok seviyor. Nasıl da fark edememişim. Şu anda çok mutluyum. Bir süre burada kalmama izin ver. Allah’ım çok teşekkür ederim. Her şey aslında ne kadar da mükemmel ve güzel! Nasıl da fark edememişim...”

Bir süre sonra genç kadın artık hazırdı.

“Öyleyse şimdi seni terk eden, sana geri dönmeyen eril parçanı bulmaya hazır mısın? Merdiven hayal et. 10 basamaklı bir mer-

diven. Usulca aşağı in. Kırmızı bir perde göreceksin. O perdeyi araladığında seni unutan aramayan uzakta duran eril parçanı bulacaksın.»

Genç kadın yaptı. O perdeyi araladığında ise şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Bir gemi kaptanı vardı. Yaptığı hatadan dolayı gemisini batıran ve tüm mürettebatının ölümüne sebep olan bir kaptandı. Ölmüştü ama bir ölü olduğunu kabullenmiyordu bile. Bedeninin içinde kaldığını sanarak orada öylece duruyordu. Bir mahkûm gibiydi. Mutsuz olduğunun bile farkında değildi. Kadınına gitmek istemiyordu. Tüm sahip olduğu gücü kaybetmişti çünkü. Ve kadınının kendisini böyle güçsüz göreceğine, kendisinden hiç haber almamasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Çünkü güçlü erkek, seviyordu kadını. Ne yapacağını bilmiyor, kadınının kendisini eleştireceğini düşünüyor ve öylece ruhsuz ve duygusuzca, uzakta bekliyordu. Sanki bin yıllardır orada duruyordu.

“Bak bakalım Ayşe, erkeğinin güçsüz olmasını kabul edecek misin? Onun hata yaptığını kabul edecek misin? Yoksa sonsuza dek onsuz yaşamaya ve yaşamında hep böyle uzak erkeklere âşık olmaya mı kararlısın?”

Ayşe gülümsedi. Bilinci öyle yükselmiş, öylesine Allah sevgisi ve güveniyle dolmuştu ki, sorunun cevabı aklında beliriverdi. Tüyları diken diken olmuştu. Muhteşem bir his kaplamıştı her yanını.

“Gücü ne kadın ne de erkek dışarıda arayamaz. Savaşla, parayla, zaferle, öfkeyle elde edilen güç, gerçek değildir. Kadın da erkek de güçlerini birbirinde bulur. Ne zaman ki birbirleriyle tam kabul vererek bütünleşirler, işte o zaman Allah katına çıkış ve yeniden Cennet enerjisini hissediş başlar. O duygu, Çekim Yasası’nı harekete geçirir. Yani bütün evren onların ayaklarının dibindedir. En ufak bir zorlanma yaşamadan, çaba sarf etmeden evreni eğip büklerler. Yaşamlarında herkesin en yüksek hayrı ile her istedikleri gerçekleşir. Ama olumsuz duyguları silmek zorundayız. Onlar varken bütünleşemiyoruz.”

“Çok güzel. Öyleyse eril parçanı, kendine en yakın erkeği kabul ediyor musun?”

“Evet”

“Çağır onu öyleyse. Konuş onunla. Duygularını tamamen aç. Sevgini ve kalbini akıt.”

“Enerji kapılarımı açıyorum artık. Kalbimin frekanslarını açıyorum artık. Oh! İçimdeki erili seviyorum. Erkeğim! Adamım! Seni seviyorum. Hoş geldin. Senin her şeyini seviyorum ben adamım. Gel sarıl bana. Kadınlığım sana aksın. Ben senin gücünü zaten benimleyken hissediyorum. Sen beni tamamlıyorsun. Gel bir tanem seni çok seviyorum. Hücrelerimi titretiyorsun. İyi ki varsın. Senin varlığına şükrediyorum. Senin varlığına şükür bir tanem. Seni çok seviyorum. Kadınlığım, bereketim bolluğum sana aksın. Ailemiz için artarak geri dönsün. Ellerin ayakların dert görmesin adamım. Dudaklarım, bedenim senin için çiçek açıyor erkeğim. Sadece senin için çiçek açıyor. Senin ellerinde kadın oluyorum, senin ellerinde güzelleşiyorum erkeğim. İyi ki varsın erkeğim! Senin varlığın benim için bir mutluluk. Seni onurlandırmak aşkların en güzeli erkeğim. Hayatın en tatlı anları. Hayatın balı. O balları senin ellerinden topluyorum ben bir tanem, erkeğim. Canımın içi, iyi ki geldin, iyi ki kavuştuk. O nasıl sarılmaktı öyle. O nasıl öpmekti öyle! Sen benim bütünümlü, tamamımsın erkeğim. Seni her halinle çok seviyorum. Ve artık senden korkmuyorum. Senden korkmuyorum erkeğim. Senin gücünü test etmekten vazgeçtim erkeğim. Ben bugüne kadar hep yanlış erkeklerin peşinde koşmuşum da ondan erkeğim. Benim kalbimdeki frekansı tutabilen, onunla konuşabilen ve beni bu şekilde bütünleyebilen erkek, en güçlü erkektir zaten; benimle bir olur o. Ve sen işte o adamsın. Benimle bütün olan erkek. Seninle gurur duyuyorum sevgilim. Erkeğim, yarım, öbür parçam. Seni çok bekledim nesiller boyu, ömürler boyu bekledim. Seni çok özledim, sensiz dengemi şaşırdım, kadınlığımı şaşırdım bir tanem. Sen olmayınca kadının gücü de olmuyormuş bir tanem. Ben niyet veriyorum. Artık bu kişi her kimse, bana onu verin. En yakın olanını verin. Ve artık ilişki yaşamaktan, kök salmaktan korkmuyorum. Çünkü onunla tam ve bütünümlü ben. Ve artık onunla kendimi teslim edebilirim. Kendi gücümü alabilirim. Yeniden yorumlayabilirim. Kendimi mutlu hissedebilirim. Doludizgin yaşayabilirim. Onu davet

ediyorum. Senin kıymetini biliyorum ben. Hoş geldin yeniden hayatıma. Seni ben kadının olarak her daim yüceltirim çünkü sen bensin. Öbür yarımsın. Seni onurlandırmak, kendimi onurlandırmak demek. Seni sevmek kendimi sevmek demek. Seni bağışlamak kendimi bağışlamak demek ve seni memnun etmek, kendimi memnun etmek demek. Takdir etmek, sana saygı duymak demek, kendime saygı duymak demektir. Senin her bir hücren kıymetli benim için. Seni seviyorum.”

“Harikasın Ayşeciğim. Şimdi eril tarafın ol bakalım. Ve içindeki, sana davet yapan o dişiye konuşma yap.”

Ayşe önce içindeki erkeği hissetmeye başladığında hayal kırıklığına uğradı. Adamın canı gelmek istemiyordu. Ve Ayşe tuhaf bir şekilde bu adamın bu hissini, hayatında âşık olduğu gerçek adamların hislerine benzetmişti. Onlar da muhtemelen kendisini aramaları gerektiğinde bu duygularla hareket ediyorlardı. Önce üzüldü. Ama sonra biraz uğraşarak erkek halini ikna etmeyi başardı.

Ve içindeki erkek konuşmaya başladı:

“Eh artık geri dönebilirim. Kırgınım. Çok kırgınım. Kendime kırgınım. Bütün dünyaya kırgınım. Ben nasıl böyle bir hata yaparım ama artık kabul ediliyorum. Kabul görmek istiyorum ben kabul görmek... İnsanlar hata yapabilirler. Ben kudretli kartalım. Yarışırım, savaşırım, liderim. Benim dediğim olur. Benim dediğim olur. Ben bu kadını hak etmiyorum çünkü o çok mükemmel. Çok mükemmel. Ben hata yaptım. Çok kudretli olmaya çalışıyorum aslında. Zaten kudretli olduğumu bu kadar söylemem bile tuhaf. Ben erkeğim. Erilim. Gücüm olduğu müddetçe koruyabilirim. Kollayabilirim. Gücümü aramaya geldim, çıktım yola. Yollarda aradığım gücümün boş çıktığını gördüm. Hakiki güç kadınının kollarında ve kalbindeymiş. Benim onun kalbini coşturup bana doğru akıtma görevim varmış. Ben bunu anlayamamışım. Hep dışarıda aramışım. Savaşta zannetmişim. Öfkeme yenilmişim. Ben şahinim. Artık eğilme zamanım geldi. Artık kadınının elini tutma zamanım geldi. Artık kadınıma gidebilirim. Hâlâ onun kalbinden gerçek gücün akacağına tam olarak inanamıyorum. Aslında onun

kalbini tamamladığımda Tanrı'ya ulaşacağımı biliyorum... Onun tam olarak beni tamamlayacağına, koruyup kollayacağına inanmıyorum. Erkeğim ben. Teslimiyet benim doğamda yok. Ama bir erkeğin de Tanrı'ya teslim olacağı anlar vardır. Mesela aşk geldiğinde Tanrı'ya teslim olup o aşkın ve kadınının peşinden gitmiyorum. Ve artık geri dönme vaktim geldi...»

“Harikasın Kaptan. Şimdi yeniden hisset. Kadınına bak. Ona gitmeyi istiyor musun?”

“Evet.”

“Öyleyse şimdi yine konuş ona. Seni korkuyla bekliyor ve seni kaybetmekten çok korkuyor. Onun erkeği olarak kadınının içini ferahlat. Bunu sadece sen yapabilirsin.”

“Geliyorum kadını. Sana doğru koşuyorum. Çok özledim seni. Ne olur artık kavuştur bizi. Haydi, artık aç kollarını ve kalbini bana ve beni içine al kadını. Beni kalbine al kadını. Sen ne yumuşacık, ne dişi, ne harika bir kadınsın... Sen ne hayranlık duyulacak kadınsın. Sana aşığım ben. Sana hayranım ben. Benim kadını sensin. Ah benim kadını! Ah benim biricik kadını! Ah benim bir tanem! Beni daha çok içine al. Ben seni daha çok aramak istiyorum. Yaşamak istiyorum. İlk defa seninle yaşadığımı ama yaşarken çok büyük zevk aldığımı hissetmek istiyorum; ilk defa bedenime topraklanmak istiyorum. İlk defa bir kadını her gün aramak ve bundan zevk almak istiyorum. Gücümü sende görmek ve o gücü deneyimlemek istiyorum. Seninle yaratımlar yapmak ve tüm kâinatı harekete geçirebilmeyi, üstelik bunu yaparken parmağımı kıpırdatmadan yapabilmenin mutluluğunu tatmak istiyorum. Bunu birlikte öğrenmek istiyorum. Bana ver o eşsiz mutlu ve güçlü enerjini. Kaynağını bilmediğim enerjiyi bana ver ki kaynağa ulaştır beni. Kaynağımıza ulaştır. İşte o bizim kaynağımız. Bunu bana öğret bir tanem. Ben de seni besleyeceğim bebeğim. Zaten bunu kendiliğimden yapacağım çünkü içim sana doğru otomatik akıyor. Seni bir saniye bile bırakmak istemiyorum bebeğim. Seni bir saniye bile bırakmak istemiyorum. Korkma benden! Dur orada! Güçlü ol benim için. Beni ancak senin gibi bir kadın paklar. Sen benim yarımsın. Seni seviyorum.”

Genç kadın inanılmaz rahatlamıştı. Artık içindeki eril parçasıyla birleşmişti. Eksik değil kendisini tamamlanmış hissediyordu. Çok mutluydu. O kadar üzüntüden sonra böylesine mutlu ve hafiflemiş olabileceğine, rüyada görse inanmazdı. Sanki hem geçmiş hem şimdi hem de gelecek şifalanmıştı. Olaylar değil, olayın getirdiği duygu dönüşmüştü.

“Bir süre eril parçana herhangi bir kimlik vermeden sarıl ve öylece kal.”

Ayşe vücudunu hissetmiyordu artık. Sadece uçuyordu.

DİŞİ KADINLAR - ERİL ERKEKLER

Yaklaşık 2 yıl kadar önce, dişilik eğitimime bir arkadaşımı davet etmiştim. Aslında amacım ona yardım etmekten ziyade, birlikte eğlenceli bir gün geçirmek ve belki öğlende yemeğe çıkıp biraz laflamaktı. İçten içe onun eril bir kadın olduğunu da biliyor ama bu teşhisimi ona söyleyip rahatsız etmek yerine, hoş bir seçenek sunmak istiyordum. Arkadaşım ise gülerek bana döndü ve dedi ki:

“Hah, Seda’cığım, dişiliği istersen ben sana öğreteyim.”

Bu sözlerin üzerine düşündüm. Dişi dediğimizde aklımıza gerçekten de cilve yapan, kırıtan, makyaj yapan, süslenen, frapan, flört etmeyi seven, dekolte giyen bir kadın modeli geliyor. Bir eğitimimde, katılımcı kadınlardan bir tanesi, henüz eğitim başlamadan bana serzenişte bulundu:

“Seda Hanım, dişi deyince aklıma çok zayıf bir kadın geliyor. Ben zayıf ve hizmetçi görüntülü bir kadın olmak istemiyorum. Bu eğitimde ne aradığımı inanın bilmiyorum.”

Anlaşılan, aynı kelime, her zihinde farklı anlamlar çağrıştırebiliyordu. Oysa dişilik bunlardan hiçbiri değildi ki... Daha önce de anlatmıştım. Dişi bir kadın, sadece aurasıyla, varlığıyla, etrafındaki erkekleri erkek gibi hissettirebilir. Bunun için açılıp saçılması gerekmez. En mazbut, en kapalı giyimli kadın bile dişi ise erkekleri kendisine bir miknatis gibi çeker.

Gerçek bir kadın, dişi özelliklerini bilinçaltına yerleştirebilmişse, alıcı konumuna gelir. Görünmeyen dünyada, duygularının manyetik kutuplaşmasını öyle bir ayarlar ki, yaşam enerjisi erkek tarafından kendisine doğru akar. Zaten düzgün giden bir ilişkide olması gereken akış budur. Dişi her zaman alıcı konumunda olmalıdır. Ama kadın, bu yaşam enerjisini erkeğini onurlandırarak iade etmelidir.

Bir erkek danışanım şikâyetinde bulunmuştu:

“Seda Hanım, kız arkadaşıma bir ev hediye ettim. Bana bir kez olsun teşekkür etmedi.”

Eminim ki o kadın, aslında hediye karşısında kendini ezik hissetmemek ya da değersizlik duygusunu belli etmemek için başını dik tutmaya çabalıyordu. Ama bu hiç de flörtöz ya da çekici bir tutum değil. Orada yapması gereken şey, hediyesi için erkeğini onurlandırmaktı. O zaman erkek bunu sorgulamayacaktı bile ve her iki taraf da mutlu olacaktı.

Gerçek bir kadın, çuval da giyse dişidir.

ANNELİĞİ BIRAK SEVGİLİ OL

Biz kadınlar bazen erkeklerden çok daha güçlü olabiliyoruz. Dışılık ve ilişkileri aşka programlama eğitim programlarına katılan hanımlardan bana çoğunlukla bu soru gelir:

“Seda Hanım, neden hep biz değişmek zorundayız ki? Bu eğitimleri erkekler de alsalar olmaz mı? Bakın biz onlardan zaten daha güçlüyüz, biraz daha ilerlersek bize uygun güçlü erkek kalmayacak.”

Ve ben her seferinde tatlı tatlı gülerim.

Bir gün yine koçluk yaptığım bir kadın ile konuşuyorduk. Çok dertliydi:

“Artık bıktım! Kocam benim hiçbir yaptığımı takdir etmiyor. Ben de onun kadar çalışıyorum. Eve ekmek getiriyorum. Evle ilgili pek çok işi ben yapıyorum. Bütün ödemeler, faturalar, angaryalar benden soruluyor. Yemek pişiren, alışverişini yapan da benim. Elbette her şeyi mükemmel bir şekilde yapamıyorum. Bana anlayış göstereceğine, sürekli hatalarımı yüzüme vuruyor. Şikâyet ediyor. Oysa duymak istediğim sadece bir iki ufak teşekkür ya da takdir. Bu kadar zor mu?”

Yine eğitim gruplarımdan birinde başka bir kadın şunları anlatıyordu:

“Sevgilim benimle yeterince ilgilenmiyordu. Aslında koruyucu bir tip de değildi. Mesela gece geç saatte tek başıma eve dönüyordum. Merak edip aramıyordu bile. Kendi çantamı bavulumu kendim taşımak zorundaydım. Artık sinir olmaya başlamıştım. Nihayet ilişkimizi sonlandırdım.

Bu adamın huyu bu, değişmez!’ diyordum. Oysa üç ay sonra bir başka kadınla birlikte olmaya başladı. Beni sinirimden kudurtan şey, bu kadına tam bir centilmen gibi davranması oldu. Sizce ben nerede hata yaptım?”

Son zamanlarda bu hikâyelerden gitgide daha fazla duymaya başladım. Kadınlar çok güçlü görünüyorlar. Erkekler de güçlü bir kadın gördüklerinde onlara yaslanıveriyorlar.

Eğitimdeki kadına sordum:

“Peki, siz etrafınızdaki kişileri kontrol etmeyi sever misiniz?”

“Evet. Ama bunun sebebi, herkesin bana güvenmesi. Artık bunu değiştirmek elimde değil. Zaten hayatıma giren pek çok erkekten daha iyi problem çözebilirim ben. Onların uğraşıp vakit harcamalarını beklemektense, ben kendim her şeyi hallediveriyorum.”

Biliyor musunuz? Biz Türk kadınları, erkeklerimizi çocuk bırakmak istiyoruz aslında. Sonra da onları karşımıza alıp kızıyoruz. Bu gelenek oğlan anneleri ile başlıyor. Sürekli onlar için her türlü problemi çözüyoruz. Duygusal bir sorunla karşılaşmalarına tahammül bile edemiyoruz. Üzdüklerinde adeta dişi bir kaplana dönüşüyoruz. Çok güçlü ve dişli birer kadın imajı ile büyümelerine sebep oluyoruz.

Sonra oğlanlar büyüyorlar. Biz onları tam bir erkek haline getiremediğimiz için, bu kez gelinler devreye giriyor.

Ama gelinler de aslında aynı tip annelerin tornasından çıkıyor. Oğlanlar yetişkin birer erkek olduklarında artık bilinçaltıları, anneleri gibi kuvvetli, çözümücü, kendilerini koruyup kollayan kadınları seçiyor. Bu kadın onu hayatı boyunca sırtında taşımak zorunda kalıyor.

Biz Türk kadınlarının dişilik gücü, ‘anne’ rolünden geliyor. Sevgili olmayı öğrenemiyoruz.

Hep vermek, vermek, vermek peşinde koşuyoruz.

Özellikle güçlü kadınlar, hayatlarına giren erkekler zayıf davrandığında bütün kontrolü ellerine alıyorlar. Sorunları çözmeyi onlara bırakmak yerine kendileri çözüyorlar. Hele kariyer kadınlarının üzerinde şöyle bir baskı da var: «Ayaklarımın üzerinde durmalıyım!»

Anne rolünden çıkıp Sevgili olabilmek için

1-Erkeğinizin problemlerini çözmeyin,

2-Onu eleştirmeyin,

3-Sizi eleştirdiğinde sınırınızı hemen çizin,

4-Paketlerinizi taşımasına izin verin,

5-Psikolojik sorunları varsa, bir uzmana yönlendirin, siz psikolog değilsiniz,

6-Aşırı şefkat vermeyin, yedikleriyle, giyimiyle uğraşmayın,

7-Geç geldiğinde onu sorgulamak yerine, onun kendine ayırdığı süre kadar siz de kendinize bir dünya kurun,

8-Kendinize ait dünya ile ilgili, o size soru sormadıkça, bilgi vermeyin,

9-Onu değiştirmeye çalışmayın,

10-Onu kontrol etmeyin.

Oysaki gerçek bir dişi, gücünü sadece anne rolünden değil, sevgili rolünden de alır. Gerçek bir dişi, alır. Vermez, alır. En azından bunun dengesini kurar. Eleştirmez. Güvenir. Savaşmaz. Kabul verir. Erkeğin kendi yöntemleriyle sorunu çözmesine, büyümesine izin verir. Ondan yardım ister ve alır.

Bunları yapamazsak, hayatımızdaki adam zaman içinde gerçek bir erkek olmak yerine çocuğumuz haline gelir.

Ne bir anne olarak ne de sevgili olarak, erkeklerimizi oğullarımızı kontrol etmeye, korumaya, yapamadıklarını atılıp kendi başımıza yapmaya kalkışmayalım. Biraz geri çekilelim ve anne yerine sevgili olmasını öğrenelim.

Hiçbir şey tek taraflı değildir. Erkekleri suçlayamayız, onları yetiştirenler de biziz işte...

Peki, gerçek bir kadın olmak ve dişi enerjimizi layıkıyla kullanabilmek için ne yapmak gerekir?

Bunun için birinci kural, “kaybetme korkusunu” yenmektir. Kaybetme korkusu, bize ilişkilerimizde hata yaptırır. Erkeği olduğu gibi kabul etmemizi engeller. Kalbimizi ona tam olarak açamayız. Ne kendimizi ne de erkeği gerçek anlamda sevmeyi bilmiyor oluruz. Herhangi bir erkek hayatımıza girdiğinde, hemen duygusal boşluklarımızı doyurması için beklentiler oluştururuz. Ve bunları bize vermediği zaman, ya ona tutunur ya da terk eder uzaklaşırız. Onu görmediğimiz, haber almadığımız zaman acı çeker, şüphe duyarız. Güvenemeyiz.

Üstelik bunları yaparken, duygularımıza yenilirse, kesin laf sokuştururuz. İğneleriz. Kavga ederiz. Küseriz. Onlara olumlu duygu vermek yerine suçlu hissettirmeye çabalarız. Kurban rolü oynarız. Mantık çerçevesinde davranamayız.

Ne yazık ki, erkek yaradılışı gereği, duygusal işkencelere maruz kalmaya başladığı andan itibaren arkasına bakmadan bizden uzaklaşmaya çalışır. Bazen hiç ses çıkartmadan gidebilir. Kadınlar ayrılık için son bir bitiş konuşması yapmak, duyguların özetini çıkartmak ve belki de haklı çıkmak gibi ajandalara sahipken, erkek bundan mümkün olduğu kadar kurtulmaya çabalar. Onun gündeminde bunlar yoktur. Yaşananlar her ne olursa olsun, erkek genelde daha düz bir yaratık olduğundan, kadının duygu oyunları ile çok fazla başa çıkamayacağını bilir.

Kadının kontrol etme içgüdüğü, ona yeni hatalar da yaptırabilir. Gitmek isteyen bir erkeğin ardından, ilişkinin bitme sebeplerinden kendi payını bulmaya çalışmaz. Gerçekte yapması gereken şey, kendi içindeki arızalara odaklanıp onları düzeltmek olması gerekirken, erkeği nasıl geri döndürebileceğine odaklanır.

Oysa kadın eğer kaybetme korkusunu yenmiş gerçek bir dişi ise, kendi hayatını merkez olarak alacaktır. Duygusal boşluklarını artık doldurmuş, yaralarını tamir etmiştir. Bilinçaltı ona ağırlık değil, sadece hafiflik veriyordur. Erkek aramadığı zaman bunu fark etmez bile. Her zaman pozitif bir havası vardır. Karşısındaki herkese de bu olumlu duyguları yansıtır. Yaşatır. Sırf bu yüzden

bile pek çok erkek ona doğru çekilmeye başlar. “Sende değişik bir şey var ama ne olduğunun bilmiyorum!” gibi cümleler duyar.

Dişi kadınlar, gerektiği zaman erkeklerine hiç utanmadan, hiç gurur yapmadan, gerçek duygularını söyleyebilirler. Ama bunu tahakkümle, ona kendini kötü hissettirerek değil, yumuşaklık ve açık yüreklilikle söylerler. İçinde gereksiz duygusal yargılar olmaz. Örneğin, ne istediğini, beklentilerini, değişmesini istediği şeyleri, duygusuz ve korkusuzca söyler. Belki de sadece tek bir cümle ile belirtir. Örneğin, “Seninle birlikte olmak çok güzel ama davranışlarıyla sözlerin birbirini tutmaya başladığında daha fazla güvenebilirim. Tam güvenemediğim bir ilişkide kalmam mümkün değil!” gibi...¹

O zaman erkek size saygı duyar. Bu konuşmanın alt yazısı, «seni kaybetmekten korkmuyorum»dur. Ama bu sözlerinizin ardından, yine aynı şekilde davranmaya devam ediyor ve siz hâlâ ondan vazgeçmiyorsanız, işte o zaman size olan saygısı biter. Bunu uygulamak, gerçek bir dişi için çok önemlidir. Çünkü dişi, doğada eşini seçen konumunda olmalıdır. Çünkü neslin devamı için, doğacak olan çocuğuna potansiyel olarak doğru babayı aramaya çalışmalıdır. Siz hiç yumurtanın sperm peşinde koştuğunu gördünüz mü?

Gerçek bir dişi, erkeğini kendi seçer. Çünkü bilinçaltında potansiyel olarak doğuracağı bebeğe baba seçmekle yükümlüdür. Bu, bir kadının en doğal hakkıdır. Kadın, seçebilmek için birden fazla erkekle kahve içebilir, yemeğe çıkabilir, cinsellik yaşamadan, ilişkinin aşka dönüşüp dönüşmeyeceğini anlamak üzere flört edebilir. Ancak cinsellik yaşanmaya başladığında ve erkeğin duyguları ile davranışları birbirini tutmaya başladığında, bu birlikteliğin adı “ilişki” adını almalıdır.

Seçmenin en önemli kuralı: Bir kadın olarak her şeyi test etmeden, zihnimizi devreye sokup “beklenti” yaratmaktan kaçınmaktır. Eğer beklentisizce odağımızı birden fazla eş adayına dağıtabilirsek, aşk vampirlerinin ağına düşmekten kurtuluruz. Bu da bize kaybetme korkusu devreye girmeden, doğru erkeği seçebilecek gücü verir.

Bir dişi olarak ilişkinin duygu akış yönünü hep kontrol etmeliyiz. Eğer yaşam enerjisi akışı terse dönüyorsa, muhakkak müdahale yapmamız gerekecektir. İlişkinin ilk zamanlarında erkek daha çok ilgi gösterir. Görüşmelerin ardından duygu ve aşk oluşabilmesi için karşılıklı olarak heyecan, adrenalin, gizem, merak, oyun, eğlence, şehvet, tutku, şefkat duygularını oluşturmamız gerekir. Bu duygular harekete geçtiğinde erkek daha da avcı olacaktır. Kadının elde etmek için uğraşmalı, düşünmeli, merak etmeli, iz sürmelidir.

Ramize Erer - Tehlikeli İlişkiler

AŞKIN KODLARI

Televizyon ekranlarındaki en beğenilen dizilerden birini seyrediyorum. Genç kadın sevdiği erkekle birlikte oluyor. Zaten hasta. Yakışıklı delikanlı da kadına âşık. Ne olursa olsun onunla evlenebilmek için her şeyi göze alıyor. Kadın oldukça umutsuz. Hatta sevdiği erkeğin gitmesini bekliyor ama o yine de gitmiyor. Sonunda hastalığa rağmen evleniyorlar. Aynı gece delikanlı genç kadının elini tutuyor ve ona aşk dolu bakışlarla bakıyor.

Bu romantik sahneyi, 21. Yüzyılı yaşadığımız şu günlerde artık normal yaşamda görmek git gide zorlaşıyor. Erkeklerin, sevdiği kadının bir bakışını yakalamak için günlerce beklediği hatta minik not kâğıtlarında aşklarını itiraf ettikleri dönemler çoktan kapandı.

1960'lara gelindiğinde, cinsellik henüz sadece Avrupa'da serbestçe yaşanmaya başlamış ama ülkemizde görücü usulü evlilikler hüküm sürüyordu. Genç kızlarımız hâlâ mutfaktaki becerisiyle, hanımefendiliğiyle, uslu ve cici kız olarak eş buluyordu. Çalışan kadınlar parmakla gösteriliyordu.

1970'li yıllara gelindiğinde, özgün fikirleriyle hatta isyankâr tavırlarla kendi ruhunu ortaya koyabilen genç kızlar, hanım hanımcık ve uslu olanlardan bir iki adım öne çıktılar. Artık onlar dikkat çekiyorlardı. Okuyorlar, siyaset, ekonomi alanlarında fikir yürütüyorlardı. Hâlâ bekâret önemliydi. Görücü usulü evlilik varken, artık daha fazla kadın flört ediyor, eşini tanıyarak evleniyordu.

1980'lere gelindiğinde durum daha da farklılaştı. Modern ve büyük şehirlerde artık ilişkiler daha rahattı. Bu kez üniversite okumuş, kariyer sahibi olan, güzel giyinen, hanım hanımcık genç kızlar rahatça evlenebiliyordu. Ne de olsa on parmaklarında on marifet vardı. Hem dişi hem eril yanlarını kullanabiliyorlar, çocuk da kariyer de yapıyorlardı.

1990'lara gelindi. Artık dönemin gençleri, 80'li yıllardaki gençlerden önemli ölçüde değişti. Birbirleriyle olan ilişkilerinde çok daha rahat, korkusuz ve kuralsızdılar. O dönemde cep telefonları popüler hale geldi. Herkes birbirine kolayca ulaşabiliyor, flört mesajları atıyor, bildiğimiz kaçgöç kurallarının tamamen dışında hareket ediyordu. Artık bazı gençler için bekâret de önemli değildi.

Derken 2000'li yıllarla birlikte internet yaygın kullanıma girdi. Artık biraz imtiyazlı evlerde yaşayan gençler, internet ortamında sohbet edip tanışabilecekleri ortamlar yaratıyorlardı. İlk zamanlar her şey daha edepli, daha masumdu. Fakat bu kez 10 yıl beklemeye gerek kalmadan, teknolojinin hızlı büyümesiyle birlikte ilişkiler yeniden çağ atladi. Pek çok evde, Türkiye'nin pek çok yerinde gençler kendilerini daha serbest ama bir o kadar gizli bir dünyanın içinde buldular. Kadınlar cinselliklerini keşfediyor, 60'lı yılların Avrupa'sında yaşanan cinsel devrim, Türkiye'ye sirayet ediyordu.

Ama bir farkla... Avrupa artık cinsel arayışını ve yaşadıklarını tüketip, henüz gençliğinin baharında evlenip çocuk sahibi olma akımına kapılmışken, biz tam tersine doğru geliştik. Sorumluluk almaktan kaçan erkek ve kariyer peşinde koşarken dişilik özelliklerini unutan kadınlar evlenmekte zorlanmaya başladılar.

İlişkilerin son dönemde ne kadar farklı olduğunun altını çizmek istiyorum. Eskiden erkekler hoşlandıkları kızla hemen evlilik düşünmek zorundaymış. Şimdi öyle değil. Birden fazla kadın erkeğin peşinden koşuyor.

Onu için kavga ediyor. Rekabet ediyor. Yatakta marifetlerini sergiliyor. Yine de terk edilmekten, bir gün ansızın her şey iyi gidiyor zannederken, bir daha aranmamak üzere bırakılıyorlar.

Öyleyse ne yapmak lazım? Oluşan yeni ilişki dinamiğinde artık kadının sadece kadın olduğu, bakire olduğu ya da yatakta harika olduğu için erkek o kadın ile evlenmiyor. Bambaşka bir alanda hâkimiyet kurmayı öğrenmesi gerek. Dişiliğini ve bunun getirdiği gücü yeniden keşfetmesi ve ilişkiye istediği yönü verebiliyor olması gerek.

Erkekler ilişkiyi bir oyun gibi görürler. Kızlar ise ilerde kuracakları yuvaya, potansiyel olarak doğuracakları bebeğe odaklanır, güven duygusu ararlar. İşte Âdem ile Havva'nın birbiriyle bütünleşmesini, aşkı bulmalarını engelleyen en önemli yapısal fark budur. Öyleyse, kadının biraz daha oyun oynaması, erkeğin ise daha çok güven vermesi ve sorumluluk alabilmesi lazım.

Her iki taraf da âşık olabilmek için hayranlık, heyecan, merak, tutku, şehvet, şefkat duygularının tetiklenmesine ihtiyaç duyar. İlişkinin ilk başlangıç döneminde her iki taraf da kendini ve kartlarını hemen açmamalı. İlişkinin ilerleme hızını erkek takip ederse, kendini daha fazla avcı gibi hissedecektir. Bu da dişili olmayan, yeterince özgüvenli bir erkeği hayatınıza getirecektir.

Eğer bunlar olmuyorsa, çoğunlukla karşımızda avcı olmayı bilmeyen ya da korkan, dişi bir adam olabilir. Eril bir kadınsanız ve dişileşmeyi düşünmüyorsanız, bunda da bir problem yoktur.

Ama erkek sistemli olarak kadına yaklaşıyorsa, oyun güzel başlamış demektir. Bu, her iki tarafı da çok yüksek bir mutluluğa taşır. Ama genelde, erkek tam kadını elde ettiğini düşündüğü anda kendini geri çekecektir. İstisnalar olabileceğini aklınızda tutun. Ama eğer erkek geri çekildiyse hiç panik yapmayın. Kendi hayatınıza ve etrafınızdaki diğer erkeklere odaklanın. Gerçek bir dişi olduysanız, zaten kaybetme korkunuz olmayacağı için, kendi hayatınızın tadını sonuna kadar çıkartabilirsiniz.

Eğer uzaklaşma döneminde erkek saygısızlık yapıyorsa, sınırlarınızı hemen çizin. Yoksa sizi değersiz görmeye başlar ve öyle de davranır. O anda yapabileceğiniz en güzel şey, ona onun hareketleriyle birebir kopyalayarak cevap vermektir. Bu onun da en kolay anlayabileceği dildir. Çünkü oturup ilişki problemlerinizi düz bir şekilde konuşmanızın bir yararı yoktur. Erkek duyguları hakkında konuşmakta, kadın kadar başarılı değildir.

Yaradılışı gereği ilişki hakkındaki konuşmalarında iki şey gerçekleşir:

Erkek duygu arasında kaybolur ve üçüncü cümlelizden sonrasını dinlemez.

Böyle iletişim sol beyinden çıkar ve bu da erildir. Erkeğin bilinçaltı bunu bir saldırı olarak algılar. Karşı saldırıya geçebilir ya da tamamen kapanabilir.

ERKEK, İLİŞKİNİN EN GÜZEL YERİNDE GERİ ÇEKİLİRSE

Erkek, kadını elde ettiğini düşündüğü ilk an, kendini geri çeker. Ukalalıklar yapma başlayabilir. Bu durumda kadınlar korkmamalı. Genel olarak kadında kaybetme korkusu olduğu için, bu evrede hata yapar. Çünkü çoktan hayatındaki erkekle yaşayacaklarının hayalini kurmaya başlamıştır. Çoğunlukla gerçek olmayan beklentilere girer. Sonra bu beklentileri kaybettiğini sanır ve acı çeker. İşte o acı, kadının anda yaşamaktan, hayatından zevk almasından alıkoyar.

Bu devrede yapılacak en güzel şey, beklentiyi kesmek, duygusal davranmadan, hiç sitem etmeden, kalbi kapatmadan kalabilmektir. Hatta kadın, o dönemde erkeğin kendisine uzaklaşırken yaptıklarını bir bir taklit edebilir. Bu davranış, erkeğe bir sinyaldir. Oyunun kurallarını bildiğini, alt yazılarını okuduğunu ve aslında kendisiyle ilişki oyunları oynamanın ne kadar eğlenceli olabileceğini gösterir.

Fakat kadınların bir bekleme eşiği vardır. Eğer erkek sınırları çok fazla zorlarsa, kadın gider. Önce uğraşır, duygusunun gereğini sonuna kadar yapar. Ama bardak taşıtığında erkeğin işi çok zorlaşır. Artık kadın bir daha geri dönmez. Erkek ne yaparsa yapsın... Çünkü kadın, erkeğe göre çok daha karardır. Ne istediğini iyi biliyordur. Erkeğin geri çekilme döneminde, tam da kadının güven ve tutarlılık aramaya başlayacaktır. Eğer erkeğin söyledikleri ile davranışları birbirini tutmuyorsa, bir anda öyle bir çeker gider ki, erkek neye uğradığını şaşıracaktır.

O kadın artık asla aynı kadın değildir. Erkek bunun farkına varamaz.

Güzel bir flört evresi ve eğlenceli, heyecanlı duygular istiyorsanız, bu kurallara dikkat edin. Ne kadın olarak yanlış beklentiler sonucunda öfkelenip duygusal ve kırıncı davranın ne de erkek olarak tam güvene ihtiyaç duyulduğu anda kaçışlarınızı çok uzatın. Her oyunun bir kuralı vardır.

Erkek ne kadar deneyimli ve yaşı büyükse, onun geri çekilme ve yeniden sizi özleyip gelme evreleri o kadar uzun olacaktır.

Ve bütün bunların, sadece yaşamın bir hediyesi, eğlencesi olduğunu unutmayın.

Çoğu erkek ayakları yere basan kadını tercih ediyor. Oysa bu, kadın için parasal özgürlük ve erkeğe muhtaç olmamak ise, erkek için sadece kadının duygusal olarak mutlu ve olumlu kalabilmek için kendisine bağımlı kalmaması demektir.

Dişi bir kadın olduğunuzda, erkeklerin doğal olarak size ne kadar verici davranabileceğini, ne kadar kolay âşık olabileceğini deneyimlemelisiniz. Bu, kadınlar için gerçek bir armağandır.

Dişi

Seçer

Kovalanır

Güvenir

Kolektif

Alt yazılarla konuşur

Sağ beyin

Duygu ve empati

Alır

Duyguyla onurlandırır

ERİL

Seçilir

Avcıdır

Korur kollar

Bireysel

Direkt ifade eder

Sol beyin

Mantık ve analiz

Verir (yaşam enerjisi)

Şövalye gibi davranır

Gerçek bir dişi, alt yazılarla konuşur. Bilin ki erkekler de sizi söylediğiniz düz cümlelerle değil, davranışlarınızın alt yazılarını okuyarak ve kritik anlardaki seçimlerinizle algılayacaktır.

KUDRETLİ ERKEK

İlişkinizin güzel olması, büyük ölçüde her iki tarafın da kudretli olmasına bağlı. Aksi halde etrafta çokça rastladığım kısa vadeli ve cinselliğe bağlı, kısır bir ilişki haline dönüşüyor. Eğer bunu ayırt edemezseniz, siz de kendi gücünüzü bir kenara bırakıp acı çekmeye başlarsınız. Peki, gerçek kudret nedir? Bir erkeğin ya da dışının kudretli olması ne demektir? Para sahibi olması mı? Kariyeri mi? Savaşçı ruhu mu? İş başarısı mı?

Yukarıda saydıklarımın hiçbiri gerçek kudretin kaynağı değil. Ama bunun gerçeğini bulduğunuzda, o adamın muhakkak parası da vardır, başarılıdır da. Bunlar zaten gerçek kudretle birlikte gelen özelliklerdir.

Gerçek kudret, özgüvenden gelir. Özgüven ise, bilinçaltında kadınlara ya da kendi rolüne karşı korku ya da kalıplarını silebilmiş erkeklerde bulunur. Ama özgüven, kendini beğenmişlik, kadınlara acı çektirecek kadar bencillik yapmak değildir.

Özgüvenli bir erkek, karşısındaki kadını önemser. Ona alçak gönüllü davranır. Başarılarını, hayatını alçak sesle yaşar.

Bağlanma korkusu yoktur. Ama bağımlı da olmaz. Sorumluluk alabilir. Yetersizlik, başarısızlık, yüzleşme ve ölüm korkularını çok küçültmüştür. "Bu kadınları memnun etmek mümkün değil arkadaş!" demek yerine artık kendi kadınının ne istediğini bilen oluştur.

Kendi değerini anlamak için sadece bedensel çapkınlıklar yapmaya ihtiyacı kalmamıştır.

Hâlâ annesine bağımlı değildir. Ama onunla içsel savaşını da bitirmiştir. Zaten bir erkek annesiyle duygusal ilişkisini bağımsız bir sevgi haline dönüştürebildiğinde, hayatındaki tüm kadınlarla olan ilişkisini de çözer.

GERÇEK BİR DİŞİ, İLİŞKİNİN BAŞINI DA SONUNU DA BELİRLEYENDİR

Bir erkeği kendisine bağlayabilmek isteyen pek çok kadın, bedenini o adama gerçekte hazır olmadan açarak, kendisine bağlamaya çalışıyor. “Eğer ben birlikte olma isteğini karşılayamazsam, başka bir kadın muhakkak bunu yapar ve adamın ilgisi o kadına kayar. Ben kaybederim” diye içten içe korkabiliyorlar.

Oysa gerçek bir dişî, erkeğin de ilişkinin de belirleyicisidir. İlişkinin sonunu, daha ilk günden kadın yapar. Fakat bunu o kadar bilinçsizce yapıyoruz ki, korkularımız devreye giriyor ve her zaman ilişkimizde korktuğumuz başımıza gelmeye başlıyor. Gerçek bir dişî, eğer aşk istiyorsa, kudretli bir erkeği seçer ve ilişkisini aşka programlar. Kendi doğasında hareket eder. Ve aslında hep bilinçaltımızda yargıladığımız dişîlik duygu ve eğilimlerimizi sevip benimseyebilsek ve hakkını verebilsek, hep doğru ilişkileri kuracağız.

Ve en önemlisi, mevcut ilişkimizi, kendi dinamiği içinde, en yüksek potansiyeline çıkarabileceğiz.

DİŞİ ERKEKLER

Artık yeter! Beni koruyup kollayan, bana sahip çıkan, kadınlığımı hissettirecek gerçek bir erkek istiyorum ben. Hayatımda sizin kadar pısrık, konuşma özürlü, korkak insanlar görmedim!

Eğitimlerime katılanlar bilirler. Gerçek bir 'dişi' seçilmez, erkeğini seçer. Çünkü ona ilerde bir çocuk doğuracaktır. Ve bir kez çocuk oldu mu, artık ömür boyu o erkekle bağı kopmayacaktır. Bir gün boşansalar bile, çocukları için bir araya gelmek durumundadırlar. Öyleyse kadın, erkeğini çok dikkatli seçmelidir. Bu seçimin bir tek altın kuralı vardır: Duygularını tam olarak ona akıtmadan önce doğru flört tekniklerini uygulayarak, ilişkisini aşka dönüştürme potansiyeli olup olmadığını anlamak. Bundan emin olana kadar, kadın sosyal flörtünü sürdürür, dikkatini tek bir erkeğe vermez.

Bu genç kadın, seçmiyor, seçiliyordu. Sebebi, kaybetme korkusu gibi görünüyordu. Oysa biraz derine indiğimizde sorunun çok başka yerde olduğu anlaşıldı.

Çok pasif bir babası vardı. Çocukluğu boyunca sırtını yaslayamamıştı. Sorumluluk almayı sevmiyor, sadece çalışıp eve para getiriyordu. Cimriliği de cabasıydı. Annesi ise çok daha güçlü bir kadındı. Otoriterdi. Kızını çok eleştirerek büyütmüştü. Kontrolü seviyor, hiç kimseyi beğenmiyordu.

Zaman içinde olumsuz inanç kalıpları yerleşmişti. Bilinçaltına şu cümleleri yazıyordu:

«Erkeklerin hepsi pasif ve güçsüzdür. Onlara sırt yaslanmaz. Ben güçlü olmalıyım.»

Bilinçaltındaki inanç bu olunca, Çekim Yasası kendisine hep zayıf ve pasif erkekleri getiriyordu. Her biri zayıftı. Eleştirmeyi seviyorlardı. Tıpkı babası gibi sorumluluk almaktan kaçınıyorlardı. Ve genç kadın, adeta babasına olan öfkesini çıkartmak istercesine, onlara kontrolcü ve otoriter davranıyordu. Onları değiştirmeye çalışırken, içten içe babasını değiştirmeye çabalıyordu.

Zayıf baba, kuvvetli anne modeline sahip çocukların hepsi aynı tepkiyi vermiyor elbette. Eğer küçük kız, babasını çok seviyorsa, annesine öfke geliştirebiliyor. Örneğin, babası gibi zayıf erkekleri hayatına çekip, annesinden intikam alırcasına, kendini onların karşısında küçülten kadınlar da olabilir. Bu tip hanımlar, hayatlarına zayıf erkek olduğunda alttan alırlar, kendilerini pasif ve küçük kılarlar. Annelerinden bekledikleri ama asla göremedikleri davranışları, hayatlarına babaları gibi erkek çekerek, onlara gösterirler. Bunu yaparken temel içgüdü, babayı anneden korumaktır.

Dişi erkeklerin gücü yoktur. Kudretli erkek, kadını koruyup kollayandır. Gerekirse dışarıda onun için savaşır. Şefkat verir. Kadınının dişiliğine saygı duyar çünkü onunla bütünleşmesi gerektiğini bilir.

Dişi erkekler güçlü kadınları seçer. Çünkü kendilerini hep yetersiz görürler. Öz güvenleri yoktur. O yüzden, kendi elleriyle seçtikleri kadının gücünden rahatsız olup onu acımasızca eleştirirler. Koruyup kollamak yerine onunla savaşır. Otoriter anneye sahip olanları, iyi bir cinsel performansla sahip değillerdir. Ama buna kabul vermek yerine kendilerini iş ve kariyer alanında kanıtlamayı tercih ederler.

Mükemmeliyetçi kişilikleri vardır çünkü henüz küçük bir çocukken acımasızca eleştirilerek büyümüşlerdir. Bilinçaltlarına yerleştirdikleri “ben yetersizim” ya da “başarısızım”

kalıpları, gerçek duyguları ile bağ kurmalarını engeller. Oysa aralarında çok iyi eğitilmişler ve kariyer sahipleri de var.

İlginç bir şekilde, dişi erkekler tamir işlerinden anlamazlar. Hatta hoşlanmazlar.

Dişi erkekleri kim çeker? Tabi ki eril kadınlar. Dişilikleri baskılanmış tüm kadınların, kariyer sahibi, güçlü ama dişiliğini yaşayamayan kadınların ortak kaderi, bu tip zayıf erkekleri hayatlarına çekmektir. Bu adamlar kendilerine sırt yasladıklarında fazla sorgulamadan durumu kabullenirler.

Eğer böyle bir erkeğiniz varsa, kendi içinize dönüp bakmalısınız. Dişiliğin ne demek olduğunu öğrenmeli, dişi olmadığınızı zamanlardaki gerçek duygularınızı çok iyi tahlil etmelisiniz. Ve bu duyguların altında çocukluk döneminde bastırıp unuttuğumuz öfkelerin, suçlulukların, acımaların yattığını bilmelisiniz. Bu duygular trans altında belli bir teknikle çıkartıldığında, her şey değişiyor.

Eskiden bu özellikleri kişinin karakteri zannederdik. Oysa artık bilinçaltımızda saklı olan karmaşık kalıplar ve komutlar yüzünden böyle davrandığımızı biliyoruz.

AYŞE

GELİŞMELER

Bu çalışmalardan yalnızca iki gün sonra, hayatımda çok önemli gelişmeler olmaya başladı. Buna ben de şaşırdım. Onca çalışmadan sonra yine de insan şüphe ediyor ve kendi kendine bazı şeyleri uydurduğunu düşünüyor.

Hayatımdaki pek çok eski erkek arkadaşım, daha çok da benim hoşlandığım, önemsemiğim tipler beni peş peşe aramaya başladılar. Hatta bazıları bana âşık olduğunu, çok özlediğini bile söyledi. Bunlara çok şaşırmadım aslında. Ama tam ondan vazgeçtiğim anda Hasan beni aradı. Son görüşmemizden sonra yaklaşık dört ay geçmişti.

Telefonda ona çok kızgın olduğumu söyledim. Kendi içimde onu affettiğimi düşünüyordum ama galiba tam olarak bana yaptıklarını unutamamışım. Sesini duyar duymaz ve bana olan ilgisi- ni yeniden belli eder etmez bütün içimdekileri kustum.

“Seni artık istemiyorum.”

“Tamamen unuttun mu beni?”

“Evet, tamamen unuttum.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Saçmalama Hasan, bu ne özgüven böyle? Sen beni aldattın. Değersizleştirdin. Önemsemedin. Seni unuttum. Hatta şu anda hayatımda yeni birisi var ve çok mutluyum. Bana tam istediğim gibi bir ilişki sunuyor. Üstelik ona âşık oluyorum.”

“Her kime âşık olursan ol, yine de beni hatırlayacaksın Ayşe. Yaşadıklarımızı, sana olan tutkumu, bakışlarımı, uyumumuzu unutamazsın. Hep aklının bir köşesinde kalacağım.”

Adamın küstahlığı canımı sıkıyordu. Ama belki de içten içe biraz hak veriyordum. O yüzden daha da hırçınlaştım:

“Saçmalama! Seni asla hatırlamayacağım. Benim kadınlığıma hiç saygı göstermedin.”

“Yine kafana göre bazı şeyleri yorumluyorsun.”

“Hayır, ben ne dediğimi çok iyi biliyorum. Lütfen bir daha asla benimle böyle konuşma. Ben uzun zamandır ilk defa çok daha iyi bir erkeğe bir takım duygular hissetmeye başladım. Çok önemliydi.”

“Bunu neden bize yapıyorsun Ayşe?”

“Biz diye bir şey yoktu ki. Hiç olmadı. Sen suçlusun. Cezanı çekeceksin. Beni aldattın işte aldattın. Aldattın!”

Hasan ilk kez açıkça konuşmaya başladı. O dakika kalbimde bir şeyler yumuşadı. Bana ilk kez açık davranıyordu.

“Öyleyse sen de her seferinde farklı bir kadın olmayı başarsaydın. Yapamadın. Her şeyi benden bekledin. Sen de benim için, duygularını, ilgini bana göstermeyerek, her şeyi benden bekledin. Her şey bir yere kadar küçük hanım. Sende böyle bir tembellik var. Ya da gurur mu desek? Hiçbir erkek bu kadar soğuk kadın istemez.”

“Ne? Dur dur Hasan’ım. Lütfen dur. Bu eleştirini neden daha önce yapmadın? Ama haklısın. Benim korkularım vardı. O zamanlar hâlâ sana çok âşık olduğum için seni kaybetmekten çok korkuyordum. Seni öylesine önemsiyordum ki, her hareketimi kontrol ediyordum. Çok teşekkür ederim bana bunları söylediğin için. Şimdi çalışmalarımın ne kadar yerinde olduğunu bir kez daha anlamış bulunuyorum. Ben senden hep almışım. İlgi, sevgi, güzel sözler, seks... Ama seni çok az onurlandırmışım bu hareketlerin için. Çok özür dilerim.”

Hasan’ın sesi de yumuşamıştı şimdi.

“Evet. Bir kadın olarak zaman zaman benim üzerime düşebil-
meli, bazen de kaçabilmeliydin. Gerçek bir kadın kurallar ve gu-
rurla hareket etmez. Nerede ne zaman ne yapması gerektiğini
hisseder.”

Hasan belki çok fazla şey bekliyormuş gibi görünüyordu.
Oysa gerçekte haklı olduğunu ben biliyordum. İlgi ve prenses
muamelesini fazla abartmıştım sanırım. Ama bunları Hasan bana
daha farklı bir zamanda söylemiş olsaydı, çok alınır, ağlardım.
Şimdi hiç de kötü hissetmiyorum kendimi. Çünkü ben aslında
kendi hapishanemden çıkıp kadınlığımı özgürlüğüne kavuşturu-
dum. Artık erkekler tarafından cezalandırılmıyorum. Hasan bana
ilginç bir şekilde, “Haydi artık ne olursun bizi cezalandırmaktan
vazgeç. Kavuştur bedenlerimizi” dedi. Tıpkı topraklama seansın-
da eril tarafımın söylediği gibi. «Bizi cezalandırmaktan vazgeç!»
gibi bir şeyler söylemişti sanırım.

Bu arada yeni ilişkim harika. Çok iyi gidiyor. Her bakımdan
Hasan’dan çok daha iyi. Bana bir yüzük aldı. İkimiz için ev tuttu.
Anahtarını da bana verdi. Şimdi onu döşüyoruz. Sanırım evlene-
ceğiz.

CEYDA

GELİŞMELER

Ufuk’tan haber almam için çok uzun zaman bekle-
mem bile gerek kalmadı. Beni aradı, özlediğini ve
görüşmek istediğini söyledi. Kabul ettim. Belki de et-
memeli miydim? Ama kalbimi açmıştım artık. Sadece beklentiye
girmemek için kendimi en baştan şartladım.

Bir kafede oturduk. Zannettiğim gibi, ‘sen harikaydın ama ben
sorunluydum, sana layık değildim, o yüzden bitmeliydi’ gibi ya-
lanlar söylemedi. Sadece gözlerimin içine baktı ve beni ne kadar
özlediğinden bahsetti. Eskiden olsa bin bir türlü sitem eder hatta
laf sokardım. Bu kez ona sevgiyle baktım. Ben de onu özlemiştim.
Söyledim. Hoşuna gitti. Uzanıp elimi tuttu. Ve dedi ki;

“Bak Ceyda, sana ilk görüşte âşık olmuştum. Ama sen beni biraz hayal kırıklığına uğrattın. Çok yaralıydık her ikimiz de. Ama hiç olmazsa senin kendi değerini bilmeni, bana gerektiğinde ‘hayır’ diye bilmeni isterdim. Onun yerine sen sürekli kendinden tavizler verdin.”

Bunları duyduğumda aklıma yaptıklarım geldi. Beni gecenin on buçuğunda telefonla arayıp yanına gitmemi istediğinde, uykumu yarıda bırakıp koşarak ona gitmiştim. Belki başka bir kadın başka bir şekilde bunu yapsa hoşuna gidebilirdi. Ama her hareketimle, her kelimemle ona öyle mesajlar veriyordum ki, onu kaybetmekten korktuğumu ve her şeyi bunun için yaptığımı anlıyordu bence. Elbette duygularımı belli etmek güzeldi ama bunu korkudan değil sevgiden, tavizle değil, özgüvenle yapmalıymışım. Şimdi daha net görebiliyorum.”

Sonra devam etti:

“Ama şu anda bakışların bana çok farklı şeyler anlatıyor...”

Neredeyse bana yeniden birlikte olmayı teklif edecekmiş gibi geldi. Önce kalbim heyecanla çarptı. Ama sonra, ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Öyle şaşırdım ki anlatamam. Belki de beni sessizliği ona bu kadar bağımlı kılıyordu. Sadece bilmenizi istedim. Şu anda kendimi kuşlar gibi hafif hissediyorum. Aşk hayatımda ise kıpırdanmalar var. Yeni ve ilgimi çeken erkeklerle tanışmaya başladım.

Her şey için çok teşekkür ederim.

Ceyda

BELGİN TEŞEKKÜR

“Aralık ayının son günleri çoğu insanın bir önceki yılı sorguladığı, yaşamını gözden geçirdiği günlerdir. Bu yüzden yeni yılda yaşamında neleri değiştirmek istediğini belirler ve hedeflerini koyar. Ben de 2009 yılına girerken şöyle hayatımı bir gözden geçiriyor, uzun süredir içinde debelendiğim ve gittikçe dibe sürüklendiğim çaresizliğime bir çıkış yolu arıyordum. İstedğim adamla evlenmiş, mutlu bir yuva kurmuş, işimde kariyer edinmiş ve çocuğum olmuştu ki, bu en çok istediğimdi. Belki de hayatımın en mutlu olmam gereken zamanlarını umutsuzca, sevgisiz yaşıyor, mutsuzluktan bir türlü kurtulamıyordum. Artık o kadar çok bunalmış, çıkmaza girmiştım ki kendimi tanıyamıyordum. Sevgi dolu, neşeli, ümitli o ben gitmiş, yerine öfkeli, saldırgan, mutsuz, umutsuz bir ben gelmişti. . Evliliğim bir çıkmaza girmişti, didişmekten bir adım öteye gidemiyorduk. Sevgi, saygı ve ilgiden eser yoktu. Konuşmuyorduk artık, aynı evde iki yabancı gibi yaşıyorduk. İşte başarılı olmak için var gücüyle çalışan, mükemmel anne, mükemmel eş olmak için çabalayan, bu arada kendi ebeveynlerini de mutlu etmek için koşturan kısacası, hayatını başkaları için yaşayan, kendi yaşamının çoktan elinden kaydığının farkına varamayan biri haline dönüştürmüştüm kendimi. Ve bu çabalarım ne yazık ki takdir görmüyor, kimseyi memnun edemiyor aksine acımasız eleştirilerle karşı karşıya kalmak daha da yaralıyordu. Susmak, alttan almak da çözüm değildi. Kendimi değersiz, sıradan, bunalmış ve çok çaresiz hissediyordum. Bir yerde bir yanlış vardı ve bir çözümü olmalıydı. Çünkü bu yaşa-

nanlar bedenimi de etkilemeye, hastalıklarla sinyal vermeye başlamıştı. Hayatım bir kısır döngüye girmişti. Ta ki Seda Hanım'ın 'Kırılmayacak Kısır Döngü Yoktur' başlıklı röportajına kadar. Yazılanlar ne kadar da yaşadıklarımı anlatıyordu. En güzel yanı da bu yaşanılanları değiştirmek mümkündü. Evet, doğru adresteydim. Demek ki bunları yaşayan yalnızca ben değilmişim! diye düşündüm ve Seda Hanım'dan ilk randevuyu aldım. O koltuğa oturana dek o kadar çok eleştirilmiş, sindirilmiş, sevgisiz bırakılmışım ki Seda Hanım'la konuştukça kendimden nasıl vazgeçtiğimi ve başkalarının hayatına göre yaşadığımı gördüm.

Ama çok şükür ki Seda Hanım vardı artık ve biz kısır döngüyü birlikte aşacaktık. Seanstan çıktığımda evet pek çok problemim vardı belki ama bir çözüm yolu gözükmüştü. Çok mutlu hissettim kendimi çünkü beni destekleyen ve anlayan biri vardı karşımda. İlk randevuya çok büyük korkularla gitmiştim. Evliydim, bir çocuğum vardı ancak artık eziyete dönüşmüş, sevgiden eser kalmamış bir evliliğin içinde kaybolmuş, yolumu bulamıyordum, kocamın değişmesi söz konusu değildi ve bir ömür böyle nasıl geçerdi? Kendi mutlu olmayan başkasını nasıl mutlu edebilirdi? Öte yandan kendi içinde bitmiş bir evliliği sonlandırmak güzel yavruma haksızlık değil miydi? Onu babasından uzaklaştırmaya hakkım yoktu ve belki de bu durumun onun psikolojisinde yaratacağı olumsuzlukların sorumlusu ben olacaktım. Bu sorumluluğu almaya hazır mıydım? Ya aileme bu durumu nasıl açıklayacaktım? Kocamı kendim seçtiğim için katlanmam gerekiyordu onlara göre. Çalışsam da, çocuğumla kendime alışık olduğumuz düzeyde bir yaşam kurabilecek bir birikimim yoktu. Ne ev, ne araba vardı; işlerim de bozulursa endişeleriyle boşanmanın altından nasıl kalkacağımı düşünüyordum. Çelişkiler, güvensizlik... Asıl önemlisi de korkuyordum. Zaten bunlar yüzünden bu noktadaydım. Bana sevgisini ve ilgisini vermeyen insanlara tutunarak hatalar yapmıştım.

Sevgi olmasa da beni bırakmayacağına dair bir güven duyuyordum. Korkularımın esiri olmuş, kendi mutsuzluğumu kendim yaratmıştım. Seda Hanım'ın desteğiyle, kendime, yaşadıklarına dışarıdan başka bir gözle bakmayı öğrendim; yanlışlarımı görüp

kurban rolünü bırakmaya karar verdim. Kendimi sevmeyi, önce-
liği kendime vermeyi, dişiliğimi, kadınlığımı yeniden kazanmayı
öğrendim. Korkularımı yendim, kendime ve Allah'a güvenmeyi
öğrendim. Öyle bir noktaya geldim ki artık hiçbir şeyden kork-
muyordum. Kararımı vermiştim, içinde bulunduğum zorluklara
ve çocuğumun olmasına karşın, bu evliliği sürdürmeyecek, ken-
dime bu kötülüğü yapmayacaktım. Aslında bu hayatımda kendi
başına aldığım ilk karardı, bugüne kadar benimle ilgili kararları
hep başkaları vermişti. Korkuları, endişeleri, olumsuzlukları bir
kenara bırakıp Yüce Allah'a teslim oldum. Bu evliliğin hem be-
nim hem de herkesin hayrına sonuçlanmasına niyet ettim. Geri-
sini Allah'a ve evrene bıraktım.

Tabii ki hiç kolay olmadı. Çok sancılı ve çok zor bir süreçti.
Önce benim boşanma isteğimi ciddiye almadı. Alay etti, eleştirdi,
inanmadı. 'Git kendin boşa!' dedi. Kararlılığımı görünce, çocuğu-
muz kullanarak suçluluk hissettirip vazgeçirmeye çalıştı. "Bunun
hesabını nasıl vereceksin? Bir çocuğu babasından ayırmaya hak-
kın yok!" gibi söylemlerle, acı çekti. Direncimin devam ettiğİ-
ni anlayınca bu kez de maddi zorlukları bahane etmeye başladı.
«Boşanırsak, hayatın çok zor olacak. Madem bu yolu seçiyorsun
o zaman katlanırsın. Sana hiçbir biçimde maddi desteğim olmaz;
başının çaresine bakarsın!» diyerek beni tehdit etmeye çalıştı.

Gerçekten de hayatım maddi açıdan çok zor olacaktı. Boşan-
mam demek 10 yıllık birikimimi, hayatımı bir kalemle silmek,
her şeye baştan başlamak, düşük bir maaşla tekrar kirada otu-
r-
mak, yeniden bir ev kurmak ve çocuğumun ihtiyaçlarını karşı-
layabilmek demekti. Alıştığımız yaşam düzeyini sürdürmek bu
koşullarda çok zor görünüyordu. Tüm bunlara karşın bu riski
alacaktım, artık kendime ve Allah'a güveniyordum. En yıpratıcı
olan boşanmaya ikna süreci oldu. İpler koptuğu için, çatışma
çirkin bir duruma dönüşmüştü. Tehditler, kavgalar ve yaralayıcı
sözler birbirini kovalıyordu. Severek evlendiğim adamı tanıya-
mıyor, her gün ne kadar doğru bir karar verdiğime inanıyordum.
Sonunda boşanmayı kabul etti. Boşanabilmek için her şeyden
vazgeçtim zaten.

Boşanmak istemeyen adam, boşanma işlerini başlattı ve işlemler bir ay gibi sürede halloldu. Artık herkes yoluna gidebilir hayatlarını yeniden kurabiliirdi. Öyle de oldu, benim için kapılar o kadar kolay açılmaya başlamıştı ki, her şey yoluna giriyordu.

SANKİ ARDIMDA BİRİ BENİM İÇİN SÜRECİ KOLAYLAŞTIRIYORDU

Maddi sıkıntılar içinde kirada oturmayı göze almışken bir evim bile oldu... En büyük korkum kızımın bu süreçten olumsuz etkileneceği ve belki profesyonel bir yardıma ihtiyacı olabileceğiydi. Boşanma öncesi pedagog desteği aldık, ona uygun bir dille anlattık. Bugün anne babası birlikte olan çocuklar bile düzenli pedagog ziyareti yaparken bizim böyle bir ihtiyacımız olmadı. Aksine bugün yüzünde gülümsemesi eksik olmayan, mutlu, neşeli, sağlıklı ve başarılı bir kızım var.

Korkuları siz bir kez bıraktığınız zaman “Evren” yolunuzu açıyor ve beklenmedik mucizelerle karşılaşıyorsunuz. Şimdi geriye baktığımda ne kadar doğru bir karar verdiğimi ve kaderimi nasıl değiştirdiğimi görüyorum. Eski halime tekrar geri döndüm, artık mutlu, neşeli bir biçimde hayatımı sürdürüyor ve kendimle gurur duyuyorum. Sonrasında kendine daha çok vakit ayırıp hobilerime yöneldim. Çocuğumla, ailemle, arkadaşlarımla ilişkilerim de düzeldi. Kötü olanları eledikçe yerine çok daha iyi insanlar, ilişkiler, olaylar çektim. Hayatımdaki mutsuzluk kaynağını, tespit edip, güvenle yoluma devam ettikçe karşılaştığım mucizeler arttı. Maddi zorluklar zamanla düzeldi, borçlarımı ödedim, işlerim yolunda gitti.

Ummadığım bir anda hep hayalini kurduğum ama olanaksız gibi görünen bir iş teklifiyle karşılaştım. Oysa bir iş aramıyordum. Bu hayatımın fırsattıydı. Üç gün görüşmeler yapıldı, ben bu işe kabul edilmişim. Daha fazla iş, daha fazla olanaklar ve daha iyi bir kariyerim olacaktı artık. Gerçekten bir mucize gibiydi olanlar. Eğer ben korkularımın esiri olsaydım, maddi güven-

sizliklerden dolayı mutsuz bir evliliğe tutunsaydım, bu fırsatlar önüme çıkmayacaktı. Evren beni ödüllendiriyordu işte. Ve artık her yeni güne yeni bir mucize için uyanıyorum, çok sevildiğimi, sonsuz güvende olduğumu, korunduğumu ve her şeyin en iyisini hak ettiğimi biliyorum.

TANTRA

CİNSELLİĞİN 4 BOYUTU VE 4 SEVİYEDE ORGAZM

Spiritüel cinsellik ve kadınlarla erkekler tarafından seksin algılanma şekli, maalesef kolayca herkesin konuşabildiği bir konu değil hatta çok zor çünkü hepimizin kafasında belirli ölçülerde tabular ya da sınırlamalar var. Sekste kendimizi tam ve bütün olarak ifade edebildiğimiz söylenemez çünkü derinlerde bir yerde korkuyoruz.

Eğer konuya enerji boyutundan bakarsak, seks, dişi ve eril enerjilerin birlikte dans etmesi olarak tarif edilebilir. Ruhsal öğretilere ve kadim uygulamalara göre cinsellik sadece fiziksel bir eylemden ibaret değildi. Yani sadece bedenlerimiz değil, hem bizim hem de eşimizin ruhsal, duygusal, zihinsel ve bedensel olarak, 3, 4, 5. ve 6. boyutlarda bütünleşebildiğimiz, “ilahi sevgiye” ulaşabildiğimiz bir birleşme olması arzu edilmişti. Her iki tarafın da 4 ayrı boyut ve açıdan birleşme yaşayabilmesi, zaten yeryüzünde mümkünken Cennet’i deneyimlemek demekti.

Peki, cinsellik ve orgazmın 4 boyutu dediğimizde ne demek istiyoruz?

1. BEDENSEL SEVİYE

Vücudumuz masumdur. O sadece bedensel arzuları bilir ve asla iyi ya da kötü olarak yargılamaz. Doğru kişiyi yanlış kişiden ayırt etmez. Çünkü bedenlerimizin arzuları hormonlar tarafından doğal olarak yükselir. Bu arzuların ne şekilde doyuma ulaştı-

rılacağı, kişinin ruhsal bilinç düzeyi tarafından kararlaştırılır. Bu da kendiliğinden olur. Seksüel enerjisini nasıl ve ne şekilde ifade edeceğini vücudumuz bilemez. O yüzden de sizin farkındalık seviyenize göre yapacağınız liderliğe kabul verir.

Bedensel seviyedeki birleşmelerde para ve seks, vücudun kursosuzluğu, cinsel fanteziler ön plandadır. Kalbin gerçekten açılıp sevgiyle titreşmesi çok da gerekli değildir.

Eğer seksi, aşk ve sevgiyle yaşamayı seçerseniz, hayatınızdaki en coşkulu ve doyum verici deneyim halini alır. Eğer sevgi yoksa o zaman korkularınız, daha doğrusu yargılarınız devreye girer. Daha ağır ve karanlık duygular, cinsel enerjinizin akışını kontrol etmeye başlar. Yaşam enerjiniz blokajlarla tıkanmaya başlar. Çakralarınız kapanma ya da tıkanma riskiyle karşılaşır.

Kadın bedeni için bedensel seviyedeki orgazm şekli “klitoral” orgazmdır. Klitoris, adeta kadın bedenindeki minik bir penis gibi hareket eder. Kadın bedeninin erkekle birleşmesi için daha hızlı hazırlanmasını sağlayabilir. Ama boşalma ile birlikte, kadının orgazm süresi sadece 5-10 saniye civarında olacaktır. Sonrasında kadının cinsel isteği biter. En azından devam edebilmesi için aradan önemli bir süre geçmesi gerekir.

Klitoral uyarım için aşk, sevgi gerekli değildir. Fakat ruhen ve duygusal olarak zengin olmayan birleşmelerde, kadın ve erkek için daha fazla zevk arayışı başladığında cinsel fanteziler ve hayal gücü devreye girmek zorunda kalır.

Erkek ise boşaldıktan sonra, bilinçaltı ona “bu DNA’yı dölediğini, şimdi başka bir gen araması gerektiğini” söyleyecektir. Bu da tek eşliliği değil çok eşliliği destekler. “Tantra” inanışına göre, hem kadınlar hem de erkekler için, bu tip boşalmalar yaşandığında, cinsel enerji doğumda her kişi için sınırlı miktarda olduğundan, cinsel ömür de kısalmır. Ancak kişi bunu bilmez. Özellikle çok fazla mastürbasyon yapan kişiler, ileri yaşlarda cinsel isteksizlik, empotans gibi sorunlar yaşayabilirler.

Bir kadının klitoral yerine vajinal olarak boşalmasını erkek sağlar. Yine de kadınların kendi bedenlerinin işleyişini çok iyi bilmeleri, sevişmede erkeği doğru yönlendirmeleri için yardımcı olabilir.

2. DUYGUSAL SEVİYE

Duygusal seviye birlikteliğinde, artık kadın ve erkek birbirini sadece bedensel değil, duygusal ihtiyaçlarını da karşılamaları gerektiğini bilir ve bunu başaracak deneyime sahiptir.

Cinsel beraberlik yaşayan bir çift, karşılıklı olarak birbirlerine tam anlamıyla kalplerini açabilirlerse, onların arasında “güven” ve “gerçek sevgi” oluşur. Kalbinizi o ilişkiye verdiğinizde, hayatınızda gerçekten neler olup bittiğini ruhunuz bilir. Farkındalık yoluyla hisseder ve her şeyin yolunda olduğuna dair güven duyar. Bedenlerinizi ve duygularınızı tam olarak birbirinize açabilir, korkusuzca çırılçıplak kalabilirsiniz. Sadece vücudunuz değil kalbiniz de çırılçıplaktır.

Olduğunuz gibi hiç değişmeden de kalsanız, çok sevilip kabul gördüğünüzü hissadersiniz. Bu tarz bir kabul görme, en büyük “şifa” kaynağıdır. Eğer seksüel enerjinizin kalbinizdeki duygularla tam ve dürüstçe yani “maskesiz” olarak akmasına izin verirsiniz, vücudunuzda bağışıklık sisteminiz kuvvetlenir ve varsa potansiyel hastalıklarınızı iyileştirir. Duygusal olarak da güçlenmenizi ve eğer bastırılmış korkularınız varsa temizlenmesini sağlar.

Kısacası hem kalpten hem bedenden hem de ruhtan gerçek bir birleşme yaşıyorsanız, hipnoz seanslarına gerek bile kalmadan bilinçaltınızdaki her türlü yarayı da otomatik olarak iyileştirmiş olursunuz.

Duygusal seviyedeki orgazm artık vajinaldır. Bir üst boyutu olan “G noktası orgazmı” da keşfedilebilir. Vajinal orgazm, artık erkeğin kadın cinselliğinden korkmamasını gerektirir. Çünkü bu kadının sevişme süresini uzatır ve özgürleştirir. Erkek yetersizlik ve başarısızlık korkusu çekmiyorsa, kadınını duygusal olarak doyuruyorsa, bu kilidi açar.

Kadınlar, klitoral orgazmı engelleyip vajinal orgazma gidebilmek için, klitoristeki tüm uyarıları görmezden gelmelidir. Cinsel birleşme de hemen olmamalıdır. Ne erkek ne de kadın klitoral bölgeye dokunmadan ön sevişmeye devam edebilirse, kadın bedeni dikkatini vajinaya kaydırır. Kan bu kez oraya dolmaya başlar. Erkeğin de durumu doğru şekilde yönetebilmesi gerekir.

3. RUHSAL SEVİYE

Cinsel bütünleşme son derece ruhsal bir eylemdir. Eğer seksin bu boyutunu görmezlikten geliyorsanız, o zaman “an”da kalamıyorsunuz demektir. Tabi cinselliğin gerçek faydalarından da yararlanamazsınız.

Bildiğiniz gibi korku, nefret, öfke, üzüntü gibi duygular sizi merkezinizden uzaklaştırır. Eğer bir ilişkide bu duygulardan herhangi biri varsa ama farkında olmak istemediğimiz için zihnimize bunun tersini düşünüyorsak, o zaman bu duygular cinsel birleşme zamanında ortaya çıkacaktır. Çünkü cinsel beraberlik, tıpkı bir hipnotik trans gibidir. Analitik zihin devre dışı bırakılarak bilinçaltımızdaki duygular ortaya çıkar. Bu duygular, cinsel beraberlik sırasında haz almayı, orgazm olmayı bedenlerimizi partnerimize tam olarak açabilmemizi engeller. Hatta bazı kadınların ‘vajinismus’ problemleri yaşaması ya da orgazm olamamasının nedenleri, genelde bu tarz bilinçaltına atılan suçluluk, öfke, korku gibi olumsuz duyguların bastırılmasından kaynaklanır.

Eğer vücudumuz cinsel birleşmeyi reddediyor, yeterince hazırlanamıyor, haz alamıyorsa, bunun ardında muhakkak duygusal bir blokaj vardır. Bu blokajın kaldırılabilmesi için, bilinçaltınıza attığınız ve yüzleşmek istemediğiniz olumsuz duyguların, sevgi ve özenle ele alınması ve temizlenmesi gerekmektedir. Sevgili hanımlar, aslında tutucu toplumlarda cinsel problemler genelde suçluluk, toplumsal sınırlamalar ya da ayıp kavramlarıyla ateşlenir. Eğer cinsel yaşamlarımızın bedenlerimiz ve hayat kalitemiz hatta şifamız ve sağlığımız üzerinde ne kadar önemli olduğunu bilseydik, başkalarının ne diyeceği konusunu tamamıyla bir kenara bırakır, kendimizi tam olarak ifade edebilene kadar özgürlüğümüzü yaşardık. Bu yolculuğun sonunda varılması gereken nokta, “denge”dir. İçsel dengemize sevgi ve huzurla varabilmemizin tek yolu budur. Dengenin içinde asla gizlilik, utanma ya da taşkınlık yoktur artık. Sadece huzur ve doyum vardır.

Ruhsal seviyede artık çiftler G noktası orgazmına gitmeyi denemeliler. Elbette her türlü orgazm her seviyede mümkündür. Bu tanımlama, bir kategori değil, sadece algı ve yorumlama seviyesini anlatıyor.

G noktası pek çok uzman tarafından hâlâ tartışıla dursun, keşfedebilen kadınlar artık G noktası orgazmını rahatlıkla yaşayabiliyor. G noktası vajinanızın hemen girişinde, üst tarafta, belki de girişten 1-2 cm ileridedir. Buradaki dokuyu üzerine darbeler vurarak değil, parmağınızı usulca sürterek ve doku farkını ayırt ederek bulabilirsiniz. Elbette bir de hazzın büyüklüğü doğru noktayı size belli edecektir.

G noktası uyarıldığında rahim bir çadır gibi açılır. Rahim ağzının açılması, kadının penis ile olan ilişkisini daha da güzel ve konforlu hale getirir. Bu arada vücut bir sıvı üretir. Bu sıvı, suya benzer. Renksiz ve kokusuzdur. Sıvı arttıkça, kadın için idrarı geliyormuş gibi bir his oluşur. O noktada idrar tutma hareketi yapmaktan muhakkak kaçının. Klitorise dokunmaktan da kaçınmanızı önerebilirim. Ve bir süre sonra öyle bir kasılma gerçekleşir ki, üreyen sular olduğu gibi kadının vajinasından dışarıya fışkırır. Bu kadın ejakülasyonudur. Kadın bedeninden bir sürahi su çıkabilir. Bir erkek için kendi kadını bu şekilde seyretmek bile çok zevkli olabilir.

Kadın bu noktada 10 dakika gibi kısa süreliğine uykusu gelmiş gibi gözlerini kapatabilir. Ama bir süre sonra yeniden hormonlar devreye girecek ve kadın sevişme isteğiyle dolacaktır.

Bu tarz birleşmeler, sevgi ile yapıldığında çok daha kolay olur ve kadın ile erkek arasında ruhsal bir bağ kurar.

4. KOZMİK SEVİYE

Bu seviyedeki orgazmı yaşayabilmek için, kadın ile erkeğin birbirine tam teslimiyet ve güven içinde olması, sevgi, aşk, tutku, şehvet, şefkat, hayranlık, heyecan duygularını taşımaları gerekir. Ama şart değildir.

Yani, kozmik orgazm, aşkın ilk evrelerinde daha kolay yaşanabilir ama buraya ulaşabilmek için tantra eğitmenlerinin bazı tavsiyeleri de uygulanabilir.

Eğer kadın ve erkek boşalmadan yeterince uzun birbirlerini uyarabilirlerse, ikisi de çok daha yüksek bir hazza ulaşabilirler.

Burası, muhteşem bir dünyadır. Yaşam enerjiniz bir anda on misline katlanabilir. Vücudunuzdaki bütün hücreler adeta titreşiyor. Etrafınızda hiçbir şeye odaklanamazsınız. Görüşünüz daralır ve sadece bir sis perdesi ya da ışık görebilirsiniz.

Nefesiniz hızlanır. Hem titrer, bazen hem ağlar hem de gülersiniz. Bu istem dışı yapılan hareketler ya da tepkilerdir. Bu anda bütün bedeniniz şifalanır. Çekim Yasası hemen harekete geçer. Bilinçaltınızdaki tüm korkular engellenmiş, artık sadece arzularınız evrene saf ve temiz şekilde sunuluyordur.

Bu muhteşem duyguyu her zaman yakalamak kolay değildir. Dikkat edilmesi gereken en önemli şey, yargılamayı bırakmaktır.

Bir mektup:

TANTRAL BİR SORU-CEVAP

“Merhaba Seda Hanım;

Sizinle ilk kez geçen yıl bu zamanlarda bir atölye çalışmanızda tanışmıştık. Sonra da bir kez de hayattaki amacımın ve dünyaya gelişimdeki hediyeğin ne olduğunu bulmak amacıyla birlikte çalıştık. Bu süreçte hayatımda bir aşk yoktu ve zaten sizinle de kendi içimdeki bütünlüğü sağladıktan sonra buna sıra geleceğini karar vererek yoğunlaştım. Ama tabii aşk için de meditasyonlarıma devam ediyordum. Derken yaz tatilinde güzel bir aşk beni buldu ama bu sefer diğerlerinden farklı bir Sibel vardı aşkın karsısında duran. Ve her şey zamanla inanılmaz güzel gelişti ve hâlâ da uzakta olmama rağmen her şey yolunda gidiyor. Özellikle cinsellikte. Sizin dediğiniz gibi tam bir birleşme olmadan önce de o kadar farklı bir derinlik yaşadık ki bunu anlatmak çok zor. Sevgi-
lim de inanılmaz şaşırdı ve benim harika olduğumu tam bir dişi olduğumu düşünüyor... Sırrımı anlatmadım şimdilik... Ama her defasında o anlatılmaz duyguyu yasadık dersem yalan olur. Sadece iki, üç defa.

Vücudumdaki hazzı, titremeyi, uyuşmayı ve enerjiyi anlatabmam. Açıkçası yaşadığımın ne olduğunu ben de bilemiyorum. Acaba sizin ifade ettiğiniz o ilahi sevgiye yaklaştığımızın bir ifadesi mi? Bu konuda beni biraz daha aydınlatırsanız çok mutlu olurum. Bir de bunun sürekliliğini korumak için yapılması gereken bir şey var mı?

Bunun dışında size asıl sormak istediğim sevgim yoğunlaştıkça ve artıkça bugünlerde kendimde keşfettiğim bir durum ortaya çıktı. Erkek arkadaşım beni bu kadar sevmesine rağmen beni bir gün aldatıp bırakacak. Sonra da çok pişman olup acı çekerek bana geri dönecek ama onu kabul etmeyeceğim çünkü yeni bir hayat kurmuş olacağım. Buna rağmen yine de onu çok seviyor olacağım. Onu affetmeyeceğim. Bu belki biraz Türk filmi gibi bir hayal ama bu duygu sürekli beni alıkoyuyor. Sonra dönüp geriye baktığımda diğer bütün aşklarımda tam sevgimizin deminde hep aynı hayali ve içgüdüyü taşıdığımı fark ettim. Hem kendim bırakıldığım ve aldatıldığım için acı çekmek hoşuma gidiyor hem de onu pişman olup acı çeker görünce de bu duyguda hoşuma gidiyor. Acayip bir şey bu... Lütfen yardım edin Seda Hanım! Acaba bu korkum neden kaynaklanıyor ve üstesinden nasıl gelebilirim. Bir de New York'tayım, siz yoksunuz diye çok korkuyorum çünkü şimdiki ilişkiyi ve aşkıma hiç ama hiç kaybetmek istemiyorum. Gerçekte olmayan, zihnimdeki bu duygu ve hayal bir şekilde ilişkiye de yansımaya başladı. Onunla konuştuğum zaman sanki beni aldattığı gerçekmiş gibi bir öfke duymaya başladım. Bir yandan da onu kaybetme korkusuyla üzerine titremeye başladım. Ne olursunuz bana en kısa zamanda dönmeye çalışın! Cinselliği yaşamamı sağladığınız ve korkularımın neler olduğunu fark etmemi anlayacak sezgiye kavuşturduğunuz için yeniden teşekkürler.

Sevgiyle kalın.”

CEVAP

“Merhaba,

Hayatınızdaki güzel gelişmeler için çok sevindim. Bunları duymak benim için de çok güzel çünkü doğru işler yaptığınızı anlıyorum.

İzin verirsiniz isim, yer ve kişilik detaylarınız haricindeki gelişmeleri yayınlamak isterim.

Anlattığınız korku hiç de yabancı değil. Öncelikle kurban psikolojisini size hatırlatmak isterim. Çoğu zaman başımıza gelenlerin kendi içsel duygularımızdan olduğunu kabul etmekte zorlanır, hep başkalarının yüzünden mutsuz olduğumuzu düşünürüz. İlk etapta bu duyguyu biraz kazıdığımızda ve kurban olmadığımızı anladığımızda hatta her şeyin gidişatının bizim elimizde olduğunu idrak ettiğimizde, bu kez eski alışkanlıklarımızı aramaya başlar vücudumuz. Yani bilinçaltımız kendimize acımayı çok sever. Öyle alışmıştır ki buna devam eder.

Eğer her şey yolunda gidiyorsa, muhakkak kötü bir şey olacaktır ya... İşte ortalıkta kötü bir şey yoksa o zaman vücut bunu üretmek ister. Neden mi?

İki sebebi vardır çoğunlukla. Birincisi Tanrı'ya, evrene, her şeyin iyi gideceğine inanmıyoruzdur. Yani biz kontrolü elden bırakırsak, Tanrı bizim istediklerimizi vermez, kafasına göre işleri şansa bırakır ya da istemediğimiz şekilde verir diye düşünüyoruzdur. İkincisi bu duygu alışkanlık yapmıştır. Çünkü kendime acıma ya da kurban psikolojisi, benim daha derinlerde Tanrı'ya güvensizlik korkumu kamufle ediyordur ve bununla yüzleşmek istemiyorumdur. O yüzden de vücut kendine acımayı ve buradan beslenmeyi seçer. Ne de olsa 'kendimi acındırmazsam Tanrı ya da bir başkası bana yardımcı olmaz' diye düşünür.

Bilmem ki, bilinçaltı duygusal zincirlerini görebiliyor musunuz?

Özellikle son dönemde bana gelen pek çok hanım da bu tarz duygusal problemlerden şikâyet ediyor. Galiba korkularımızı temizleye temizleye, yüzdük kuyruğuna geldik. Artık en derinlerdeki Tanrı'ya, hayata güvenmek ve hayatta kalma korkusu ile yüzleşiyoruz.

Onu da tamamladık mı, ne düşünürsek Çekim Yasası'yla anında çekebiliriz hayatımıza.

Tantra ve cinsellik ile ilgili sorunuza gelince...

Tarif ettiğiniz bütünleşme hissi, benim workshopta anlattığım şeyin aynısı. Ama bunu her seferinde yakalamak zaten imkânsız.

O tarz bir bütünleşme ve orgazmı yakalayabilmek için hatırlarsanız üç şey olmalı: Partnerine tam güvenmek, tam teslimiyet, yargısızca kabul vermek.

Sevgilerimle”

Seda Diker

Ruhumuzun kalbimizdeki varlığı, duygularımızı oluşturur. Burada ruh ile duyguları birbirinden ayırmalıyız. Ruh, daha çok içsel bilişimizi, farkındalığımızı oluşturur. Duygular ise belki olayları algılama biçimimize verdiğimiz tepkilerdir. Ve algılama biçimimiz her zaman doğru olmayabilir. Korku ise daha çok hayatımızda olan bitenlere anlam veremediğimizde ya da anlayamadığımızda oluşur.

Bir de madalyonun öbür yüzünden söz edelim. Eğer bilinçaltınızda bu tarz sınırlamalar varsa, cinsel birleşme blokajdan başka bir sonuç veremez. Daha büyük duygusal ya da ruhsal sorunlarla karşılaşabilirsiniz. Orgazm olmanız zorlaşır hatta hemen hemen imkânsızlaşır. Donuk bir görüntünüz olur ve duygularınızı kolaylıkla karşınızdakine iletemeyebilirsiniz.

Bazen cinsel birleşmeyi, içinizden tamamlanma ya da bütünleşme özlemi ile arzu edebilirsiniz. Aslında insanların çoğu bu özlem duygusunu partnerine yönlendirir. Ve partneri ile istediği kadar birlikte olamıyorsa bu bir takıntı halini alabilir. Derinlerdeki özlem duygusu aslında insani bir şekilde partnerine yönelmiştir ama aslında ruh, bölünmeden önceki yani Cennet'teki Âdem ile Havva'nın ayrılmamış ya da eril ve dişi enerjinin birbirinden henüz kopmamış halindeki bütünlük ve denge halinin o muhteşem hissini hatırlıyordur.

Çoğumuzun içgüdüsel olarak bilinçaltındaki hatıralarda tuttuğu bütünleşme ve denge hissine yeniden kavuşabilmenin yöntemlerinden bir tanesi cinsel birleşmedir. Oysa kadın ile erkek yeryüzünde birbiriyle bütünleşme yerine rekabete girdiğinde, kurulan ilişkilerde güven ve sevgi oluşamadığından, enerji serbest olarak akamaz; yol bulamaz. Oysa kalbimiz derinlerde bir yerde bu hafifliğin ve hazzın peşindedir

Bütünleşme ve yeniden 'bir' olmanın hazzı, cinsellikten başka bir de derin meditasyon sırasında yaşanabilir. Üstteki üç çakra hızlanarak açılır ve daha fazla enerjinin akabilmesine izin verir. Başınızın üzerindeki, alnınızın ortasındaki ve boğazınızdaki çakralar genişleyip aktifleşirken, göbek hizanızdaki, üreme organlarındaki ve kuyruk sokumunuzdaki çakralar biraz pasifleşerek dünyevi anlamdaki bağlarınızı geçici olarak zayıflatırlar.

Aslında bütünleşme ve 'bir' olma hissi tüm çakraların aktif olması ile sağlanmalıdır. Bu bir 'vecd' halidir ve 'İlahi sevgi'yi de bedenlenmeyi içerir. Bu ancak cinsel birleşmenin 4 boyutlu yüksek halinde gerçekleşir.

Sadece üst çakraların açılıp aktif olması ve aşağıdakilerin yaşlaması bir de uyuşturucu alımında ortaya çıkar. Bu geçici olarak dünyevi sıkıntılardan ve enerjinin ağırlığından kurtuluş hissi verse de, çok tehlikelidir. Çünkü bedeninizin üst kısmı ile alt kısmı arasındaki denge bozulur ve enerji bir müddet sonra yeniden akamayacak hale gelir. Uyuşturucunun etkisi geçtikten sonra ruh haliniz daha da kötü olmuştur çünkü enerji alanınız ile birlikte maddi boyutta bedeninizde ve ruh halinizde, hatta duygularınızda kuvvetli bir dengesizlik yaşarsınız. Deneyimlediğiniz hafiflik ve sıkıntılardan kurtulma hissi, yerini büsbütün dünyevi sorunlar ve sıkıntıların ağırlığına bırakır. Onları olduğundan daha kötü algılamaya başlarsınız.

Bir olma özleminiz ilahi bir bütünlük ya da doğmadan önceki denge hali için olabilir ama şunu sakın unutmayın: Ruhsal öğretilere göre dünyaya gelme amacımız, Cennet'e ulaşmak için burada acı çekmek değil, Cennet'i bedenli halimizle yeryüzüne indirmektir. Öyleyse denge ve bütünleşmenin gerçek halini dünyada arayacağız.

ZİHİNSEL SEVİYE

Ruhunuzun, bedeninizin, duygularınızın kabul ettiği bir şeyi öncelikle zihniniz kabul etmelidir. Bunun çok zor olduğunu söylemeliyim çünkü zihin yargılarla doludur. Bir şeyin iyi ya da kötü olduğunu hatta toplumsal kalıplara uyup uymadığını kontrol eder ve sürekli bizi uyarır. O yüzden, ya kendimizi ve partnerimizi olduğu gibi kabul edebilmeyi öğreneceğiz ki bu başlı başına ruhsal bir derstir ya da hiç yargılamayacağımız bir beraberlik yaşayacağız.

Oysa hiç yargılamayacağımız, mükemmel kişi de ilişki de yok-

tur. Ama burada bazı kriterler geçerli olabilir. En önemlisi, partnerimizin bizimle aynı frekansta, benzer değerlere sahip olması bize acı çektirmeyecektir. İlişkilerde 4 boyutlu orgazma sahip olabilmenin en basit görünen ama en zor kısmı, zihinsel seviyeye ulaşabilmektir. Herkes tarafından onaylanan bir ilişkide dışarıdan görüntü bazen çok güzel olabilir ama ilişkiyi yaşayanların mutlu olmadığı ya da 4 boyutlu orgazm ve bütünleşmeye ulaşmadığı sıklıkla görülür.

Kimi zaman toplumun onayladığı, herkesin bizden beklediği şekilde ilişkiler yaşamayı, sadece başkalarından onay beklediğimiz için istiyor olabiliriz. Üstelik bunun farkına varmayız çünkü bu da bilinçaltından gelmektedir. Onaylanma ihtiyacı, yaşam derslerinden biridir ve kendi kendimizi onaylamayı, kendi kendimizi yargısızca sevmeyi öğrenene kadar başkalarına bağımlı ve onların istediği kalıpta yaşamaya mahkûm oluruz.

Buradaki ince çizgi, bizi gerçekte neyin mutlu edeceğini keşfedebilmekte yatar. Toplumu ya da bizim için otoriteyi temsil eden kişilerin bizi onaylamasından kurtulabilsek, aslında kendi sınırlarımızı keşfedebileceğiz. Neye ihtiyacımız olduğunu özgürce keşfedebilirsek, acı çekmeyeceğimiz bir ilişkiyi kurabiliriz. Ve acı çektirmeyecek bir ilişki tanımı her birey için farklıdır. Tıpkı parmak izi gibi, kişinin yaşadığı tecrübeler, çocukluğundan itibaren ailesi ve çevresinden aldığı kalıplar ve hatta geçmiş yaşam öyküleri ya da ruhunun getirmiş olduğu korkular burada rol oynar. Bu çok karmaşık bir iştir.

Kısacası, zihnimizin kabul ettiği ve korku bazlı değil sevgi ile seçilmiş bir ilişkide isek, 4 boyutlu orgazma ulaşabiliriz. Böyle bir birleşmeden doğan çocuklar sevgi ve ışık ile dünyaya gelme şansına sahip olurlar.

Tam anlamıyla 4 boyutlu orgazm yaşanırken, öylesine güçlü bir haz, mutluluk, doyunluk, sevinç ve vecd halleri yaşanır ki, bazen bedenlerimiz bu kadar enerjiye alışkın olmadığı için nasıl tepki vereceğini bilemez. Kendinizi hem kahkahalarla gülüp hem de sevinçten ağlarken bulabilirsiniz. Bedeniniz sarsılır ve titrer. Etrafınızdaki her şey ve herkes sadece sevgi ve ışıktan oluşmuş-

tur ve bundan başka hiçbir şeyi algılamazsınız. Kendinizi tam ve koşulsuz güvende hissedersiniz. Hatta geleceğiniz ile ilgili potansiyeli görme şansına sahip olursunuz. Aklınızdan geçen soruların ilahi boyuttaki cevapları size ilham şeklinde akar ve eğer yaratıcı bir iş yapıyorsanız, örneğin ressamsanız ilham periniz size çok müthiş fikirler verecektir. Üstelik bu fikirler size özel olacaktır çünkü o anda kendi yüksek bilincinizi bedenlenmiş olacaksınız.

TANTRİK BİR BİRLEŞME

Genç kadın âşık olduğu erkeğin karşısındaydı. Şöminedeki odunlar çıtırtıyla yanmaya devam ediyordu. Oysa havadaki romantizmin, şömine ateşiyle hiç ilgisi yoktu. Daha önce de sevgilileri olmuştu. Şu an bedeninde ve kalbinde hissettiği heyecanın yarısını bile elde edebilmek için ne mumlar yakmış, ne sofralar kurmuş, ne şaraplar içmişti. Başını iki yana salladı. Keramet mumda, loş ve süslü yemek sofralarında olsaydı, herkes herkesle uçuyor olurdu. Oysa bu gece hissettiklerinin fiziksel herhangi bir şarta bağlı olması mümkün değildi. Artık öyle bir seviyeye ulaşmıştı ki, herhangi bir bedende, kendisine her yaklaşan erkekte bir heyecan bulabileceğini sanmıyordu. Bunun ağır aksak giden, duygusal açlıklarını tamamlayan ilişkilerle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Sevddiği erkekle derin bir bağ kurmayı başarmışlardı.

Evet, bu günlere gelebilmek için çok çalışmıştı. İlişkiler ve erkeklerle ilgili pek çok bilinçaltı korkusunu yenmişti. Kendini bazen öylesine hafif hissediyordu ki, herhangi bir stresi kalmamıştı. Çok tuhaf bir durumdu bu. Anlatmakla anlaşılması mümkün görünmüyordu. Ancak yaşanarak algılanabilirdi. Ara sıra oluşan gerilimini de, Tanrı'ya olan teslimiyeti ve çekim yasasının gücü ile bertaraf ediyordu. Kolay değildi elbette. İslam teslimiyet demekti. İnançları hep bu yönde olmuştu. Ama kendini her problemlili olayda Tanrı'ya tam teslim edip, pozitif duygular için-

de ve stressiz yaşayabilmek çok az kişinin başarabildiği bir şeydi. Yine de olanaksız değildi demek ki...

Teslimiyet ancak kalbinde gerçekten Tanrı sevgisine yer verebilen bir insan için geçerliydi. Diğerleri ise “mış gibi” yapıyorlardı. Çünkü Tanrı’yı sevmeyi, onun tarafından seilmeyi değil, korkup için için kızmayı ama bunları yine korktuğu için baskılayıp unutmayı öğrenmişti herkes. Bunun en büyük göstergesi, kalbinde sadece Tanrı değil, başta kendisi olmak üzere tüm insanlığı, hayvanları, dünyayı, ağaçları hatta kötü olarak adlandırılan varlıkları bile sevebilme kapasitesiydi.

Evet, insan ancak o zaman sevdiğinin kıymetini anlayabiliyordu. Başka bedenlerde haz aramadan hatta başka bedenlerin kendisine verebileceği basit ve herkesin bildiği sevişmelerin çok daha üzerinde bazı duyguları ve zevkleri yakalayabilmesi gerekiyordu. Ancak o hazzı yaşayan biri, sıradan bir cinsellik ya da duygusal ve ruhsal olarak derinleşmeyen sevişmelerden kaçardı. O zaman, kendi eşi ile elde ettiği değerlerin her gün biraz daha büyüdüğünün farkına varabiliyordu.

Yetmezdi... Eşiyle yargısızca birbirlerinin gözlerinin içine uzun uzun, sevgiyle bakabilmeliydiler. Yargısızca... Onun sadece olumlu yanlarını görerek, her bir olumlu yanı ve kendisine verdiği yaşam armağanlarını ödüllendirerek, erkekliğini veya kadınlığını onurlandırarak... İnsanın yargısız olabilmesi için korkularından ve olumsuz kalıplarından arınmış olması gerekirdi.

Genç kadın çırlıçılak bedeniyle sevdiği adamın kucağına oturdu. Yüz yüzediler. Bir bacağına erkeğinin kucağının sağ tarafından, diğerini sol tarafından sarkıtmıştı. Gözlerini birbirlerinin gözlerinde eritircesine bakıyorlardı. Sadece bu bakış bile yüreklerinin heyecanla hızlanmasına, güçlü bir haz duygusunun göbek deliklerinin etrafında bir hale oluştururcasına belirmesine sebep oluyordu. O gözler ve bedenlerdeki her bir hücre, ışıkla parlıyordu sanki. Her ikisinin de aklında sadece birbirlerine ait güzel şeyler vardı. Genç kadın yine de cilveyle gülümsedi. Canı eğlenmek istiyordu.

«Haydi, gel, seninle bir oyun oynayalım!»

Sevdiği erkek heyecanla ilgisini artırdı:

«Oyun mu? Nasıl bir oyun?»

«Bak şimdi, bir tane ben sende çok beğendiğim özelliği söyleyeceğim ve buna birer yudum içeceğiz, bir tane de sen bana... Sırayla, peş peşe... Bakalım kim daha fazla şey bulacak, kim önce sarhoş olacak.»

Erkek gülümsedi. Bir elini sevdiği kadının saçlarına götürerek, alnına düşmüş birkaç tutam saç geriye doğru itti.

«Elbette sen sarhoş olacaksın. Zaten içmeye alışkın değilsindir ki ...»

Genç kadın tek omzunu havaya kaldırarak itiraz etti.

«Yaaa, oyunbozanlık etmee! Maksat içki içmek değil ki zaten.»

Erkek kahkahayla başını geriye attı.

«Bilmez miyim? Ama seni kızdırmak hoşuma gidiyor. Hadi sen başla önce.»

Sonra birden ciddileşerek genç kadını ilgiyle süzmeye ve dinlemeye koyuldu. Gözleri adeta bir miknatis gibi, enerji vorteksi yaratıyordu. Kadın çıplak bedenini erkeğine doğru yaklaştırdı elinde olmayarak. Ama hâlâ aralarında birkaç santimlik mesafe vardı. Uzanıp parmağıyla sevdiği erkeğin boynuna dokundu. Parmağının ucunu hafifçe değdirmeye devam ederek ağır hareketlerle omzuna doğru indirdi. Sanki aralarında görünmeyen bir kuvvet vardı. Konuşmaya başladığında sesinde farklı ve koyu bir ton vardı:

«Bir tanem, senin teninin kokusunu öyle çok seviyorum ki, sanki benim için yaratılmışsın. Senin teninden başkası beni asla heyecanlandırmıyor. Her seferinde kokunu duyduğumda, sana daha çok çekiliyorum.»

Erkeğin dudakları hoşnut bir gülümsemeyle kıvrıldı. Göz bebekleri şimdi daha da büyük ve sevecendi. Genç kadın bunun nasıl olabildiğine şaşıtı.

«Demek öyle... Mmmmm... Çok hoşuma gitti. Bu gece yine koklamamı istiyorum beni. Hem de uzun uzun...»

Dudaklarındaki kıvrım genç kadını heyecanlandırıyordu. Devam etti adam:

«Sonra da ben seni koklayacağım. Burnumu bacaklarının arasında sabaha kadar tutabilirim!»

«Hiiii! Şimdiden heyecanlandım!»

Kadeh kaldırdılar. İçtikleri şarabın tadı güzel olmasına güzeldi ama birbirlerinden aldıkları haz daha büyüktü. Bu, her iki tarafın da birbirine duygusal ve ruhsal olarak tam açılıp teslim olabilmesine bağlıydı aslında. Korkmadan... Güvenerek... Yoksa ne içilen mey ne söylenen sözler ne de yapılan hareketler, aynı tadı vermezdi. Her şey sıradan bir boşalma ya da sevişmeyle biter ve sonrasında kaçıışı olmayan bir boşluk duygusuyla kaplanırdı.

Daha da kötüsü, boşluk duygusu zaman içinde yerini nereden peydahlandığı belli olmayan, küçük depresyon başlangıcı tatminsizlik hislerine bırakabilirdi. Ve insan bir kez bu sarmala girdi mi sıkıntının nereden kaynaklandığını fark etmemeye başlardı.

Erkek elini genç kadının sırtına koyarak hafifçe onu kendine doğru çekti. Şimdi göbek delikleri birbirine değiyordu. Bu öylesine güzel bir duyguydu ki... Kim bilir, belki de gerçek sevgi, göbekten göbeğe aktarılan bir şeydi. Adam tok sesiyle konuşmaya başladı:

«Bebeğim benim için günün en güzel saatleri, eve geldiğim zamanlar. O kapıyı senin açacağını bilmek harika bir duygu. İştten her çıktığımda eve koşarak ve sevgiyle geliyorum. Hem de her seferinde... Bunu sen yaptırıyorsun bana...»

Ahhh! Genç kadın mutluluktan uçuyordu. Başı dönmeye başlamıştı. Bunu duymak sanki kalbinde farklı bir ısınma yaratıvermişti. Sevgiyle uzanarak sarıldı. Adamın elleri sırtında dolanıyordu. Demin göbekten göbeğe aktarılan sevgi, göğüs kafeslerinden de akıyordu şimdi. Bir süre öylece kaldılar. Bir sonraki sözü söylemenin telaşına girmeden, anın tadını çıkartmaya koyuldular. Şöminedeki ateşin çıtırtıları, odadaki sessiz mutluluğu süslüyordu.

Nihayet kadın erkeğinin bakışlarını yeniden yakalamak için bedenini biraz geriye çekti.

«Benim içinse, günün en güzel saatleri yatağa girdiğimiz zaman başlıyor. Hele uykuya dalarken beni öylesine güzel sarıyor-

sun ki, müthiş bir güven veriyor bana. Sana sırtımı, kalçalarımı yaslayarak uyumak harika bir duygu...»

Erkek güldü.

«Sadece uyumak mı hoşuna giden?»

Kadın başını geriye atarak güldü. Eliyle oyuncu bir tavırla adamın omzuna dokunup okşamaya başladı.

«Bilmem... Ben bu omuzun, bu kolların arasında olmak istiyorum işte.»

Genç adam kaşlarını çatarak kadını kollarından yakalayiverdi.

«Demek cevaplamıyorsun ha... Öyleyse bu akşam göstermek zorundasın.»

Öpüştüler. Romantik ve yumuşak değil, derin ve tutkuluydu. Bedenlerinin arasından hava bile sızılmıyor gibiydi. Bu öyle bir öpüşmeydi ki, herhangi bir hedefi yoktu. Ne kadın ne de erkek, birbirlerinin hassas bölgelerine dokunmaya başlamamışlardı bile. Ve uzun süre de dokunmayacaklardı. Erkenden boşalıp bu hazzı küçültmeyi ikisi de istemiyordu.

Uzun süre öpüşmeye devam ettiler. Bedenleri canlandıkça, birleşme ve bütünleşme arzuları da artıyordu. Ama sanki dudaklarından başka birleşecek uzuvları yokmuşçasına gitgide artan bir heyecan ve şehvetle öpüşüyorlardı. Ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordu. Adam kadının klitoral bölgesine hiç dokunmuyordu. Kadın arzudan kıvrandığı halde buna ses çıkartmıyordu. Çünkü birazdan hazzı daha derinlere, vajinal bölgeye kayacaktı. İşte o zaman, heyecanı daha da artacaktı. Nefesi kesiliyordu. Frekansının tam olarak tuttuğu erkeğiyle zaten hiç dokunmasalar bile, vücutlarındaki tüm hücreler kendiliğinden titreşiyordu. Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda birbirlerinin gözlerine odaklandıklarında adeta kendilerinden geçiyorlardı. Bunun için soyunmalarına bile ihtiyaç yoktu. Heyecan ve kalp atışları yükseliveriyordu. Bunun bedensel bir birleşmeye taşınması, herhangi bir sevişmenin, hangi fanteziyle hangi ortamda yapılmış olursa olsun, çok çok üzerinde bir zevke ulaştırıyordu.

Göz gözeydiler. Sanki bambaşka bir boyuttaydılar artık. Sadece bu yaşamlarında değil, belki de pek çok farklı yaşamdan birbirlerini tanıyormuş hissine kapıldılar. Gözlerinin önüne resimler ve görüntüler gelmeye başlamıştı. Artık odanın içindeki eşyalar, silik birer siluet haline gelmişti. Genç kadın gözlerini hiçbir objeye odaklayamıyordu. Zaten bunu arzulamıyordu da... Karşılıklı konuşmaya başladılar. Doğaçlama ve öylesine. Belki de kendi aralarında kalpten kurdukları bağın getirdiği ortak bir dil-di bu. Klasik sevişmelerdeki küfürlü ya da açık saçık konuşmalar değildi bunlar ama bir o kadar baştan çıkartıcıydılar tuhaf bir şekilde. Belki de aynı anda gördükleri görüntüler, belki de farklı hayatlardaki roller konuşuyordu. Ama kesinlikle uçuyorlardı.

Artık kadının bedeni hazzını vajinadan rahme doğru yöneltmişti. Erkek yavaşça kadının yatağa uzattı. Bacaklarını araladı. G noktasını bularak parmağıyla hafifçe masaj yapmaya başladı. Genç kadın zevkten hafif bir çığlık attı. Bu, bedeninin hissettiği herhangi bir zevke benzemiyordu. Zaten artık dünyadan kopuk gibiydi. Sadece sevgi vardı içinde. Sevgi ve coşku... Sevilme, güvende olmak, sevmek, coşmak... Belki daha pek çok güzel ve yüksek duygu aynı anda hücrelerine kadar duyumsuyordu. Adam, kadının seyrediyordu. Rahim tıpkı bir şemsiye gibi açıldıkça aşağı doğru iniyor, adamın parmağını adeta dışarı doğru itiyordu. Müthiş bir manzaraydı. Kadın bekledi. Haz büyüdü. Ve sonunda rahim kasılmaya başladı. Genç kadından suya benzer bir sıvı dışarı akıyordu şimdi... Tertemiz bir su... Belki de kocaman bir sürahiye dolduracak kadar su. Rahmin içi yıkanmıştı. Doğa kadını hamileliğe hazırlıyordu aslında. Genç kadının hazzı doruk noktasındaydı. Sular boşaldıkça erkek de seyretmekten zevk alıyordu.

Bir süre gözlerini kapatarak dinlendi. Baş dönüyordu. Uyku-su gelmiş gibiydi. Bir süre erkeğinin kollarında dinlendi. Birlikte birbirlerine sarıldılar. Ve yeniden öpüşmeye başladıklarında kadın çok daha istekliydi.

Her şey bitip de o yüksek hazza ulaştıklarında ikisinin de canı birleşip boşalmak istemiyordu. Belli ki o artık her ikisini

de dünyaya geri getirecek, mutluluğu sonlandıracaktı. İşte o safhada, her ikisinin de cinsel enerjisi, yaşam enerjisine dönüştü. Hücreleri yenileniyor, ciltleri gençleşiyor, bütün arzuları Çekim Yasası'yla dışa vuruyordu. Çünkü açığa çıkan duygu, bilinçaltlarındaki korkulardan bile daha kuvvetliydi.

Yaşadıklarını zevkine vardılar, hiç uyumasalar da, ertesi güne enerjiyle başlayacaklardı. Hayatları daha uzun olacaktı. Birbirlerine hissettikleri sevginin derinlikleri de artıyordu. Başkalarına ihtiyaçları yoktu. Yalnızca 'tantral' biçimde seviştiklerinden değil, aynı zamanda ruhsal titreşimlerini birleştirebildikleri için.

Tantral birleşme, dokunmadan da gerçekleşebilir. Bu, çiftler arasında ne kadar kuvvetli bir duygu olduğuna, bilinçaltlarındaki korku seviyesinin ne kadar düşük olduğuyla orantılıdır. Bu yaşanan deneyim, gerçek bir çiftin anlatmasıyla yazılmıştır. Ama yine de sevişmek asla bir teknikle kısıtlanamaz. Zaten tantra teknik değil, duygu ve teslimiyet esasına dayanır.

Yaşanan deneyimin kendine has bir titreşimi vardır. Bu yüzden, kişi her istediğinde, eşiyle buluşmasa bile o deneyimi hatırlayarak titreşimi ve duyguyu yeniden yakalayabilir. Artık iki kişi 'bir' olmuştur. Bu hazzı bir kez yakalayanlar ve tekrar yakalamayı keşfedenler, başka beden arayışına girmezler.

Bir gün bilinçaltı korkularımızı temizlemek, 'Matrix'ten çıkmak ve kozmik orgazma ulaşmak ümidiyle, dişilik yolunda ilerlemenizi umuyorum. Şimdilik hepimizin ilişki piramidinde, alt seviyelerde olduğumuzu unutmayın. İşte bu yüzden, flört tekniklerini uygulamak zorundasınız. Kendi ruhunuza, kişiliğinize aykırı davranmanız gerekmiyor. Ama kişilik zannettiğiniz bir takım davranış modellerinizin sadece korkularınızdan kaynaklı olduğunu ve bunların değiştirilebileceğini unutmayın.

Bir gün kalıcı şekilde özgür ve hafif olduğunuzda, gerçek ve uzun aşk sizi bulacak. O zamana kadar lütfen piramidin en tepesindeki ruh ikizinizi aramayın. Bulamazsınız. Çünkü siz orada değilsiniz. Siz oraya gelinceye kadar evrenin sizi bekletmesini istemiyorsanız, ilişkilerinize sahip çıkmayı ve karşınızdaki kişiyi yargılamadan, olduğu gibi kabul ederek, kalbinizin sevmeye gücünüzü artırın.

GERÇEK BİR KADIN ÇUVAL DA GİYSE DİŞİDİR

Gerçek ve unutulmuş dişilik bilgilerini öğrenmeye
çalışan kadınların değişim öyküleri...

"Kaybetme korkusu, bize ilişkilerimizde hata yaptırır. Erkeği olduğu gibi kabul etmemizi engeller. Kalbimizi ona tam olarak açamayız. Ne kendimizi ne de erkeği gerçek anlamda sevmeyi bilmiyor oluruz. Herhangi bir erkek hayatımıza girdiğinde, hemen duygusal boşluklarımızı doyurması için beklentiler oluştururuz. Ve bunları bize vermediği zaman, ya ona tutunur ya da terk eder uzaklaşırız. Onu görmediğimiz, haber almadığımız zaman acı çeker, şüphe duyarız. Güvenemeyiz."

*Gerçek dişi etrafındaki erkeklerde mıknatıs etkisi yaratır! O'nun hayatından hiçbir erkek gidemez. Gitse bile bir süre sonra geri gelir. Ancak burada önemli olan, kimin geldiği değil, kiminle gerçek ve kalpten bağ kurulabildiğidir.

*Hayatımızdan giden hiç kimsenin olmadığını, istediğimiz ve korkmadığımız her an onları kolaylıkla geri getirebileceğimizi, derinlere gömdüğümüz bu yeteneğimizin kadim bilgilerini yeniden hatırlayabiliriz. Hatta istersek, bize olan manevi ve gönül borçlarını ödettirebiliriz!

*Erkeğinizin sizi duygusal olarak yarım bırakması, oluşturduğu beklentileri karşılamaması, sözleriyle davranışlarının birbirini tutmaması yüzünden yaşam enerjinizi çalmışsa onu geri alabilirsiniz!

*Gerçek bir dişi, gücünü sadece anne rolünden değil, sevgili rolünden alır. Gerçek dişi, alır, vermez. Erkeğinin kendi yöntemleriyle sorunu çözmesine, büyümesine izin verir.

*Siz dişi bir kadın olur, bilinçaltınızdaki korkuları yenerseniz, en cimri erkek size cömert, en çapın erkek size sadık olur!

*Ayrılık acısını yok etmek sanıldığı kadar zor değildir! Acı, kişinin aşık olduğu insana olan özlemi değildir. Ayırt edilmesi gereken şey, özlemini çektiğimiz beklenti ve duygumuzdur.

*Tantra: Cinselliğin 4 boyutu ve 4 seviyede orgazm! G noktası pek çok uzman tarafından hâlâ tartışılardursun, kendini keşfedebilen kadınlar artık G noktası orgazmını rahatlıkla yaşayabiliyorlar!

